

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 2 (13)
квітень—травень—червень
2025 р.

Поширюється
безплатно

НАСТАВ ЧАС НАВЧИТИСЯ ПРОЩАТИ ІНШИХ

Непрощення — це самоз'їдання себе зсередини, оскільки, не прощаючи, людина постійно живе із цим, і це не дає їй спокою. Невміння прощати частіше спричинено тим, що людина не вміє любити та водночас гордовита й егоїстична. Якщо людина не прощає своєму кривднику, то в будь-якому разі в її голові зароджуються схеми помсти. Сила помсти залежить від форми образи. Тобто якщо людину образили словом, то вона прокручує у своїй голові, яким рівноцінним словом відповісти кривднику за першої нагоди. Якщо ж це фізична образа, то й бажання помститися набуває такої самої форми. Людина, яка не вміє прощати, постійно живе із цим. І навіть якщо вона не може помститися кривдникові, бажання здійснити це в неї не пропадає. Іноді така людина задовольняється тим, що подібної образи чи болю завдано комусь іншому, тобто тоді вона відчуває, що вона не одна така, і це хоч трохи втішає її самолюбство.

Чому в людському суспільстві стільки ворожнечі, помсти та зла? Насамперед це через брак любові. На жаль, здебільшого люди недосконалі в любові, а звідси й невміння прощати. Якби можна було протестувати всіх людей на тест непрощення, то цифра була б просто жахливою. Основні біди в суспільстві відбуваються через невміння любити та прощати. Ці два діяння характеризують відсутність Бога всередині людини, тобто її безбожжя. Бо непрощення і нелюбов чужі Богові, тому що Він не тільки полюбив цей грішний світ, а і пробачив всякому грішнику, що кається.

Багато хто сьогодні приходить із покаянням до Бога та просить Його про те, щоб Він пробачив усі гріхи. Однак дуже часто трапляється так, що, просячи в Бога прощення, людина не прощає водночас іншому. Ісус Христос, будучи на землі, розповідав Своїм учням, що подібне до Царства Небесного, і в одній із притч Він навів дуже повчальний приклад, уякому розкривається так:

«Тим то Царство Небесне подібне одному цареві, що захотів обрахунок зробити з своїми рабами. Коли ж він почав обраховувати, то йому привели одного, що винен був десять тисяч талантів. А що він не мав із чого віддати, наказав пан продати його, і його дружину та діти, і все, що він мав, — і заплатити. Тоді раб той упав до ніг, і вклонявся йому та благав: «Потерпи мені, — я віддам тобі все!» І милосердився пан над рабом тим, — і звільнив його, і простив йому борг. А як вийшов той раб, то спіткав він одного з своїх співтоваришів, що був винен йому сто динаріїв. І, схопивши його, він душив та казав: «Віддай, що ти винен!» А товариш його впав у ноги йому, і благав його, кажучи: «Потерпи мені, — і я віддам тобі!» Та той не схотів, а пішов і всадив до в'язниці його, — аж поки він боргу не верне. Як побачили ж товариші його те, що сталося, то засмутилися дуже, і прийшли й розповіли своєму панові все, що було. Тоді пан його кличе його, та й говорить до нього: «Рабе лукавий, — я простив був тобі весь той борг, бо просив ти мене. Чи й тобі не належало змилуватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змилувався?» І прогнівався пан його, — і катом його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу» (Мт. 18:23–34).

Напевно, багато з учнів Ісуса після почутого чухали потилиці та лоба. Бо притча Ісуса Христа розкривала глибоке значення будь-якого непрощення. До того ж після закінчення притчі Господь додав: **«Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів» (Мт. 18:35).**

Що ж відбувається сьогодні: чи вміємо ми любити та прощати так, як це робив і далі робить Господь?! Адже цілком очевидно, що будь-яке непрощення загрожує нехорошими наслідками. Сьогодні багато держав вважаються християнськими та в них проповідують ідеали любові та добра. Мільйони парафіян відвідують ті чи інші християнські церкви, проте непрощення як було в людському суспільстві, так є і досі. Мало того що в суспільстві є індивідуальне непрощення, так ще до всього є і суспільне непрощення. Узяти, наприклад, колишніх ув'язнених у будь-якій країні: яке до них завжди упереджене ставлення з боку суспільства? Причому таке ставлення не тільки з боку безвірних людей, а й самих, що називається, вірян. Чому ж люди, які відбули покарання (ув'язнення), потрапляють у немилість усього суспільства? Невже кожен із них винен перед усяким вільним громадянином? Чому цих людей автоматично вносять до списку ізгоїв і їм не хочуть ні в чому йти назустріч? Чи замислювався хто-небудь над тим, що, відштовхуючи від себе колишніх засуджених, суспільство тим самим свідомо збільшує відсоток злочинності? Хтось запитає: «Як?!» А все дуже просто. Люди, які відбули покарання та після свого звільнення зіткнулися зі стіною нерозуміння і зневаги до себе, невласновільно йдуть на вчинення нових злочинів, причому, як правило, залучаючи до цього нових людей, які не знають в'язниці. Може, комусь здається, що у в'язницях сидять

тільки ті самі люди? Ні, це не так. Безумовно, значний відсоток колишніх ув'язнених повертається повторно до в'язниці (буває в однієї людини і п'ять, і вісім судимостей), однак водночас сьогоднішні в'язниці та зони дедалі частіше поповнюються новими й новими людьми. І немає жодної гарантії, що стіни неволі завтра не займе чийсь чоловік, син або брат з-поміж тих, хто сьогодні так упереджено ставиться до колишніх ув'язнених. Не дарма ж є вислів: «Від тюрми та від суми не зарікайся».

Сьогодні будь-яке непрощення людей несе негативні наслідки, оскільки, не прощаючи комусь, людина дуже ризикує залишитися хворою і непрощеною сама. По-перше, будь-яке непрощення —

це руйнування власної психіки, оскільки людина, виношуючи все це в собі, просто з'їдає себе зсередини. По-друге, будь-яке непрощення зберігає в собі бажання помсти, що, власне, у майбутньому може зробити людину такою самою, кому вона не здатна пробачити. І по-третє, кожній людині рано чи пізно доведеться відповідати перед Богом за всі свої погані й добрі справи. Бо сказано: **«Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все покаємне, — чи добре воно, чи лихе!» (Еккл. 12:14).**

У всіх християнських країнах проповідують про те, що Бог Отець послав у світ Сина Свого одnorodженого, щоб через Нього примирити із Собобою людство. Ісус Христос власним прикладом показав усім нам, що всякому грішнику, який кається, прощаються всі його гріхи незалежно від того, хто ця людина: злодій, убивця, шахрай, розпусник або хтось інший, хто порушує Божі заповіді. Святе Письмо однозначно говорить: **«Нема праведного ані одного...» (Рим. 3:10).** А ще сказано: **«Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!» (1 Ів. 1:8).** Біблія свідчить про те, що всі без винятку люди грішні перед Богом. І тільки грішнику, що кається, можуть бути прощені всі його гріхи: **«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).**

Так, Бог справді прощає грішнику, що кається, й очищає його від усякої неправди. Єдиний момент, який упускають у своїх покаяннях люди, — це те, що всяке непрощення є таким самим гріхом, як і всі інші. Тому просити прощення в Бога для себе, водночас не пробачивши іншому (не важливо за що!), — просто безглуздо. Бо наш Господь Ісус Христос, будучи на землі, однозначно сказав усьому людству: **«Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14–15).**

Я вважаю, що в сьогоднішньому суспільстві необхідно змінювати стереотипи людської праведності й неправедності, оскільки вся праведність та істина перебувають у Божих поставах і законах. А в основі всіх Божих законів закладена любов. Саме та любов, яка вміє все прощати. Бог показав нам цю любов у Своему Сині, і пробачив нам, і пробачає до сьогодні. Так, можливо, і для нас для всіх настав час іти за Божими законами та навчитися любити всіх і прощати всім?! Нехай кожен, хто читає ці рядки, згадає, кому він ще не пробачив! Бо жити з непрощенням — це те саме що все життя вірити та молитися даремно.

Згадаймо ж напередодні Світлого Христового Воскресіння про те, що Господь Своєю святою Кров'ю омив усі наші гріхи та пробачив нам. А також згадаймо і всіх тих, кому ми ще з вами не пробачили (?!). Христос воскрес для нашого з вами прощення та виправдання. Так навчимося прощати й ми іншим людям!

І. ГОРІК.

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Ісламістські жителі села на сході Уганди спалили пастора і його сім'ю, після того як він привів трьох мусульман до віри в Ісуса, повідомляє *Christian Daily*.

Пастор Віре Мукіса, його двадцятип'ятирічна дружина Аннет Намугая та їхні дві доньки, семірічна Джудіт Банір'є і чотирирічна Сільвія Бамукіса, загинули, коли нападники підпалили їхній будинок приблизно о третій годині ночі 13 жовтня минулого року, повідомив брат пастора Джеймс Тусубіра.

Пастор і його сім'я загинули внаслідок нападу ісламістів в Уганді

Віре Мукісі було тридцять років.

Трагічний напад стався в селі Кібале. Пастор Мукіса привів кількох мусульман до Христа у вересні.

— Коли троє молодих мусульман на вернулися до Христа, мій брат почав діставати погрозиливі повідомлення з вимогою припинити будь-які контакти з трьома молодими новонаверненими, бо це суперечить вченню ісламу, що не допускає приєднання до релігії безвірних, — розповів Тусубіра.

Він побачив полум'я та дим, що виходили з будинку пастора о 2:48 ночі.

— Ми поспішили на місце події та виявили, що будинок згорів і всі п'ятеро обгоріли до невпізнання, — сказав він. — Біля будинку було знайдено пластикові пляшки з бензином.

За словами Тусубіри, нападники були із сусіднього села та були знайомі з пастором.

Про вбивство повідомили в поліцію. Офіцери полювали за підозрюваними, але вони втекли.

Жителі села були шоковані та налякані через жахливий напад.

— Будь ласка, помоліться за нас, щоб ці радикальні мусульмани, які знищили мого брата та всю його сім'ю, були притягнуті до відповідальності, — сказав Тусубіра.

Конституція Уганди та інші закони передбачають свободу віросповідання, включно з правом поширювати свою віру та переходити з однієї віри в іншу.

Мусульмани становлять не більш ніж дванадцять відсотків населення Уганди, з високою концентрацією в східних районах країни.

inlight.news

ВАШІ ЛИСТИ

Для всіх відкритий шлях до спасіння

Вітаю вас, шановні співробітники редакції газети «В'язень»! Насамперед хочу висловити вам свою подяку та всім тим, хто бере участь у розповсюдженні цієї газети.

Я відбуваю довічне ув'язнення вже вісімнадцять років, тринадцять із них я живу з Господом. Господь нас, в'язнів, які прийняли Його у свої серця, називає Своїми дітьми та приймає у Свою сім'ю. За кожну спасенну овечку в цих стінах Він радіє. Бог безсторонній і любить усіх однаково незважаючи на те, хто ким є — вільним чи ув'язненим. Усі ми — діти Бога, і всі згрішили перед Ним. Однак для всіх відкритий шлях до спасіння.

Тут, у в'язниці, я прийшов до усвідомлення свого життя. Тюрма, як будь-яка трагедія, може або зруйнувати життя, або допомогти на руїнах будувати нові надії. Хоч би які трапляються негаразди, ми, ті, хто вірить у Христа, здатні пережити складний час і вистояти. Із життєвої пустелі Бог здатний зробити сад, що зеленіє.

Кожен із нас живе так, як вважає правильним у власних очах. В'язниця ж знімає пов'язку з очей, і тут ти починаєш бачити криві дзеркала гріха, тут саме час попроситися з минулим і почати жити спочатку, почати разом із Богом. Він єдиний, Хто може дати реальний шанс для нового життя. Я відчув це на власному досвіді та сміливо можу сказати, що Бог — моя підтримка й опора! Я щасливий, що в Ісусі Христі я назавжди звільнився від гніту минулих гріхів. Через прощення кривдників я позбувся непотрібних страждань, Ісус допоміг мені вирватися з пекельного кола переживань, образ, гніву, бунтарства, відкинутості. Я люблю Бога, люблю людей і радію кожному прожитому дню. Я завжди буду пам'ятати, що у в'язниці я вийшов на свободу від гріха. І це найкращий вибір у моєму житті. Я не знаю, що буде зі мною, але знаю, куди веде мене Господь. І якщо шлях до Його Царства лежить через терни, то вони будуть благословенні.

Хай благословить вас усіх Господь!

З повагою та любов'ю в Христі Ісусі, брат

Сергей КРАМАР,

ул. Советская, 22а, г. Жодино, т. № 8, Минская обл., Беларусь, 222163.

Я покався та прийняв Ісуса Христа

Мир вам і благодать від Господа нашого Ісуса Христа! Вітаю, шановна редакція газети «В'язень»!

Мене звуть Сергій, мені тридцять один рік. Сам я з Росії, в Україні опинився випадково. У 1999 році приїхав до Харкова, потім потрапив до Криму, коли мені було дев'ять років. Я займався бродяжництвом, дихав клеєм шість років, пив усе, що горить, іноді навіть поколювався. До в'язниці я потрапив перший раз 2010 року, і відразу на довічне позбавлення волі. Усе завдяки Господу, бо якби мене не посадили до в'язниці, то, найімовірніше, я б уже давно був мертвий. Тут, у в'язниці, я покався та прийняв Ісуса Христа своїм Спасителем. Нині Бог творить зі мною дивовижні речі. Сьогодні в мене було одкровення. Я прочитав **Івана 4:13–14**: Ісус відповів і сказав їй:

«Кожен, хто воду п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне». Господь Ісус Христос говорить нам про те, щоб ми не пили з гріховного джерела. Адже все, чого бажає наша душа, — це возз'єднання з Творцем. Але людина через свою сліпоту, поведінку та впертість впадає у всякі гріхи. Я так розумію, що якщо ми справді вип'ємо води живої, то, відповідно, нам уже не захочеться води з грішного джерела, ми будемо захищені від гріха. Бо мовиться: ...«Охороно моя та твердине моя, Боже мій», — я надіюсь на Нього! (Пс. 90:2).

Дуже вам вдячний за все.

Сергій БЕРКО,

УВП-1, вул. Брацлавська, 2, м. Вінниця, Україна, 21001.

Прошу надрукувати мій лист-звернення

Мир вам! Добрий день, шановна редакція газети «В'язень»!

Вітає вас, дорогі брати й сестри в Христі Ісусі, засуджений до довічного ув'язнення та раб Божий Сергій Олександрович Дудаль. Я дістав строк в Україні ще 2004 року. Перебуваючи в кайданах, я пізнав Слово Боже і Його любов, як про це говорить Слово: ...«Мій сину, — не нехтуй Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає». Коли терпите кару, то робите Бог вам, як сином. Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини (Євр. 12:5–8).

Після затримання та мого засудження я дуже довго звертався та вимагав від правосуддя та уряду України обґрунтованого, справедливого й законного перегляду мого вироку, водночас постійно перебував у роздумах над Словом Божим і Його істинами. Приходило смирення, довготерпіння, стриманість, милосердя та, звичайно, віра в Божу благодать. Бо мовиться: Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду (Євр. 11:6).

Сьогодні, перебуваючи у в'язниці, починаю відчувати велику нестачу в спілкуванні зі спорідненими душами та близькими для мене людьми, які були загублені в різні роки моєї безвідповідальної молодості, зокрема і з моїми дітьми, яких у молоді роки не зміг обдарувати своєю любов'ю, турботою, вихованням, оскільки в молоді роки не думав про цінності сім'ї, а більше думав про спиртне та про своє незалежне існування. У цьому і є мій великий гріх перед Богом, перед дітьми, яких я залишив і про життя яких нічого не знаю. Я дуже хочу через вашу газету попросити вибачення у своїх дітей. Можливо, саме гріх багатоженства, залишених дружин і дітей привів мене до в'язниці, щоб я міг покаятися та попросити вибачення саме через газету «В'язень» у всіх тих людей, кого я засмутив, образив, кому приніс розчарування, страждання та інші життєві труднощі... Вибайте мені, будь ласка, в ім'я Ісуса Христа, Господа нашого.

Олександр ДУДАЛЬ,

УВП-11, вул. Зелена, 34, смт Кам'яне, Вільнянський р-н, Запорізька обл., Україна, 70050.

Вірші бальзамом лягли на душу

Радий вас бачити, дорогі та благословенні брати та сестри, а також усі співробітники чудової газети «В'язень», що доноситься до мене, грішного, Слово Боже! Вітаю вас усіх миром і любов'ю Господа нашого Ісуса Христа!

Ігорю, читав усі твої вірші, вони дуже допомогли мені, грішному. Дякую тобі, дорогий брате. Знаєш, не так часто можна почути, а точніше прочитати, подібне. Незважаючи на все, ви доносите до грішників, таких як я, Слово Боже. У вас у країні ситуація зовсім не з

найкращих, але я буду молитися за вас усіх, щоб Господь дарував вам сили, мужності, терпіння продовжити цей шлях. Душа радіє, коли потрапляє до рук ваша газета. Дай Боже вам усіх благ, процвітання в праці на Божій ниві! Благодать Господа нашого Ісуса Христа з усіма нами.

З молитвою та любов'ю Христовою, брат у Господі

Сергей КУПРАШ,

ул. Советская, 22а, г. Жодино, т. № 8, Минская обл., Беларусь, 222163.

Йому тепер я вічно вдячний

Добрий день, дорогий брате Ігорю! Вітаю тебе світлим ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, а також усіх братів і сестер із редакції газети «В'язень»!

Від щирого серця хочу подякувати тобі, Ігорю, як головному редактору та всім співробітникам редакції, вірним Господу служителям на ниві Божій, за вашу газету. Уже не перше мені до рук потрапляє номер «В'язня». Тут, у в'язниці, ходить із рук до рук багато різних християнських газет і журналів, але саме «В'язень» викликає особливу цікавість не тільки в мене, а й у всіх тих, кому небайдужа християнська віра. Мені особисто газета близька як опонентів. Я сам уже понад сорок років провів у кайданах, де й нині перебуваю на довічному ув'язненні. Ще раз висловлюю свою подяку редакції та тим, хто зробив свій внесок у фінансування газети, оскільки знаю, що ваше видання повністю залежить від пожертвуваних коштів. Якщо Бог дасть і я матиму у своєму розпорядженні гроші, то, безсумнівно, відправлю їх на рахунок вашої газети. Реквізити в мене ваші є.

Мені шістьдесят чотири роки. Не відразу я увірвав у Христа. Шлях мій до Бога був тернистим і довгим. Його пізнав я тільки в п'ятдесятирічному віці, після того як на своєму особистому досвіді

переконався в Його існуванні. Раніше я був безвірний, про Бога та релігію не хотів думати та вважав, що це доля слабких, немічних, убогих людей похилого віку, яким робити нічого, — ось вони й ходять до церкви й моляться. Так і жив у безвір'ї, загрозивши по самі вуха у своїх гріхах на півстолітньому етапі свого існування. Саме існування, бо моє життя інакше назвати було важко. Але рано чи пізно всі приходять до Бога, щоправда всі по-різному. Я ж прийшов від безвиході, після клінічної смерті, коли Господь повернув мене назад до життя та дав ще один шанс, за що Йому тепер вічно вдячний. Після цього дива я істинно увірвав. Пізніше зі мною відбувалося за промислом Божим безліч інших див, але про це можна писати до нескінченності. Тепер, коли я покався в гріхах та увірвав у Христа, життя моє докорінно змінилося. Відбувся той переломний момент, коли я став вільний від гріхів і в мене з'явилися інші цінності.

Ігорю, молитовно бажаю Божої допомоги тобі та всім співробітникам газети.

З повагою та любов'ю в Христі,

Вячеслав ВІНОГРАДОВ,
ул. Советская, 22а, Т-8,
г. Жодино, Минская обл.,
Беларусь, 222163.

Бог мене почув і простив мені!

Шановні співробітники редакції газети «В'язень»! Мир вам і всім, хто допомагає нам у важку хвилину. Я радий, що одного разу мені потрапила до рук ваша газета «В'язень». У ній я прочитав про багатьох людей, які колись були грішні, як і я, а потім знайшли світло в серці та душі. Я зрозумів, що Господь великий, довготерпеливий і милостивий, що Він любить усіх, зокрема й мене. Він дає всім ще один шанс прийти до Нього з покайням, щоб у дар дістати життя вічне. Господь простив мені — так само, як у притчі батько простив блудному сину.

Мені сорок шість років, народився в Бресті. Я ріс один, без

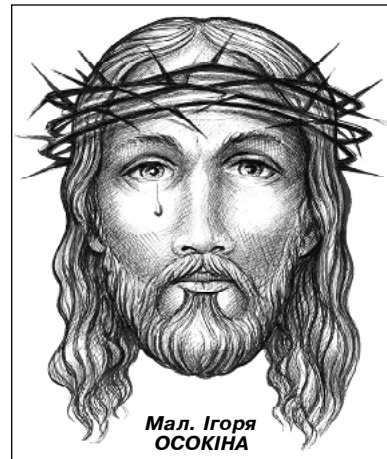
сім'ї, оскільки матір і батька позбавили батьківських прав. Мене віддали в дитбудинок, а потім перевели в інтернат, де я закінчив дев'ять класів. Після цього я вивчився в ПТУ на будівельника, електрика, слюсаря та кофегара. Але працювати за спеціальностями не зміг, оскільки через складну операцію на дванадцятипалій кишці в п'ятнадцять років став інвалідом. А через рік я скоїв страшний гріх: позбавив людину життя. У в'язниці переніс ще операцію на шлунку (видалили 2/3 шлунка), а через деякий час у мене відняло ноги. Я звернувся до Господа по допомогу та покався. І Він

Вітаю, брати та сестри в Христі! Пишу вам із місць позбавлення волі. Буду дуже вам вдячний, якщо отримуватиму вашу газету «В'язень». З волі Божої мені пощастило прочитати кілька номерів вашої газети, з якої дістав багато корисної інформації. Скажу чесно, ваша газета дуже потрібна й корисна, у ній дійсно дуже багато цікавої та повчальної

Хочу служити людям, несучи Слово Боже

інформації. Дякую вам за вашу працю на славу Господу.

Я перебуваю на довічному позбавленні волі за свої тяжкі гріхи. Дуже шкодую про все та каюся, постійно прошу у своїх молитвах прощення в Господа нашого Ісуса Христа. Розумію, що багато чого вже неможливо виправити або повернути, але не допустити подальших гріхів і запобігти їм — можливо. Дуже хочу допомагати людям, несучи Слово Боже, прославляючи Господа нашою справою корисними й потрібними. Життя з Господом є навіть тут, у в'язниці. Та радість спілкування, та свята присутність Господа відчувається в усьому: у співі пташки за вікном, у світінку, у подиху вітерця в прогулянковому дворіку та ще в багато чому іншому. Я прокидаюся вранці та прославляю Господа за новий день. Зміц-

Мал. Ігоря ОСОКИНА

нююся у вірі та вірю, що, якщо буде воля Божа, може все змінитися на краще. Я знаю, що з Господом я став зовсім іншим, і тільки Він мене зробив таким. І скільки буде в мене сил, стільки й буду прославляти мого Спасителя за ту радість, яку я маю, живучи в Ньому. Бажаю всім миру, а «В'язню» процвітання та допомоги Божої! Брат

Валерій МАТВІЄНКО,
с. Темнівка, СМУБ,
вул. Харківська, 3,
Харківський р-н, Харківська
обл., Україна, 02493.

мене почув і простив. Сьогодні я живу з Ним, молюся, щоб Він дав мені сил подолати всі труднощі, які впали на мене; а також молюся за весь світ. Дуже хочу, щоб Бог напоумив людство на мир одне з одним, щоб люди стали добрішими та навчилися прощати та любити одне одного. А головне — щоб, поки не пізно, знайшли в серці Бога. Саме тоді й настане мир, не буде вбивств, крадіжок, обману, ненависті до ближнього!

Божих вам благословень і процвітання вашої газети «В'язень»!

Брат

Александр ВАСИЛЮК,
ул. Советская, 22а, Т-8,
г. Жодино, Минская обл.,
Беларусь, 222160.

ЖИТТЯ ЗА ПЛОТТЮ ТА ЖИТТЯ ЗА ДУХОМ

Церква Христова є об'єднання людей, що вірять в Ісуса Христа, для спільного служіння Богу на підставі євангельського вчення. Церква — це не виставка святих людей, а радше лазарет для хворих і загублених людей, де вони знаходять сенс життя і, допомагаючи одне одному, зцілюються. Нездарма Христос говорив, що не здорові мають потребу в лікарів, але хворі. Хоча, по суті, духовно хворими є всі люди, що живуть на нашій планеті, бо всі успадкували гріховну, зіпсовану природу від свого народження, але не всі це усвідомлюють. У дні свого земного життя Христос зміг допомогти тільки тим, хто усвідомлював свій тяжкий стан і просив Його про допомогу.

Якщо ви запропонуєте свою допомогу сліпій людині, щоб перевести її через завантажену транспортом дорогу, то вона буде вам дуже вдячна, але якщо ви здоровий, зрячий людині запропонуєте таку саму послугу, то вона може розцінити це як образ. Тому скористатися допомогою Христовою можуть тільки люди, які усвідомлюють свою духовну сліпоту. А інші заклик прийти до Христа з покаянням розцінюють як приниження та запитують: *За кого ви мене маєте? І поспішають запевнити: Я нікого не вбив, не пограбував, чесно заробляю на життя: навіщо мене спасати?* Подібна сліпота спіткає і вірян, які, діставши прощення гріхів і досягнувши деяких успіхів на духовній ниві, самовдоволено заспокоюються та перестають духовно прогресувати.

У восьмому розділі Послання до римлян апостол Павло зачіпає дуже важливу тему, про різні два стилі християнського життя. Один — це життя за плоттю, яким не можна догодити Богові і який зрештою веде до духовної смерті. Другий стиль життя він називає життям за Духом, за допомогою якого християнин виконує волю Божу та не підкоряється плотському захопленню, духовно розквітає та приносить багато плоду.

Рим. 8:5–8 — *Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за Духом — про духовне. Бо думка тілесна — то смерть, а думка духовна — життя та мир, думка бо тілесна — ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові.*

Рим. 8:13 — *...бо коли живете за тілом, то маєте вмерти, а коли Духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити.*

Маючи таке суворе попередження, що ті, хто живуть за плоттю, помруть, чи не варто заглибитися в це питання, щоб не опинитися серед тих людей, що чинять за плоттю, на яких очікує духовна смерть? Так що ж це таке — життя за плоттю та життя за Духом?

ЖИТТЯ ЗА ПЛОТТЮ

Життя за плоттю притаманне всім людям і відбувається автоматично, без будь-яких особливих зусиль. Апостол Павло називає його *ходінням баченням*, тобто відповідно до того, що бачать наші очі, чують наші вуха й аналізує наш мозок. Це такий спосіб життя, за якого життєві рішення ухвалюються на підставі аналізу накопиченої інформації та особистого досвіду. Це життя, контрольоване душевною людиною, інтелектом. На підставі інформації, що надходить через п'ять органів чуття, і за допомогою логічного опрацювання розумом ухвалюються життєві рішення, які й характеризують систему керівництва як ходіння баченням (очима), або **життя за плоттю**. Для такого способу життя головну роль відіграє інформація, на підставі якої ухвалюються життєво важливі рішення. Щореконливіша інформація, то більша ймовірність того, що шальки терезів під час ухвалення рішення схиляться на її бік. Водночас люди можуть продумувати напрям життя на кілька кроків уперед: *Що станеться, якщо я ухвалю таке рішення?* або *А що буде, якщо я зроблю так?*

Взагалі, людям притаманне тішитися від можливості чимось розпоряджатися. Але ця свобода вибору завжди тягне за собою відповідальність за ухвалені рішення.

Життя за плоттю, або ходіння баченням, притаманне не тільки мирським людям, а й багатьом християнам. Водночас такі християни навіть можуть виглядати побожними, співчутливими й дуже зразковими всіма сторонами. Плотські християни можуть бути захоплені проблемами спасіння грішників, влаштування церкви, проявляючи неабияку жертвність, і водночас не чинити за Духом.

ХТО ТАКА ПЛОТСЬКА ЛЮДИНА?

Плотською є народжена згори людина, яка керується старою, Адамовою природою (**Кор. 3:1–3**).

Така людина може трудитися в церкві своїми силами й талантами, робити багато добрих справ, але водночас заздрити, шукати свого, ображатися, доводити свою правоту, прагнути до першості.

У служінні Богові плотські люди зазвичай непостійні. Сьогодні вони моляться, трудяться, засуджуючи ледачих, а завтра самі на комусь можуть перевертатися або виявитися поглиненими своїми власними проблемами. Плотські християни майже завжди мають рацію у своїх очах: вони все знають, в усьому розбираються; вони чітко бачать недоліки в інших християнах і знають, кому що потрібно робити. Плотським відомо, що і як потрібно робити в церкві. Вони бачать недоліки в служителях. Критикуючи або обговорюючи інших, вони різкі та категоричні. Плотські християни нерідко сповнені душевного співчуття до інших (жаліють плоть більше, ніж дух, тобто дбають більше про їхнє земне життя та менше про духовне), балакучі й завжди поспішають із порадами. Вони керуються своїм плотським розумом і захоплюються людською мудрістю людей, які справляють враження авторитетів, що знають усе. Реакція тих, хто чинить за плоттю, легко передбачувана. Абсолютно відомо, як такі відреагують на особисту образу і яка буде їхня реакція на похвалу.

Плотські люди легко захоплюються новизною. Вони поблажливі до себе, але суворі й вимогливі до інших. Для плотських дуже багато значить, як думають про них інші люди.

Якщо хтось вкаже на їхні недоліки, то вони зазвичай розцінюють це як особисту образу та не заспокоються доти, доки не знайдуть у відповідь щось негативне в того, хто наважився їм сказати. Після цього вони заспокоюють себе приблизно так: *Він мене викриває, а сам який*. Біблія каже:

Рим. 8:13 — *...бо коли живете за тілом, то маєте вмерти...*

ДУХОВНА ЛЮДИНА

Духовним християнином є народжена згори людина, яка живе та чинить за Духом.

Рим. 8:14 — *Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі...*

2 Кор. 5:7 — *...ходимо вірою, а не баченням...* (переклад В. Громова).

Оскільки духовні християни слухняні керівництву Духа Святого, то вони знають, що і коли їм потрібно робити. Коли мовчати, а коли говорити. Коли потрібно допомогти ближньому або коли просто дати йому спокій, щоб Господь Сам вчив цю людину.

Зазвичай духовні християни вирізняються скромністю, терпінням, витримкою. Вони небагатослівні й за всієї своєї привітності та м'якості надзвичайно тверді та непохитні в принципових питаннях віри та вірності. Духовні люди мають великодушність до плотських християн і не поспішають викривати, намагаючись власним життям показати приклад. А якщо й підкажуть щось, то з любов'ю, із почуттям глибокої поваги. Вони не беруть участі в засудженнях інших і намагаються уникати порожніх розмов. У духовних людей похвала не викликає почуття гордості, а до наклепу про себе вони ставляться спокійно. Вони миротворці до безвірних і до людей інших деномінацій.

Духовні не прагнуть першості й намагаються бути непоміченими у своїх добрих справах. Вони завжди вчасно там, де їх потребують. Духовні християни ніколи не приймають похвалу до себе, але передарюють її Господу. Це ті, у житті яких проявляються плоди Духа, про що йдеться в **Гал. 5:22–24**.

До таких точно підходить слово:

Гал. 2:20 — *І живу вже не я, а Христос проживає в мені.*

ПЕРЕДІСТОРІЯ

Спочатку людина була створена за образом і подобою Божою — праведною, безгрішною — і мала Божу природу.

Екл. 7:29 — *...праведною вчинив Бог людину...*

Бут. 5:1–2 — *Того дня, як створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Божу. Чоловіком і жінкою Він їх створив...*

Через послух дияволу та вчинення гріха людина втратила прямий зв'язок з Богом, Джерелом Життя, який вона мала до грікопадіння, і духовно померла.

2 Петр. 2:19 — *...хто ким перемаже-ний, той тому й раб.*

Рим. 6:16 — *Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того...*

Коли через гріх людина стала рабом диявола, то в ній почала проявлятися і диявольська зіпсована природа з гордістю, незалежністю від Бога та egoізмом. Крім своєї свідомості, людина стала здатною до всякого зла, на яке здатний диявол. Ця гріховна спадковість почала передаватися наступним поколінням.

Під час звернення до Бога та покаяння відбувається відродження людського духу й починається процес відновлення втраченої Божої природи.

Водночас дві ці природи (Божя та диявольська) починають ворогувати одна з одною всередині відродженої людини.

Гал. 5:17 — *...бо тіло бажає противного Духові, а Дух противного тілу, і супротивні вони один одному...*

Якщо людина чинить відповідно до того, до чого спонукає її дух, то нею керує Дух, а якщо керує її людський розум, то, найімовірніше, вона чинить за плоттю. Є думка, що якщо людина увірвала та дістала хрещення Духом Святим, то вона вже живе за Духом. А за плоттю живуть тільки

безвірні люди. Але це далеко не так. Вчинки за плоттю можуть бути не обов'язково гріховними за своєю природою. Навіть найкращі справи та вчинки, ініційовані плоттю, є плотськими. Достатньо мати неправильні мотиви навіть для добрих справ, і вони будуть не до впадоми Богові.

Наведемо для прикладу апостола Павла та Варнаву, які були обрані Духом Святим і послані для місіонерського служіння, і поставимо запитання: як цього разу вони хотіли вчинити? За плоттю чи за Духом? Саме в цьому конкретному випадку.

Дії 16:6–10 — *А що Дух Святий їм не звелів провіщати слово в Азії, то вони перейшли через Фригію та через країну галатську. Дійшовши ж до Мізії, хотіли піти до Вітнії, та їм не дозволив Дух Ісусів. Обминувши ж Мізію, прибули до Троади. І Павлові з'явився видіння вночі: якийсь македонянин став перед ним і благав його, кажучи: «Прийди в Македонію, і нам поможи!» Як побачив він це видіння, то ми зараз хотіли піти в Македонію, зрозумівши, що Господь нас покликав звіщати їм Євангелію.*

Якщо Дух Святий не дозволив їм проповідувати Євангелію в Азії та Вітнії, то це означає, що це були їхні власні плани, не погоджені з Духом Святим. І навіть той факт, що вони це робили, щоб проповідувати Євангелію, не робить різниці.

Безумовно, апостоли в цьому випадку діяли відповідно до загальної волі Божої: *...Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!* (**Мк. 16:15**), але не під безпосереднім керівництвом Духа Святого. Адже в Бога на той момент був для них інший план (як Він і відкрив це Павлу в нічному видінні), щоб вони в цей час були в Македонії, а не там, де вони самі запланували. Це показовий приклад, коли плани апостолів були за плоттю, відповідно до їхньої логіки, але не за Духом.

Отже, навіть проповідуючи Євангелію за церковною кафедрою, співаючи в церковному хорі, беручи участь у справах милосердя, християнин може діяти не за Духом, а за плоттю.

А ось біблійний приклад керування Духом:

Дії 10:19–23 — *Як Петро ж над видінням роздумував, Дух промовив до нього: «Онде три чоловіки шукають тебе. Але встань і їди, і піди з ними без жодного сумніву, бо то Я їх послав!» І зійшовши Петро до тих мужів <...> покликав й гостинно прийняв їх. А другого дня він устав та й із ними пішов; також дехто з братів в Йогої пішли з ним.*

ЖИТТЯ ЗА ДУХОМ

Життя за Духом — це система управління, за якої вирішальну роль у керуванні життям людини відіграє оновлений і з'єднаний із Богом людський дух.

Життя за Духом — це такий метод керування, за якого людина порівнює всі ухвалені рішення з волею Божою. А згодом і взагалі стає керованою Духом, тому що почуття досвідом привчаються до послуху Духу (**Євр. 5:14; 1 Кор. 2:10**).

Рим. 8:14 — *Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі...*

Флп. 2:13 — *Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю.*

Христос ще до дня П'ятдесятниці (дня сходження Святого Духа на землю) обцяв усю повноту керування всім, хто увірвав, після хрещення Духом Святим.

Ів. 16:13–14 — *А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, — казатиме, і що має настати, — звістить вам. Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить.*

ЯК СТАТИ ДУХОВНИМ?

Для початку важливо усвідомити, що тільки своїми силами людина не може стати духовною. Але й без згоди та кооперації людини з Духом Святим це теж не відбудеться. Духовною може стати народжена згори людина, яка погодилася з процесом, що має відбутися над нею, для того щоб зробити її духовною.

Мт. 19:26 — *Неможливе це людям, та можливе все Богові.*

Є два основні мотиви для досягнення керування Духом Святим.

Перше — це сильна любов до Бога, коли християнин настільки любить, що не хоче нічого робити без Бога. І починає пристрасно пізнавати волю Божу завжди та в усьому.

Друге — коли людина, пройшовши через минулі болючі помилки, дійшла до рішення вже нічого більше не робити без Божого керування.

У першому випадку людиною рухає любов, у другому — небажання відчувати колишній біль.

На шляху пізнання волі Божої найбільшими труднощами є небажання пожертвувати своїм комфортом і зазнати труднощів, пов'язаних із пошуком волі Господньої. Інакше кажучи, неготовність іти на жертву. Тому Христос сказав: **Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цій світі, — збереже її в вічне життя** (**Ів. 12:25**).

Тому ті, хто бажає бути керованим Духом Святим, мають бути завжди готовими відмовитися від своїх пріоритетів на користь керування Духом Святим.

ЯК ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ КЕРУВАННЯ ДУХОМ?

Пс. 26:8 — *За Тебе промовило серце моє...*

1 Ів. 2:27 — *А помазання, яке прийняли ви від Нього, — воно в вас залишається, і ви не потребуєте, щоб вас хто навчав. А що те помазання само вас навчає про все, — воно бо правдиве й нехибне, — то як вас навчило воно, у тім пробуйте.*

За правильного стану серця християнин, який бажає бути керованим Духом Святим, у своєму людському душі дістає імпульси та спонування від Бога на ті чи інші дії. Це не йде від розуму, бо істотно відрізняється методом надходження інформації. Зазвичай наш мозок працює за принципом логічного ланцюжка, а напоумлення від Бога приходять вмиг, без будь-якого логічного зв'язку з навколишніми обставинами. За частку секунди ти дістаєш інформацію про когось або про щось, яка тобі була абсолютно невідома кілька миттєвостей тому. Або раптом ти бачиш картину того, що відбуватиметься наперед, і дістаєш знання, як тобі потрібно буде вчинити в цьому випадку. Так може відбуватися і під час молитов за когось. Під час молитви тобі стає відома сутність духовних переживань цієї людини та навіть те, що їй потрібно зробити для розв'язання її проблеми. Це дуже сприяє в душеопікунстві, оскільки значно скорочує час і витрачені зусилля, приводячи до кореня проблеми, яку потрібно розв'язати.

Під час подібного керування наш розум може бути не завжди згодним і навіть опиратися. Але водночас у людини завжди залишається можливість підкоритися Духу або піти на поведі своєї плоти та її аргументів. Вчиняючи відповідно до того, що відкриває Господь, людина стає керованою Духом.

Досягнення керування Духом Святим є привілеєм кожного вірянина (**2 Петр. 3:18; Кол. 1:10; Еф. 5:17**).

Гал. 5:16 — *...ходіть у Дусі, — і не вчините пожадливістю тіла...*

Олександр БОРИСЕНКО.

ЗНАЧЕННЯ ЖЕРТВИ ХРИСТА

На проповідях ми часто чуємо, що Ісус помер за наші гріхи. Однак навіщо Він це зробив? Чому смерть стала необхідною платою за гріх? Чому саме жертва Христа стала ключем до нашого спасіння? Неповне розуміння цього питання породжує невпевненість у Божому прощенні та поверхнєве ставлення до Відкупителя. Щоб по-справжньому оцінити значущість смерті Ісуса Христа, важливо зрозуміти, що таке гріх, які його наслідки і як смерть Христа стала для нас спасінням.

ЩО ТАКЕ ГРІХ

Гріх — це будь-яке відхилення від досконалої та святої волі Божої. Він проявляється як через усвідомлений спротив встановленим Богом заповідям, так і через бездіяльність, коли людина втрачає можливість зробити добро, яке від неї очікується.

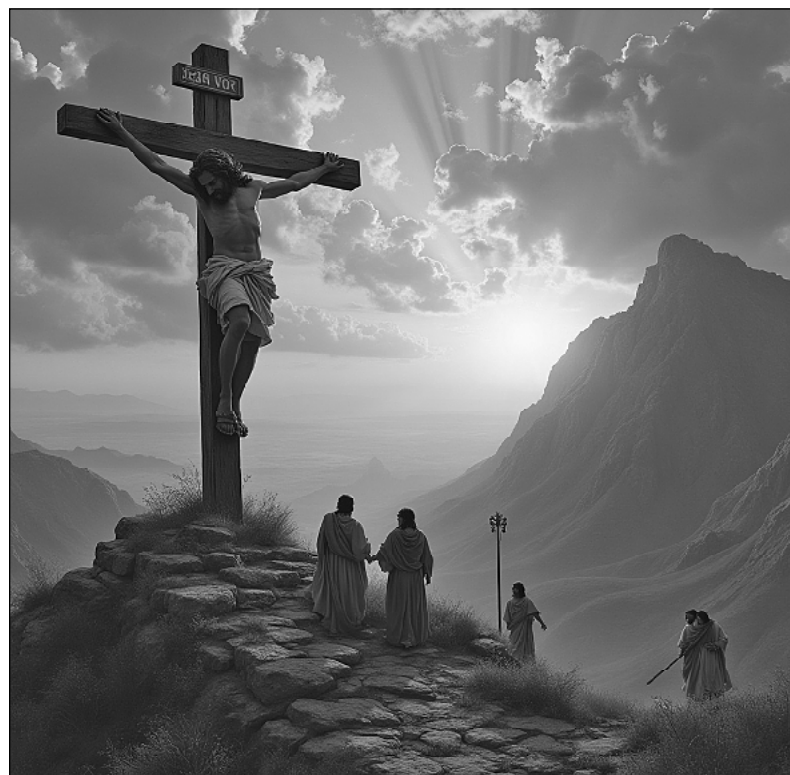
1 Івана 3:4 — *Кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня. Бо гріх — то беззаконня.*

Беззаконня можна визначити як усвідомлене або неусвідомлене порушення меж, встановлених Богом. Ці межі покликані регулювати поведінку людини, захищати її від духовного та морального падіння. Часткове розуміння цих рамок закладено в совісті кожної людини. Совість, як внутрішній голос, нагадує про принципи добра та зла, допомагаючи людині відрізнати праведне від гріховного. Однак повнотою знання про Божественні межі розкривається тільки через Святе Письмо, яке служить непопущним авторитетом і порадищем для людського життя. Коли ж людина, знаючи ці настанови, навмисне переступає їх або ігнорує, вона свідомо обирає гріховний шлях, порушуючи тим самим волю Бога й позбавляючи себе близькості з Ним.

Якова 4:17 — *Отже, хто знає, як чинити добро, та не чинить, — той має гріх!*

Часто люди намагаються поводитися обережно, уникаючи конфліктів або очевидної шкоди іншим. Вони прагнуть нейтральної позиції, за якої їхні дії не приносять зла тим, хто їх оточує. Однак у своїй обережності вони можуть обмежуватися пасивністю, не роблячи жодних добрих справ і не беручи участі в допомозі тим, хто її потребує. Такий підхід, хоча і здається нешкідливим, є помилковим з духовного погляду. Бай-

дужість до добра та небажання активно творити добрі справи порівнюються до гріха, оскільки бездіяльність у справах праведності суперечить Божому задуму для людини. Життя, позбавлене добрих справ, уподібнюється нерозкритому потенціалу, який міг би послужити Божій славі, але був свідомо або через страх залишений нереалізованим.

НАСЛІДКИ ГРІХА

Світ, створений Богом, є гармонійною системою, у якій діють як фізичні, так і духовні закони. Ці закони не випадкові й не змінюються за людським бажанням, оскільки їхня основа — у досконалості Божого задуму. Фізичні закони, як-от гравітація, колообіг води або закони термодинаміки, впорядковують матеріальний світ, роблячи його передбачуваним і придатним для життя. Люди можуть вивчати ці закони, використовувати їх, але не можуть скасувати або змінити їхню природу.

Так само і в духовній сфері є закони, які регулюють взаємини між Богом і людиною, а також між людьми. Ці духовні закони настільки ж непорушні, як і фізичні, і їхнє порушення призводить до реальних наслідків. Наприклад, закон сіяння та жаття говорить: *...що тільки людина посіє, те саме й пожне!* (Галатів 6:7),

стверджуючи неминучість наслідків людських дій.

Серед духовних законів особливо важливими є ті, що стосуються гріха. Вони пояснюють природу гріха, його руйнівні наслідки та необхідність спокути. Одним із таких головних законів є проголошення: *...заплата за гріх — смерть...* (Римлян 6:23). Цей закон розкриває глибину

гріха як духовного розриву між людиною й Богом, що призводить до фізичної та вічної смерті. Причому Біблія говорить, що *...всі згрішили, і позбавлені Божої слави...* (Римлян 3:23). Ніхто не вільний від цієї долі.

Інший важливий закон стверджує, що *...кожен, хто чинить гріх, той раб гріха* (Івана 8:34), наголошуючи на тому, що гріх підпорядковує собі волю людини, перетворюючи її на бранця своїх бажань і пристрастей.

Усі ці закони вказують на те, що гріх ніколи не залишається без наслідків. Ігнорування духовних принципів веде до руйнування, подібно до того як нехтування законами фізики може призвести до катастрофи. Розуміння цих духовних законів важливе для усвідомлення нашої відповідальності перед Богом і для розуміння необхідності спасіння, яке стає можливим тільки через жертву Ісуса Христа.

ЩО ЗРОБИВ ДЛЯ НАС ІСУС ХРИСТОС

Ісус Христос, Син Божий, прийшов у цей світ, прийнявши людську природу, щоб спасти людей від вічної загибелі та відновити їхні взаємини з Богом. Його прихід у світ був не просто актом милосердя, але необхідним кроком для виконання Божественного плану спасіння. На відміну від того, що могли б очікувати люди, які вірять у прихід Месії, Який скасує суворі вимоги закону, Христос прийшов не для того, щоб зруйнувати або скасувати Божі заповіді, а навпаки — щоб виконати їх до кінця.

Божі закони, дані в Старому Заповіті, були ідеальними, але вони також розкривали недосконалість людини, її нездатність виконати Божі вимоги і її потребу в спасінні. Христос не тільки жив згідно з цими законами, а й втілював у своєму житті їхній глибокий сенс, ставши досконалою жертвою, що могла спокутувати людські гріхи. Його життя та смерть стали прикладом того, як людина має жити в гармонії з Богом і з іншими людьми.

Ісус виконав закон у повному обсязі, здійснивши те, що було неможливо для людини. Він узяв на Себе покарання, яке ми заслужили, і тим самим відкрив шлях до примирення з Богом для всіх людей. У Своему житті та смерті Христос продемонстрував, що спасіння неможливе без повної віддачі, без виконання Божої волі, навіть якщо це вимагає найбільшої жертви.

Отже, місія Ісуса полягала не в тому, щоб скасувати закон, а в тому, щоб виконати його у Своему власному житті та жертві на хресті. Це не тільки дало змогу знайти прощення тим, хто вірить у Нього, а й дало приклад того, як Бог бажає, щоб жили ті, хто вірує в Нього: з любов'ю, співчуттям і послухом Його волі.

ВАЖЛИВІСТЬ ПОКАЯННЯ

Покаяння — це ключова складова шляху до прощення та звільнення від гріха. Але для того щоб відчувати справжнє прощення й очищення, необхідно не тільки визнати свої гріхи, а й щиро захотіти порвати з ними. Гріх не тільки порушує взаємини людини з Богом, а й приносить руйнування в її житті. Звільнення від гріха неможливе без усвідомлення своєї провини та бажання змін. Покаяння стає актом осо-

бистого вибору, у якому людина відкидає свою гріховну природу та звертається до Бога по допомозі щодо зміни свого життя.

1 Івана 1:9 — *Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від несправди всілякої.*

Цей вірш нагадує, що прощення й очищення від гріхів доступні тільки тоді, коли людина щиро усвідомлює свої помилки та приносить їх перед Богом. Важливо розуміти, що Бог не тільки прощає, а й очищає від усякої неправди, даруючи людині нове серце та здатність жити за Його волею.

Однак очищення від гріха не відбувається автоматично. Кров Христа, пролита на хресті, має силу очищати тільки тих, хто готовий і бажає звільнитися від своїх гріхів. Це не механічний процес, а духовний, заснований на співпраці людини з Богом. Коли людина продовжує чіплятися за свої гріховні звички та не бажає відмовитися від них, Христова жертва залишається безплідною для неї. Бог завжди готовий пробачити, але прощення вимагає від нас щирого покаяння, готовності залишити свої старі шляхи та повернутися до Бога.

Отже, покаяння — це не просто словесне зізнання, а внутрішнє прагнення до змін, бажання звільнитися від влади гріха та жити за Божими заповідями. Це процес, який починається з визнання своєї провини, але триває в повсякденній боротьбі за праведність, у щирому прагненні йти за Христом. Лише через істинне покаяння та бажання змінити своє життя людина може пережити повне очищення й відновлення у взаєминах із Богом.

ВИСНОВОК

Смерть Ісуса Христа має величезне значення для всього людства. Тільки завдяки цьому ми дістаємо прощення, позбавлення від рабства гріха та надію на вічне життя. Але важливо пам'ятати, що спасіння можливе лише тією мірою, якою ми відкриваємо свої серця для Бога. Частковий послух не спасає, а лише залишає місце для духовної смерті. Тільки відкривши свої серця повністю, ми зможемо знайти справжню свободу та життя в Ісусі Христі.

Об'явлення 3:20 — *Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду...*

О. БУРЦЕВ.

Понад чотириста тисяч осіб офіційно покинули Католицьку церкву Німеччини у 2023 році. І приблизно триста вісімдесят тисяч — протестантські громади

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

У 2023 році значна кількість людей, загалом 402694 людини, вирішили офіційно відмежуватися від Католицької церкви в Німеччині, що є значним числом.

Можливо, це пов'язано з небажанням платити обов'язковий церковний податок, а може, і з загальним розчаруванням у церкві.

Конференція німецьких єпископів, яка опублікувала цю статистику, заявила, що, хоча ці цифри і високі, це ще не так багато, якщо порівнювати з 2022 роком. Тоді німецькі католики втратили 522821 людину, повідомляє *The Christian Post*.

У Німеччині членство в церкві несе прямі фінансові наслідки через церковний податок. Членам, які офіційно вийшли з церкви, більше не потрібно платити майже десять відсотків свого доходу, що дає

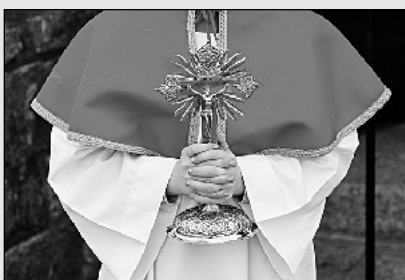
фінансовий стимул для скасування реєстрації.

Церковний податок у Німеччині є з кінця XIX століття і є основним інструментом фінансування церков. Кожен вірянин, який сплачує податок, у спеціальній заяві вказує, до якої релігійної громади він належить. Цей податок разом з усіма іншими податками збирає держава та передає в розпорядження церков.

Церковний податок у ФРН платять тільки представники історичних церков — католицької та протестантської. До інших світових релігій, що вкоренилися в Німеччині, наприклад ісламу та православ'я, а також нових релігійних течій це не стосується. Під час сплати церковного податку прибутковий податок зменшується на цю суму. Від його сплати звільнені школярі, студенти,

пенсіонери, безробітні та особи з низькими доходами.

Варто зазначити, що 2014 року було ухвалено закон, згідно з яким церковним податком оподатковується і дохід від

приросту капіталу (наприклад, дивіденди або прибуток від продажу квартири). Це відразу звело до відходу з церкви понад 300000 членів.

Ті, хто відмовився платити податок, можуть зіткнутися з негативними для себе наслідками, наприклад їм може бути відмовлено в проведенні низки церковних обрядів.

Згідно з опитуванням, опублікованим 2023 року, три чверті жителів Німеччини вважають церковний податок неактуальним. Такими є результати репрезентативного опитування Інституту громадської думки *YouGov* на замовлення *сфр*.

Сімдесят чотири відсотки респондентів заявили, що вважають сплату церковного податку недоречною. І лише тринадцять відсотків людей вважають його необхідним.

У спробі розв'язати проблеми, що накопичуються, католицькі єпископи запустили трирічний реформу, відому як *Синодальний шлях*. Це викликало глибокий розкол між прогресивними та консервативними елементами всередині Католицької церкви. У 2023 році

це завершилося заклик до церкви санкціонувати благословення на одностатеві союзи, незважаючи на відкриття протидію з боку Ватикану.

— Цифри тривожні. Вони показують, що церква перебуває в широкомасштабній кризі, — заявив єпископ Лімбурга Георг Бетцинг, голова єпископської конференції. — Одними реформами церковну кризу не розв'язати, але без реформ криза посилюється. Тому зміни необхідні.

Проблема скорочення членства в церкві стосується не тільки католиків. Протестантська церква також повідомила про зниження кількості членів: у 2023 році її покинуло приблизно 380000 членів. У 2022 році лави протестантів покинула схожа кількість членів.

inlight.news

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2-3 за 2012 р.; № 4-7 за 2013 р.; № 8-11 за 2014 р.; № 12-13, 15 за 2015 р.; № 16-18 за 2016 р.; № 20-23 за 2017 р.; № 24-27 за 2018 р.; № 28-31 за 2019 р.; № 32, 34-35 за 2020 р.; № 36-37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і в українській версії газети № 1-3 за 2022 р.; № 4-7 за 2023 р.; № 8-11 за 2024 р.; № 12 за 2025 р.)

Вони ще не усвідомлювали істини воскресіння та тому б не вигадували її.

Джон Вітворт зауважує: «Очевидно, вони не розуміли, що на третій день Він мав повстати з гробу, і, безсумнівно, були вражені Його воскресінням. Ці обставини спростовують думку про те, що вони могли навіть замислити викрадення Тіла, щоб створити враження воскресіння».

«Навіть якби учні не посоромилися викрасти Тіло, — пише професор Олександр Брюс, — вони були не в тому стані духу, щоб замислити викрадення або зробити це. У них не залишалось душевних сил на такий відважний вчинок. Свинцевий тягар смутку на їхніх серцях робив їх мало не такими самими млявими, як те Тіло, яке вони нібито викрали. Далі, ймовірний мотив викрадення ніяк не міг рухати ними в той час. Викрасти Тіло, щоб поширювати віру у воскресіння! Яка користь була їм від проповіді того, у що вони самі не вірили? *Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він має воскреснути з мертвих (Ів. 20:9).* Не пам'ятали вони й того, що сказав їм їхній Господь про це перед Своєю смертю».

«Учні були людьми чесними, — пише Джеймс Росскап, — і не могли б нав'язувати народу брехню. Вони провели весь залишок своїх днів проповідуючи воскресіння, перетворившись із боягузів на героїв. Вони не боялися арештів, в'язниць, побоїв і страшних страт, і ніхто з них не зрікся Господа, ніхто не залишив своєї віри в Його воскресіння».

Обговорюючи теорію викрадення, Пол Літл підкреслює її «психологічну та етичну неймовірність»: «Викрадення Тіла Христа — це щось повністю чуже характеру Його учнів і всьому, що нам про них відомо. Це означало б, що вони поширювали явну неправду, через яку були обмануті та, зрештою, загинули багато тисяч людей. Неможливо уявити, що, навіть якщо кілька учнів задумали та здійснили викрадення, вони ніколи не розповіли б про це іншим».

Коментуючи теорію викрадення Тіла Христа учнями, британський юрист Джеймс Норман Далрімпл Андерсон зазначає: «Це суперечило б усьому, що ми знаємо про них: їхньому моральному вченню, змісту їхніх життів, їхній завзятості перед обличчям страждань і переслідувань. До того ж це ніяк би не пояснило їхнього раптового перетворення із занепадих духом утікачів на свідків, яких не могли змусити замовкнути жодні противники».

«Навіть противники християнства приходять їй на допомогу в цьому питанні, — пише Ернест Кеван про теорію викрадення. — Відомий скептик Давид Фрідріх Штраус (1808-1874) відкидає теорію обману з боку учнів, вважаючи її морально неспроможною. «Історик, — пише Штраус, — має визнати тверду віру учнів у воскресіння Христа»».

«Сьогодні цю теорію відкрито спростовують навіть багато ортодоксальних єврейських дослідників, включно із самим Клаузнером, який, хоч і повністю з нею незгодний, визнає, що учні були надто чесними людьми, щоб піти на подібне шахрайство», — пише Вілбур Сміт, покликаючись на працю «Ісус Христос: Його життя, час і вчення».

Невже «викрадене Тіло» дало Петру сили для його спростування в Діях апостолів?

Тоді Петро, переповнений Духом Святим, промовив до них: «Начальники люду та старшини Ізраїлеві! Як сьогодні беруть нас на допит про те добродійство недужий людини, як вона оздоровлена, — нехай буде відомо всім вам, і всім людям Ізраїлевим, що Ім'ям Ісуса Христа Назарянина, що Його розі'яли ви, та Його воскресив Бог із мертвих, — Ним поставлений він перед вами здоровий! Він «камінь, що ви, будівничі,

відкинули, але каменем став Він наріжним!» І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:8-12).

«Сила Господа так надихнула Петра в день П'ятдесятниці, — пояснює Вілбур Сміт, — що за один той день, після проповіді, присвяченої головним чином істині воскресіння Христа, три тисячі душ прийшли до Господа. Одне ясно: Петро, хай там що, проповідував те, у що вірив і сам, — що Бог воскресив Христа з мертвих. Неможливо з такою силою проповідувати свідому брехню. Учні й далі проповідували воскресіння, поки весь світ не перетворився вірою в цю світлу істину. Ні, учні не викрадали — і не могли викрасти — Тіло нашого Господа».

Усі учні, крім Івана, прийняли мученицьку смерть. Їх переслідували за праведність, їхню віру та вчення. Як зазначає Пол Літл, «люди підуть на смерть за те, у що вони вірять, навіть якщо сама віра й хибна, але не заради свідомої брехні». Насправді вони «постійно покликалися на воскресіння Ісуса як на основу свого вчення, проповідей, життя та — що найважливіше — смерті». У світлі цього гіпотеза про викрадення Тіла учнями видається абсолютно безглуздою. Важко не погодитися з Джоном Стоттом, який вважає цю теорію «просто неправдоподібною»: «Вона настільки сумнівна, що практично не має права на життя. Якщо з Євангелій і Дій що-небудь впливає, то це насамперед щирість апостолів. Вони могли піддатися омані, але не пішли б на обман. Лицеміри та мученики — це дві різні породи людей».

Теорії про те, що Тіло Ісуса винесли з гробниці євреї, римляни або Йосип з Ариматеї, нітрохи не переконливіші, ніж гіпотеза про викрадення його учнями.

ЄВРЕЇ НЕ ЗАБИРАЛИ Б ТІЛО

«Усього за сім тижнів, — пише Дж. Андерсон, — якщо вірити письмовим джерелам — до того ж у мене немає підстав вважати, що християнські автори вигадали цей важкий для пояснення семитичний проміжок, — так от, усього за сім тижнів увесь Єрусалим вирував проповіддю воскресіння. Апостоли несли звістку про воскресіння всім жителям міста, викликаючи велике невдоволення первосвященників. За їхніми словами, апостоли намагалися покласти на них провину за загибель цієї людини, звинувачували їх у тому, що вони розі'яли Господа слави. І вони були готові на все, щоб у зародку придушити цю ересь».

Якщо первосвященники наказали прибрати Тіло з гробниці, чому ж у відповідь на проповідь апостолів про воскресіння вони просто не оголосили про це? Чому вони не повідомили, де тепер Тіло? Чому, якби й цьому не повірили, вони не дістали б Тіло знову, не повантажили його на віз і не провезли центром Єрусалима? Такі дії погубили б християнство навіть не в колисці, а в материнській утробі!

«Очевидно, — коментує англійський богослов і філософ Вільям Пейлі, — що, якби Тіло було можливо виявити, євреї представили б його на огляд, оскільки дістали б найпростішу та найпереконливішу відповідь на всі розповіді про воскресіння. Факти такі, що, незважаючи на всі запобіжні заходи, незважаючи на всю свою тривогу та всі наявні попередження, євреї так і не змогли показати народові Тіло Христа після того, як з'явилася розповідь про Його воскресіння та учні всенародно говорили про нього як про основу своїх проповідей Його ім'ям, збираючи послідовників Його релігії...»

Євреї не змогли нічого сказати про те, де Тіло Ісуса. Щодо цього Джон Вітворт пише: «Усім

євреям була згодом відома версія про викрадення Тіла, і, однак, як зауважував д-р Гілмор, про неї жодним словом не згадували на судах над апостолами, що невдовзі розпочалися в Єрусалимі у відповідь на їхнє відважне й відкрите проголошення воскресіння. Хоча апостолів судили перед тією групою, яка зародила чутки про те, що учні взяли Тіло Христа, їх жодного разу не звинуватили у викраденні; члени синад-ріону жодного разу навіть не згадували про це, а невдовзі цю версію і зовсім закинули як безглузду».

РИМЛЯНИ НЕ ЗАБИРАЛИ Б ТІЛО

Намісникові було б тільки вигідно, щоб Тіло залишалося в гробі. Пілат був насамперед зацікавлений у підтриманні спокою, а зникнення Тіла спричинило б небажане хвилювання серед євреїв і християн.

«Пілат, — пише Дж. Андерсон, — був стурбований цим дивним ученням. Якби він і розпорядився прибрати Тіло, то не міг не повідомити про це настільки засмученим первосвященникам». Пілат просто хотів миру.

ЙОСИП З АРИМАТЕЇ НЕ ЗАБИРАВ БІ ТІЛО

Таємний учень Христа, Йосип не забирив би Тіло з гробниці, не повідомивши про це іншим учням.

Навіть якби він наважився на це, то обов'язково повідомив би про зроблене іншим учням пізніше, коли почали поширювати звістку про воскресіння.

Отже, факти переконливо говорять про те, що Тіло Ісуса ніхто не виносив із гробниці.

«Проста віра християнина у Воскресіння, — пише Джордж Гансон, — набагато менш дивовижна, ніж легковірність скептика, який радше прийме найдикиші та найнеймовірніші вигадки, ніж тверді історичні свідчення. Якщо труднощі віри великі, то безглуздість невіри — безмірна».

ТЕОРІЯ ГАЛЮЦИНАЦІЇ

Точка погляду: усі появи Христа після воскресіння були тільки ілюзією, масовою галюцинацією.

СПРОСТУВАННЯ

Наскільки важливими є появи Христа після воскресіння?

«У перші роки християнства, — писав Клайв Стейплз Льюїс, — апостолом вважали насамперед того, хто був очевидцем воскресіння. Лише за кілька днів після розі'яття, коли мовилося про двох нових кандидатів в апостоли на місце зрадника Юди, їх вважали придатними на роль апостолів на підставі того, що вони особисто знали Христа як до, так і після Його смерті та могли з перших рук свідчити зовнішньому світу про Воскресіння (Дії 1:22). За кілька днів Петро, у своїй першій християнській проповіді, говорив про те саме: *Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми! (Дії 2:32).* У Першому посланні до коринтян Павло залічує себе до апостолів на тій самій підставі: *Чи ж я не апостол? <...> Чи я не бачив Ісуса Христа, Господа нашого? (1 Кор. 9:1, 3).*»

Що, якщо появи воскреслого Христа були всього лише видіннями?

Якщо прийняти визначення Льюїса, то появи Христа в галюцинаціях забезпечують апостольське звання. «У такому разі, — пише Грешем Мейчен, — уся християнська церква ґрунтується на нездорових явищах, що сталися з низкою людей у першому столітті нашої ери. Це означає, що якби Петро і його соратники звернулися б до хорошого невропатолога, то жодної християнської церкви ніколи б не було».

(Далі буде...)

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Сергій Дудка: Бог вирвав мене з темряви

Сергій Дудка народився у звичайній робітничій родині. Він ріс у кримінальному районі, тому рано пішов кривою доріжкою. Перший строк умовно за збройний грабіж Сергій дістав ще до повноліття.

У сімдесяті роки багато молодих людей брали приклад із кримінальних авторитетів і тягнулися до них. Сергію теж хотілося бути прийнятим у цьому суспільстві.

— Вулиця, звісно, зробила свою справу: я був на обліку в дитячій кімнаті міліції, і перший злочин став результатом перебування в тому середовищі, де я ріс.

Я прагнув бути сам авторитетом, щоб із мене брали приклад. Я тоді думав, найімовірніше, що з позиції сили можна довести свою якусь правоту або бути вищим за когось. У кримінальному суспільстві я бачив цю силу. Це було пов'язано з тим, щоб виразити себе якось. Я хотів бути крутим у школі та суспільстві, щоб усі боялися, щоб бути авторитетом якимось і щоб про тебе всі говорили.

Сергій жив за поняттями злочинного світу. Так він дістав другу судимість і вже перший реальний строк та потрапив до колонії. Через короткий час після звільнення — другий строк.

— Так, це було нормально для мене. Я вважав, що це круто. Тоді так і було: відсиділа людина — на неї вже дивляться по-іншому. Навіть наколки на тілі в той час щось значили. Сьогодні наколки всі колють, а тоді їх робили переважно в місцях позбавлення волі, і вони мали значення. Наприклад, на спині в мене наколоти великий монастир, із куполами. І кожен купол символізує відсиджений строк.

Коли Сергій відбував другий строк, до в'язниці почали пускати вірян, які розповідали про Бога. До них Сергій ставився з повагою, але вважав, що в нього свій життєвий шлях.

— Десь у серці я розумів, що порушую закон, але я вважав, що все роблю правильно, виправдовуючи себе тим, що в мене такий спосіб життя. Якби я розумів, що це неправильно, то я, напевно, зробив би все, щоб не чинити так. Але ось коли лягав спати, накриваючись ковдрою, я думав: *Серього, пора зав'язувати. Скільки можна? Ну досить! Набридло вже сидіти. Ну кому це треба?* Хоч я і вважав, що в'язниця — це

дім рідний, але всередині розумів, що треба щось змінювати.

Сергій вирішив, що після звільнення кине пити та почне нове життя. Але після останніх п'яти років, проведених у зоні, він не знав, як жити на волі.

— Треба йти влаштовуватися на роботу, а я звик жити іншим життям: мене нагодують, у мене все добре, усе забезпечено, у мене там були навіть гроші.

Сергій першого ж дня напився та вже за два тижні після звільнення

У лікарні, коли Сергій прийшов до тям, він дізнався, що його насили відкачали. Лікарі зробили все можливе, але шансів на одужання було мало. І тоді в палаті Сергій звернувся до Бога, про Якого йому розповідали віряни у в'язниці.

— Ось тоді, у той момент, я віддав йому своє життя. Я розумів, що є хтось, хто може мені допомогти. Люди вже нічого не могли зробити. Я заволав до Бога. Може, це було видіння. Мені важко пояснити, як це було, але я розмовляв з Ісусом. Я

Сергій упевнений, що всі гріхи його минулого кримінального життя прощені Богом. Він живе у свободі й не має тяжкості на душі.

— Я просто знаю, що Він мене пробачив. Тому що це говорить Боже Слово. Я впевнений у тому, що Він мене пробачив. Я вірю в Боже Слово без грама сумніву. Якщо Ісус сказав, що той, хто вірує в Нього, має життя вічне, значить має. Якщо Слово Боже говорить, що ми викуплені його кров'ю та нам прощено гріхи, я і у це вірю. Ціну заплачено. Я вірю, що я віддав йому своє життя та мені гріхи прощено. Я просто в це вірю. Я просто це знаю.

Після покаяння в Сергія з'явився сенс життя та надія на краще майбутнє.

— Я не знав, що буде завтра. Я не знав, що буде зі мною, коли я помру. Тобто я жив у темряві. Я не знав, куди я йду. Можливо, це додало свій відтінок до мого життя, до того, як я чинив. Я жив як хотів, робив що хотів. І я не хотів, щоб наді мною була якась управа. Я знаю одне. Ось через місяць мені виповниться шістдесят дев'ять років. Я знаю половину життя в гріху та знаю половину життя з Ісусом Христом. Я просто вдячний Господу, що Він мене вирвав із тієї темряви. Він бився за нас. Він боровся за нас. Я кажу: *Боже, дякую Тобі за те, що Ти вирвав мене із цієї темряви, що Ти боровся за мене, прийшов до мене, і врятував мене, і забрав мене із цього болота, із цього бруду.*

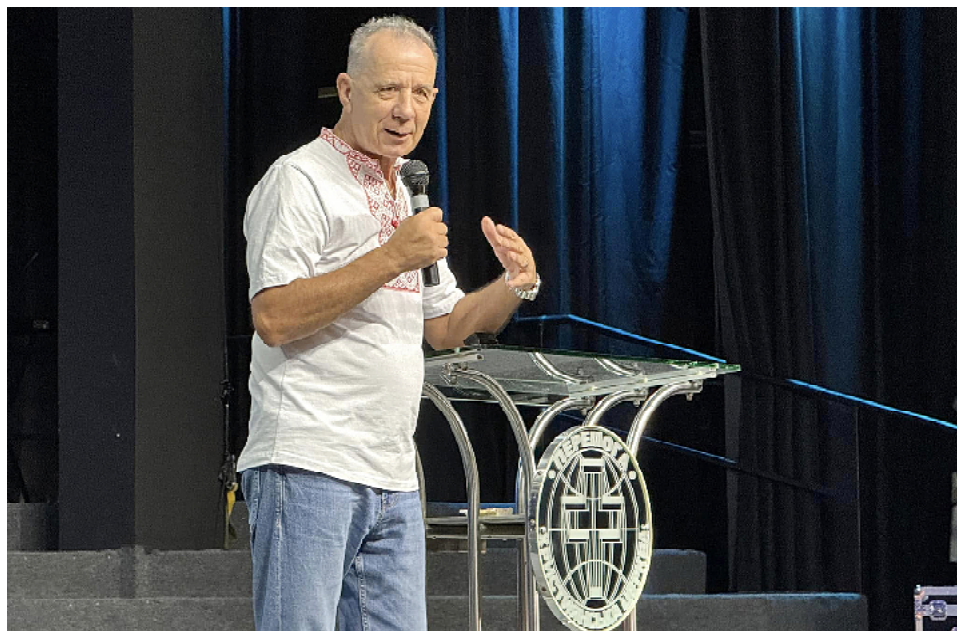
Я знаю, хто я. Я знаю, для чого я живу. Я знаю, куди я йду. Я знаю, що я роблю. І я знаю, що на мене чекає. Це те важливе, що я придбав в Ісусі Христі.

Хто для мене Бог? Це могутній, славний мій Батько, який дав мені життя та любить мене. Адже ми усиновлені Ним.

Сергій Дудка в шлюбі тридцять років. Він пастор церкви *Перемога* в місті Бровари, єпископ церков *Перемога* Київської та Чернігівської областей. Сергій знайшов своє покликання в служінні людям, чие життя, як і його колись, було зруйноване гріхом.

— Усі люди потребують Бога. Якщо людина шукає Бога, вона обов'язково Його знайде. Бог обов'язково проявить Свою силу та славу. Я вірю в це. Мій найкращий вчинок у житті — це прийняти Христа. Це найкраще, що може бути в житті людини. Я так вважаю.

Небеса ТВ7, YouTube

знову потрапив до КПЗ (камера попереднього ув'язнення. — Прим. ред.).

— Чи був я взагалі на волі? Мені здавалося, що це був кольоровий сон. Усе пройшло в п'яному чаді й закінчилося крадіжкою з магазину. І знову новий строк.

Під час відбування останнього строку в колонії із Сергієм сталася трагедія: він потрапив під вантажівку. Сергій дістав численні переломи та розриви внутрішніх органів і ледь не загинув.

— Я лежу, і в мене думки: *Усе, я вмираю.* У той момент я подумав не про матір, не про сина, який був тоді. Я подумав про сало з передачі, яке в мене в тумбочці лежало. Я подумав про гроші, які в схованці були. Кому ж усе це дістанеться? Це ж моє сало, моя передача! А гроші, які заховані? Гроші ж мої! Як же я вмираю: а гроші? Тепер, коли я згадую цей момент, я розумію, ким я був тоді.

Йому сказав: *Якщо Ти мене врятуєш ось у цій ситуації, я буду Тобі служити.* І я виконав свою обіцянку. Він мене врятував. Він мене повністю змінив. Не тільки фізично, а й душу змінив. Він мені дав життя нове. Він мене змінив повністю. Слово Боже говорить: *Хто в Христі, той нове творіння.* Так воно і є.

Минуло тридцять років від того дня, коли Сергій покався та довів своє життя Богові.

— Мене весь час хтось виховував. Дитяча кімната міліції виховувала? Виховувала. Пенітенціарна система виховувала? Виховувала. Ніхто не міг мене змінити за ці всі роки. Але зміг змінити Бог. І я знаю, що Він живий і що Він діє. І я знаю, що Він любить, і Він явив до мене Свою любов. Я усвідомив цю любов. І дійсно мене Бог змінив повністю. Це не було моментально — так, щоб я одразу став єпископом. Були різні моменти. Бог мене вчив, виховував.

Юрій Ашихін: Я знову вчуся любити

Юрій Ашихін народився в Україні. Після розлучення батьків його та ще двох братів виховувала мама. З юності Юрій був частиною бандитського угруповання та вів відповідний спосіб життя.

— Я не був золотою дитиною. Я був людиною, якій потрібен був постійно якийсь драйв.

Після армії Юрій поринув у доросле життя. Він знайшов собі високооплачувану роботу, любив красиво відпочивати.

— У мене була досить хороша робота. Я працював на приватній фірмі водієм. У мене була іномарка. Коли люди заробляли, наприклад, десять-п'ятнадцять доларів, я заробляв сто — сто п'ятдесят. У мене було все дуже шикарно.

З погляду фінансів, з погляду взаємин у компанії, роботи, квартири — у мене тут було все ідеально. З погляду суті життя, розуміння, для чого живу, у мене був повний бардак і постійна внутрішня незадоволеність.

Юрій не уявляв, як можна жити по-іншому, тому й далі плів за течією. У той час у його життя прийшли наркотики.

— Перший мій укол — це було передозування. Так, це було погано, але це було добре, хоч би як це парадоксально звучить.

Одного разу знайомі Юрія попросили до нього у квартиру, щоб зварили наркотик. За це за законом йому належала якась кількість.

— Але того разу, коли вони мене вкололи, мені сподобалося. Мені сподобався сам стан. Я раптом зрозумів, що можна не пити горілку, не бути п'яним, не падати десь у калюжі, а є *шляхетна*, тобто блакитної крові, така ось штука, яку береш акуратно в шприц, собі вколюєш у вену, і можна спокійно посидіти. І ти дуже спокійний, нікому не заважаєш у житті, не кричиш. Водночас ти можеш, у принципі, вести нормальний спосіб життя.

У плани Юрія не входило ставати наркоманом. Він був упевнений, що зможе контролювати ситуацію.

— Жоден наркоман, який один раз уколівся, чи то вп'яє, чи то вшосте, ніколи не вважає, що опиниться в системі. Кожен із них думає приблизно так: *Це в інших не вийшло.*

(Продовження на 7-й стор.)

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

(Закінчення. Початок на 6-й стор.)

Юрій Ашихін: Я знову вчуся любити

А в мене вийде. Я не сяду на голку. Я вмію себе контролювати. Я вмію правильно обирати день, правильно обирати можливості, та й, узагалі, мені в принципі не подобається життя наркомана. Я краще буду жити ось так от і собі дозволяти іноді розслабитися.

У той момент я ухвалив для себе рішення, що я раз на місяць або двічі на місяць буду такі розслаблювальні дні для себе робити.

Через пів року, після чергових днів розслаблення, Юрій відчув себе хворим. Він подумав, що застудився.

— Я пам'ятаю цей момент. Мені було так погано, у мене ламає все. А потім я вколовся, і все минуло. І тут я розумію та кажу собі: *Юро, ти в системі, ти більше не зможеш без наркотиків*.

Але я не злякався. Я, як і раніше, вважав, що можу це контролювати: я можу працювати, я можу з мамою спілкуватися, я можу бути нормальним хлопцем, навіть коли я колюся.

На наркотики потрібні були гроші. І в Юрія почалися проблеми на роботі.

— Якщо брати коротко, то за пів року повністю змінилося ставлення на роботі. Я починаю красти на роботі, причому великими сумами, і я звільняюся. На той момент я вже почав варити наркотик у себе вдома. Уже навіть мама почала помічати,

що щось не так. Чому? Тому що з дому почали пропадати речі. І напевно, у той момент єдина людина на всій землі, яка зрозуміла, що потрібно шукати вихід, — це була мама. Тому що я не вважав, що мені потрібен вихід. Я вважав, що я наркоман, але я прийняв це.

Щоб знаходити гроші на наркотики, Юрій почав обкрадати своїх сусідів.

— Мій будинок став для мене в перший рік-два місцем, де я крав. Я обікрав майже всі підвали, сушарки й тамбури, які там були. Я почав опускатися все нижче. Зі мною перестали вітатися, мене перестали запрошувати на дні народження. І коли людина, яку я вважав своїм другом, одружившись, не запросила мене на весілля, ось у той момент я зрозумів, що я не просто наркоман, а вже низ. Через це я пішов у повний рознос. Якби мені тоді запропонували наркотик в обмін на те, щоб я продав свою маму, я б її продав без будь-яких докорів сумління.

Коли я сидів у системі, помер мій тато. У мене є ще два старших брати. Вони знали, що я наркоман, але вони мене запросили та попросили про допомогу в організації похорону. Вони кажуть: *Ти можеш купити труну? Я кажу: Як? За гроші? Вони кажуть: Так, ми тобі дамо. Я кажу: Звичайно, можу. Вони мені*

дають гроші на труну, і я пропадаю з ними. Коли потрібно було ховати мого тата, труни не було. Тому що я був наркоманом. Це я зараз усе про совість говорю.

Одного разу мамі Юрія попалася брошура, де було написано, що Бог звільняє від наркотичної залежності. Вона почала відвідувати церкву, покалася та молилася за сина.

— Я живу на дев'ятому поверсі. У мене був один день, коли я сів на балконі. У мене одна нога була у квартирі, другу я перекинув уже через балкон. У мене балкон був між ніг. Я думав: *Зараз хитнуся, і все закінчиться. Залишуся — буду жити, але навіщо? І я пам'ятаю цю молитву: Боже, якщо Ти є, допоможи мені*.

Моя мама приходила і каже: *Хочеш у реабілітаційний центр? А я такий: Хочу*.

Юрій почав проходити реабілітацію в християнському центрі для наркозалежних. Він кинув палити та твердо вирішив, що пройде реабілітацію до кінця.

— Я зрозумів, що не хочу назад повертатися. У той час я ще не знав, як іти вперед, але точно не хотів повертатися назад.

Згодом Юрій дістав повне звільнення від наркотичної залежності. Його життя кардинально змінилося та набуло сенсу.

— Я знаю, через що я пройшов. У мене сьогодні практично екватор: я прожив одну частину без Бога та другу частину з Богом — майже порівну. І мені є із чим порівняти. І хоча в моєму житті ще немає того, що я хотів би мати, але все має сенс. Тому що це все наповнює Бог і Його любов. І я вчуся любити.

Юрій особливо вдячний своїй мамі — за те, що вона не здавалася та боролася за його спасіння та звільнення.

— Коли я був наркоманом, єдина людина, яка боролася за мене, — це була моя мама. Вона дійсно боролася. Але вона боролася, не віддаючи мене в лікарні або ще куди-небудь. Вона молилася за мене. І я сьогодні чітко можу сказати, що, якщо ви хочете допомогти своїм близьким і рідним, знайдіть церкву, де вірять у живого Бога, прийдіть туди, почніть молитися перед цим Богом. Просіть тих людей, які там, у тій церкві, щоб вони вам допомогли, щоб вони вас наставили й направили. І я майже впевнений: у будь-якої людини, яка щиро вірить у живого Бога та починає молитися, її близькі та родичі оживуть.

Юрію Ашихіну п'ятдесят років. Він одружений. У нього двоє дітей. Він несе служіння пастора в помісній церкві *Перемога* в Радомишлі.

Небеса ТВ7, YouTube

Христос воскрес! Воістину воскрес?

Віра в тілесне воскресіння Ісуса Христа, напевно, найважча перешкода на шляху до християнства.

Можна легко повірити, що Біблія — це книга мудрості, що є душа, а молитва допомагає. Але повірити, що Ісус Христос помер, а потім воскрес тілесно, — це вже щось казкове. Багато хто думає, що все було не так: це вже потім учні Христа вигадали історію про воскресіння.

Чому ж так складно повірити у воскресіння? Напевно, тому, що ми вважаємо, що люди не воскресють, і не віримо в можливість дива?

Якщо і ви так думаєте, то ви в більшості. Але чи визначається істина більшістю?

Я і сам так колись думав. Тому вирішив дослідити для себе, чи є серйозні підстави для віри у воскресіння Ісуса Христа?

Насправді це питання виявилось непростим і відповідь на нього може зайняти томи богословської та наукової літератури. Але я хочу запропонувати вам ключі, які допомогли мені відкрити таємницю воскресіння.

ПЕРШИЙ КЛЮЧ — ІСНУВАННЯ БОГА

Зазвичай критика воскресіння починається з того, що справжніх див не буває. Тобто не буває екстраординарних подій, причиною яких не є закони та об'єкти нашого світу.

Але якщо припустити, що існує Бог, то заперечувати дива стає складно. Наші спостереження та роздуми переконують, що ідея Бога несуперечлива. Навіть навпаки, існування Бога пояснює виникнення світу, а задум Бога є найкращим поясненням складного устрою Всесвіту та людини.

Інакше кажучи, існування Бога не тільки ймовірно, а й найкращим чином узгоджує більшу частину відомих фактів про світ. Тому радше Він існує, ніж Його немає.

Однак християнство підіймає питання про існування Бога на найвищий рівень. Воно заявляє, що **Бог має особливі якості — любов і доброту**. І якщо такий Бог існує, то **Він не залишить людину без допомоги**.

І Бог не залишив людей у своїй безпорадності, у гріху та стражданні. Прийшовши в цей світ Людиною, Він став подібним до нас, щоб узяти покарання на Себе та спокотувати нас перед Законом. І Він дав звільнення людині від гріха та смерті.

Професор Оксфордського університету Річард Свінберн писав про це так: *Будь-яке серйозне міркування про те, як добрий Творець може відреагувати на страждання та гріховність створених Ним людей, неминуче призводить нас до припущення, що Він має втілитися*.

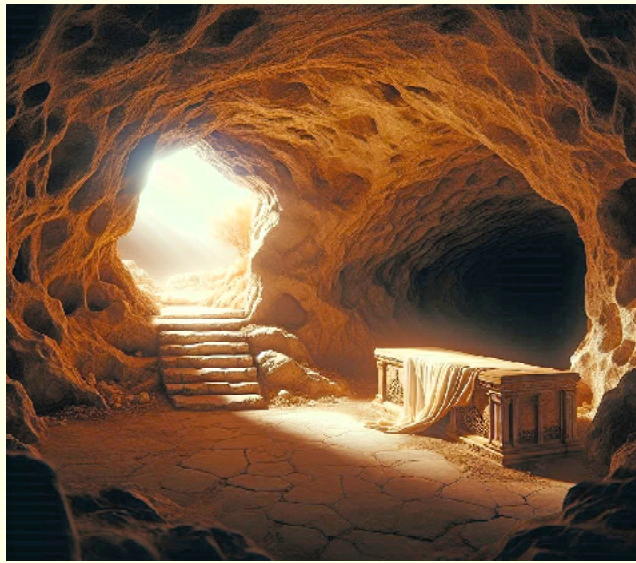
ДРУГИЙ КЛЮЧ — СВИДЧЕННЯ ІСТОРІЇ

Так, таких свідчень не надто багато, але їх достатньо, щоб переконали говорити про цю подію.

Юдейська та римська пропаганда намагалася знизити звістку про воскресіння від самого початку. Фарисеї, релігійні лідери того часу, проплатили чутки про те, що учні викрали тіло з гробниці, а римляни

створювали історії про нібито схожих пророків. Але подібні зусилля залишилися марними, і християнство поширювалося так швидко, що навіть римські начальники дивувалися цьому.

Наприкінці першого століття Пліній Молодший у листі до Траяна писав про це: *Число обвинувачених таке велике, що справа заслуговує серйозного розгляду... Не тільки міста, а й малі села, і напівпустельні місця переповнені цими іновірцями...*

Важливо зазначити, що **воскресіння Ісуса Христа — історичний факт, що перевіряється**.

Жодна інша подія Стародавнього світу не була задокументована так докладно, як останні роки життя Христа, Його смерть і воскресіння. Вважається, що на правдивість подій минулого вказують наявність свідчень очевидців, внутрішня узгодженість оповіді, надійність джерел і незручність свідчень для самих очевидців.

Історія воскресіння з успіхом проходить за всіма цими критеріями. Жоден серйозний учений у наш час не заперечує, що (1) Ісус Христос жив у Палестині I століття н. е., (2) Він помер, (3) Його труна виявилася порожньою, (4) Його учні були впевнені, що бачили Його живим після смерті.

ТРЕТІЙ КЛЮЧ — ЄВАНГЕЛІЯ ТА СВИДЧЕННЯ АПОСТОЛІВ

Десь до середини двадцятого століття вважалося, що Євангелія не заслуговують на довіру, бо були написані через великий проміжок часу, тобто несвідками. Інший аргумент полягав у тому, що відомості було спотворено під час переписування. Однак сьогодні це дуже застаріла думка.

Під тиском археологічних і текстологічних відкриттів датування написання Євангелій обмежили першим століттям від Р. Х. Євангелісти водночас не були викриті в жодній істотній помилці або підтасовуванні фактів. У підсумку в нас немає жодного серйозного

історичного приводу не вірити текстам Нового Заповіту.

Новий Заповіт пронизаний проповіддю про воскреслого Спасителя. Задумайтесь, навіщо учням було створювати таку непопулярну історію про воскресіння свого Вчителя, яку легко спростувати? Вони ж могли скористатися будь-якою модною на той час ідеєю, а не дратувати владу та публіку.

Але апостоли вчили про воскреслого Христа та прийняли мученицьку смерть тому, що самі бачили Христа живим. **Люди можуть загинути за брехню, думаючи, що це правда, але навряд чи вони підуть на смерть, знаючи, що вмирають за брехню**.

Отже, християнські тексти та історія Церкви ясно свідчать, що сотні людей бачили воскреслого Христа та тисячі вірили в це від самого початку існування християн. Євсевій Кесарійський свідчить про початок проповіді Церкви так: *Чудове воскресіння Спасителя нашого та вознесіння Його були відомі вже багатьом*.

ЧЕТВЕРТИЙ КЛЮЧ — ОСОБИСТІСТЬ ІСУСА ХРИСТА

Кожному досліднику воскресіння доводиться відповісти на запитання: *Ким Ісус Христос був насправді? Він надто не схожий на ошуканця та махінатора, а на божевільного філософа й поготив*.

Його життя, слова та справи красномовно говорять про Його унікальність і чистоту Його образу. Учення та історія Христа дуже гармонійні й досконалі для того, щоб бути вигаданими. Його діяння та дива підтверджують істинність Його тверджень. Якщо ми просто погодимось з тим образом Христа, який зображений у Євангеліях, то знайдемо четвертий ключ до розуміння воскресіння.

У підсумку віра у воскреслого Христа пояснює нам усі факти про Нього, підтверджується історією, текстологією та філософськи несперечливо описує світ. Але найголовніше в тому, що ця віра дає нам змогу зустрітися із Самим Христом особисто.

Воскресіння — це майстер-ключ, який відкриває сенс християнства. Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти кожного. Він постраждав, щоб ми не страждали, Він помер, щоб ми не загинули, Він воскрес із мертвих, щоб прокласти нам дорогу у вічне життя.

Тому, коли ми розмірковуємо про воскресіння, то важливо не втратити можливість, яку Бог дає нам сьогодні.

Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся (Євангеліє від Івана 3:16–17).

І якщо ви повірите в чудо воскресіння, то не позбавите себе нічого, хіба що доведеться відмовитися від своїх гріхів. Водночас ви придбаєте найцінніше — вічне життя в Христі, бо *...дар Божий — вічне життя у Христі Ісусі, Господі нашій! (Послання до римлян 6:23).*

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

БІБЛІЯ ПРО ДОБРО ТА ЗЛО

Часто люди ставлять запитання: **Чому добрий Бог допускає зло?**

Щоб відповісти на це запитання, необхідно з'ясувати, що є добром і злом в очах Бога. Але спочатку доберемо синоніми до слів *добро* та *зло*.

Добро/добре: приязне, хороше, позитивне...

Зло/зле: нехороше, недобре, зле, огидне, погане, мерзенне...

I. ЩО В ОЧАХ БОГА Є ДОБРОМ

1. Бог і добро

А. Усе було створено Богом дуже добре

Буття 1:31 — І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, — **вельми добре** воно!

Б. Усе добре походить від Бога

Якова 1:17 — Усяке **добре давання** та дар досконалий походить згори від Отця світил, що в Нього нема переміни чи тіні відміни.

В. Бог — єдиний, хто посправжньому добрий

Матвія 19:16–17 — І підійшов ось один, і до Нього сказав: «Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?» Він же йому відказав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрим, крім Бога Самого».

2. Що, на думку людини, є добром:

- добробут;
- процвітання;
- сім'я, діти;
- хороша робота, кар'єра;
- хороші друзі;
- добрі справи (корисні для суспільства);

- мир (спокій);
- щастя;
- виконання бажань;
- здоров'я;
- освіта;
- влада;
- слава (популярність);
- прихильність між людьми;
- довголіття...

3. Що, на думку Бога, є добром для людини

А. Наближатися до Господа

Псалми 72:28 — А я, — **близькість Бога** для мене добро, — на Владику, на Господа свою певність складаю, щоб звіщати про всі Твої чини!

Чому наближення до Господа є добром? Тому що воля Бога в тому, щоб людина шукала Бога. У цьому й полягає сенс людського життя: **Дії 17:26–27** — І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, **хоч Він недалеко від кожного з нас**.

Як можна наблизитися до Бога? Через покаяння, тобто відмову від гріха: **Якова 4:8** — Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас. Очистьте руки, грішні, та серця освятіть, двоєдушні!

Б. Пророк Міхей про те, що є добро

Михея 6:8 — Було тобі виявлено, о людино, **що добре**, і чого пожадає від тебе Господь, — нічого, а тільки (1) чинити правосуддя, і (2) милосердя любити, і (3) з твоїм Богом ходити сумирно.

В. Ісус про добро

Матвія 19:16–17 — І підійшов ось один, і до Нього сказав: «Учителю Добрий, **що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?**» Він же йому відказав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрим, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то **виконай заповіді**».

Про які заповіді йдеться?

Матвія 22:34–40 — ...«**Люби Господа Бога** свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: **«Люби свого ближнього, як самого себе»**. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять.

Отже, ми розглянули, що в очах Бога та людини є добром. У чому різниця між поняттями людини та Бога про добро? А різниця в тому, що поняття людини матеріальні, мирські, земні. Бог є Дух, і Його поняття про добро — духовні, пов'язані з вічними, неминущими цінностями та вічним життям.

Цю різницю в духовних і недуховних поняттях і думках описано в Біблії так: **Римлян 8:5** — Бо ті, хто ходить за тілом, дума-

ють про **тілесне**, а хто за Духом — про **духовне**.

2. Що Біблія називає злом

А. Сьогоднішній світ названо злим (лукавим)

Галатів 1:3–5 — ...благодать вам і мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа, що за наші гріхи дав Самого Себе, щоб від **злого сучасного віку** нас визволити, за волею Бога й Отця нашого, — Йому слава на віки вічні, **амінь!**

1 Івана 5:19 — Ми знаємо, що ми від Бога, і що **весь світ лежить у злі**.

ють про **тілесне**, а хто за Духом — про **духовне**.

II. ЩО В ОЧАХ БОГА Є ЗЛОМ

1. Джерела зла

А. Головне джерело зла — сатана (диявол)

Біблія називає сатану лукавим: Матвія 6:13 — І не введи нас у випробовування, але визволи нас від **лукавого**; **Івана 17:15** — Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від **злого**. В обох випадках використовується грецьке слово *ropegos*, що означає той, хто приносить біль, зло.

Б. Друге джерело зла — людина

Матвія 5:37 — Ваше ж слово хай буде: «так-так», «ні-ні». А що більше над це, то **те від лукавого**; **1 Івана 3:8** — Хто чинить гріх, **той від диявола**, бо диявол грішить від початку; **1 Івана 5:18** — Ми знаємо, що кожен, хто народився від Бога, не грішить, — бо хто народився від Бога, той себе береже, і **лукавий його не торкається**.

Б. Друге джерело зла — людина

Матвія 12:34–35 — Роде зміїний! Як ви можете мовити добре, буди злі? Бо чим серце наповнене, те говорять уста. Добра людина з доброго скарбу доброго виносить, а **лукава людина з скарбу лихого виносить лихе**. **Матвія 15:18–19** — Що ж виходить із уст, те походить із серця, — і воно опоганює людину. Бо з серця виходять **лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги**.

В. Третє джерело зла — гріх

Римлян 7:14–20 — Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, **проданий під гріх**. Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже **не я це виконую**,

але **гріх, що живе в мені**.

Знаю бо, що не живе в мені, щобто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже **не я це виконую, але гріх, що живе в мені**.

Б. Згубити душу — це зло

Луки 6:9 — Ісус же промовив до них: «Запитаю Я вас: **Що годиться в суботу — робити добре, чи робити лихе, душу спасти, чи згубити?**» Згідно із цим віршем спасіння душі є добром, а заанащення душі — злом.

В. Сім речей, які в очах Бога є злом (гідотою)

Приповіді 6:16–19 — Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім — то **гідоти душі Його**: очі пишні, брехливий язик, і руки, що кров неповинну ллють, серце, що плакає злочинні думки, ноги, що сквапно біжать на лихе, свідок брехливий, що брехні роздмухує, і хто розсіває сварки між братів!

III. ДЕРЕВО ПІЗНАННЯ ДОБРА ТА ЗЛА

1. Що сталося в едемському саду

Буття 2:9, 16–17 — І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, **принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево пізнання добра і зла**. <...> І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з **дерева знання добра й зла** — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!»

У результаті гріхопадіння людина...

• пізнала зло (адже добро вона вже знала) — гріх і його наслідки;

• зрозуміла та оцінила, **чого** вона позбулася (не цінуємо, поки не втрачимо) — не тільки вічного життя в едемському саду, а і взаємин зі своїм Творцем, що було найголовнішим благом, що вона мала в житті.

Тепер людина народжується грішною: зізнанням того, як творити зло, і незнанням того, як творити добро. Ба більше, людина народжується нездатною розрізняти добро та зло. У Біблії мовиться, що тільки в досконалих є ...чуття, привчені (звички розрізняти добро й зло (**Євреїв 5:14**). Досконалими тут названі

зрілі у вірі християни — ті, хто, примирившись із Богом через жертву Христа, постійно зростають у вірі через пізнання Божого Слова.

2. Які вимоги висуває Бог до тих, хто розрізняє добро та зло?

3 Івана 1:11 — Улюблений, — **не робися подібним до лихого, а до доброго**: добродієць від Бога, а злочинець Бога не бачив.

Римлян 16:19 — ...хочу, щоб були ви **мудрі в доброму, а прості в злому**.

Римлян 12:9 — Любов нехай буде **нелицемерна; ненавидьте зло та туліться до доброго!**

Псалми 96:10 — Хто Господа любить, — **ненавидьте зло!**

Якова 4:17 — Отож, **хто знає, як чинити добро, та не чинить**, — той має гріх!

3. Заклик Бога до всіх людей

Приповіді 17:13 — Хто відплачує **злом за добро**, — не відступить **лихе** з його дому.

Ісаїя 5:20 — Горе тим, що зло називають **добром**, а **добро — злом**, що ставлять темноту за світло, а світло — за темряву, що ставлять гірке за солодке, а солодке — за гірке!

Амос 5:14 — Шукайте **добра**, а не **зла**, щоб вам жити, і буде із вами Господь, Бог Саваот, так, як кажете ви.

Запитання для обговорення: Чому Бог одразу не зруйнував світ після того, як людина згрішила?

Відповідь. Щоб відповісти на це запитання, необхідно чітко собі уявити, що сталося між Богом і першими людьми. Річ у тім, що Адам і Єва, скуштувавши плоди дерева пізнання добра та зла, засумнівалися не тільки в Божому Слові, а й у владі (керівництві) Бога. Вони захотіли бути богами: **Буття 3:4–5** — І сказав змії до жінки: «Умерти — не вмере! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і **станете ви, немов Боги**, знаючи добро й зло». Це можна перефразувати так: **Навіщо вам Бог? Навіщо Йому підкорятися? Ви самі можете стати богами**. Адам і Єва захотіли стати богами та господарями свого життя.

Господь Бог, поважаючи їхній вибір, не знищив Адама і Єву. Вигнавши Адама і Єву з едемського саду, де вони могли б насолоджуватися вічним життям і всіма благами, які створив для них Господь, Він надав їм змогу насолодитися наслідками свого власного вибору та показати на практиці, чи є вони богами або ні. Це був дисциплінарний крок із боку нашого Творця.

Крім того, Бог не знищив перших людей після їхнього гріхопадіння тому, що Він хотів, щоб людина пожила на землі та побачила, до чого призведе її гріх, скоєний в едемському саду.

Сьогодні Господь закликає всіх відвернутися від зла та навчитися робити добро: **Ісаїя 1:16–20** — **Умийтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!** Прийдіть, і будемо правуватися, — говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, — стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, — стануть мов вовна вони! Як захочете ви та послухаетесь, то будете добра землі споживати. А коли ви відмовитеся й неслухняними будете, — меч пожере вас, бо уста Господні сказали оце!

Цю обіцянку Бог виконав через спокутну жертву Ісуса Христа.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав **Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада** <http://www.cogmtl.net/Articles/118.htm>

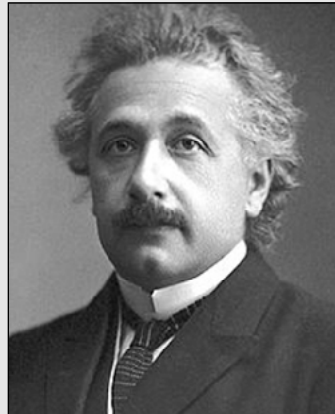
ВИСЛОВЛЮВАННЯ
ВІДОМИХ
ЛЮДЕЙ ПРО БОГА
ТА БІБЛІЮ

Матіас КЛАУДІУС,
поет і письменник

«Хто не хоче вірити в Христа, той має бачити, як він без Нього може вгадувати свою долю. Я і ти цього не можемо. Ми потребуємо того, щоб хтось зміцнював наш дух, своїми руками підтримував наше втомлене чоло, коли ми мусимо помирати, і це може винятково тільки Він, згідно з тим, що про Нього написано, і ми не знаємо іншого, кого б ми хотіли мати на Його місці».

Альберт ЕЙНШТЕЙН,
фізик і математик

«Якщо щось є точним із погляду математики, то воно не відповідає природі. А якщо щось відповідає природі, то воно неточне з погляду математики».

ПРИТЧІ

Притча про
порваний плащ

Якийсь солдат запитав одного зі старців, чи дарує Бог прощення грішникам. І старець відповів:

— Скажи мені, любий, якщо плащ твій порвався, ти викидаєш його?

Солдат відповів:

— Ні. Я його лагоджу й далі ношу.

Старець зробив висновок: — Якщо ти дбаєш так про свій плащ, невже ж Бог не буде милосердним до Свого власного образу?

Духовні дари – ключ до твого служіння в церкві

Тільки повне посвячення себе Богові є належною відповіддю на Його милосердя до нас. Одним із перших кроків такого посвячення є активна участь у житті церкви. Як же нам обрати правильне служіння і яку роль у цьому відіграють наші духовні дари?

Апостол Павло у дванадцятому розділі Послання до римлян (вірші 3–8) пише про обдаровану Духом цілісну громаду, де кожен служить своїми дарами. Розберімо уважніше цей уривок.

ВЗАЄМОЗАЛЕЖНІСТЬ У СЛУЖІННІ

Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив. Бо як в однім тілі маємо багато членів, а всі члени мають не однакове діяння, так багато нас є одне тіло в Христі, а зосібна ми один одному члени (Рим. 12:3–5).

Звертаючись до римлян, Павло покликається на благодать Богу — *haris* (а трохи пізніше він уже говоритиме про *harisma* — дари — як реалізацію *haris*). Апостол закликає мати коректну самооцінку, таку, що відбиває здорове судження про себе: не думати про себе надто високо, не бути гордим чи пихатим, але й не думати про себе надто низько. Саме таке тверезе, скромне судження є відбиттям оновленого розуму. Воно має спиратися на нашу віру, на розуміння власних дарів і на реальність спільного перебування в громаді.

Далі апостол використовує образ тіла, організму, щоб передати єдність і різноманіття християн у громаді. Метафора з тілом показує нам, що ми залежимо одне від одного та що християнська спільнота функціонує завдяки різноманіттю наших дарів. Вірші містять паралель між фактом, що єдине тіло має багато складових частин із різними функціями, і різноманіттям християнської спільноти, яка утворює одне тіло в Христі.

Єдиним тілом ми, віряни, є тільки в Христі, і тільки в Христі ми стаємо єдиним цілим. Це особливо важливо сьогодні, коли наші звичні церковні підвалини порушені: до нас приходять брати й сестри з інших міст, можливо, деномінацій, приходять молоді віряни, вони мають не той досвід, до якого ми звикли, або навіть використовують інші терміни. Церковні громади не формуються лише тому, що раз на тиждень вони перебувають в одному приміщенні. Вони творяться тому, що нас об'єднує Христос.

Образ тіла важливий ще й тим, що Павло вказує на колективний характер спасіння. Саме через громаду реалізується благодать Божа, Його дари. Саме спільність протиставляється індивідуалізму, який панує у світі. Саме буття разом є умовою праведного життя та здатності приносити плід Богові.

Цікаво, що в усіх посланнях Павла, де йдеться про тіло Христове, метафора тіла вживається лише в поєднанні з дарами. Тож можемо зробити висновок, що єдність і різноманітність тіла функціонує виключно за умови взаємного служіння одне одному та іншим людям.

Отже, Джерелом дарів є Бог і Його благодать, метою духовних дарів є творення церковної спільноти та дарування сили на служіння. Павло робить акцент на благодаті як джерелі дарів, адже Бог припускає, що ми будемо жити життям, залежним від Нього, а не від власних ресурсів. Те, що ми маємо різні дари, робить нас залежними також і одне від одного. Тому ми маємо і знати себе, і служити, щоб робити свій внесок у спільноту. Кожен окремий вірянин не має всіх дарів Духа, але громада загалом має повноту дарів.

ВИКОРИСТАННЯ ДАРІВ ДУХА ЗА БОЖИМ ПОКЛИКАННЯМ

І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво — то виконуй його в міру віри, а коли служіння — будь на служінні, коли вчитель — на навчання, коли втішитель — на потішання, хто подає — у простоті, хто головує — то з пильністю, хто милосердствує — то з привітністю! (Рим. 12:6–8).

Божа благодать зробила Павла апостолом, ця ж благодать несе різноманітні дари (харизми) членам Тіла Христа.

Дари Святого Духа проявляються, застосовуються в контексті церкви. Павло з упевненістю говорить про наявність дарів усередині громади, яку він не засновував, що свідчить: харизми присутні в житті будь-якої живої церковної громади. Але вони *вмикаються*, тільки коли є взаємні, живі стосунки між Богом і людиною. Важливо пам'ятати, що йдеться про функції, служіння, натхненні

Богом (як організовані, так і спонтанні), а не про церковні посади.

У Посланні до римлян Павло говорить про сім дарів і закликає їх використовувати на творення громади. Ані цей перелік, ані інші Павлові переліки дарів не є вичерпними. Дослідники вважають, що число сім тут не випадкове: у євреїв воно символізує досконалість. Відповідно, перелічені в цьому посланні дари мають всеосяжний характер.

Деякі дослідники просто послідовно аналізують перелічені сім дарів. Інші (наприклад, Джон Стотт) поділяють дари на дві групи: дари мови (пророцтво, вчителювання, розрада) і дари служіння (служіння, грошове підтримання, керівництво та благодійність). Ми бачимо, що в переліку дарів немає служіння апостолів. Тому дослідники вважають, що в цьому переліку дарів йдеться про помісну церкву, а не про вселенську: у кожній помісній церкві є сукупність Божих дарів на творення.

Духовні дари призначені для застосування, вони — частина нашої спадщини в Христі. Дари визначають наше служіння, вони вказують на ті завдання, до яких Бог нас закликає. Вони — ключ до призначення та сенсу життя.

ДАР ПРОРОЦТВА

Пророцтво — це говоріння за натхненням від Святого Духа. Дар пророцтва заохочує, дає розраду, нове одкровення Божої волі тощо. Пророки в тогочасній церкві сповіщали волю Бога, навіювали мужність, критикували, а інколи й передбачали майбутні події. Тож очевидно, що дар пророцтва мав всеосяжний характер, не обмежуючись лише проголошенням передбачень.

Водночас слова пророків не мали того авторитету істини як слова апостолів. Пророче слово мало бути ретельно перевірене іншими пророками, їхні слова треба було *зважувати та випробовувати*.

Пророку треба говорити, поки він упевнений у своєму натхненні, і він не має додавати жодних слів від себе. З іншого боку, пророк не має обмежувати свій дар і пропускати те, що сказано йому Святим Духом для церкви. Також пророк має бути впевнений, що його пророцтва жодною мірою не суперечать християнській вірі та змісту Євангелія. За будь-яких обставин пророк має пам'ятати про свою залежність від Бога.

ДАР СЛУЖІННЯ

У цьому контексті словом *служіння* (*diakonia*) можна назвати як ті види служіння, які виконують диякони, так і будь-які форми практичної допомоги членам церкви. Служіння може бути й довгостроковим, і спонтанним.

Можливо, Павло окремо виділяє дар служіння ще й тому, що він переживав: власники цього дару можуть шукати інші сфери для вкладення свого часу, нехтуючи Божим даром. Однак, хоч би який дар служіння є у вірянина, він має повністю віддатися йому.

ДАР УЧИТЕЛЯ

Учителі зберігали, розвивали та тлумачили християнську традицію, закріплювали вчення в символах віри, забезпечували моральну настанову, практичне навчання, зокрема новонавернених. Крім того, вони відігравали роль в інтерпретації Слова, тож залежали не лише від свого інтелекту чи освіти, а й від дії Святого Духа.

Межа між учительством і пророцтвом доволі тонка: пророцтво — це новий погляд на Божу волю, воно спирається на безпосереднє одкровення, тоді як учитель-

ство — це новий погляд на вже відоме одкровення та спирається воно на вивчення Слова Божого. Оскільки безпосередні одкровення не відбуваються постійно, то вчителі займають значне місце в житті церкви.

ДАР РОЗРАДИ

Дієслово *parakaleo* має кілька різних значень: від *підбадьорювати* та *переконавати* до *заспокоювати*, *примиряти* та *втішати*. Схоже, що Павло свідомо використовує це слово саме завдяки його широкому значенню (як і слово *diakonia* вище).

Але в Посланні до римлян цей дар згадується одразу після дару вчителювання, тож, імовірно, *parakaleo* має таке значення, як *закликати християн жити правдою Євангелія, допомагати людям застосовувати доктрину в повсякденному житті*.

Це служіння можна проводити з кафедри або в письмовій формі, але часто воно здійснюється і неформально, як *дар поради*, як розрада тих, хто занепав духом. Так, цілком імовірно, що Варнава, *син розради*, мав цей дар і використовував його для допомоги Савлу з Тарса, якого ми знаємо як апостола Павла.

ДАР МАТЕРІАЛЬНОГО ПІДТРИМАННЯ

Згадуючи про цей дар, Павло, найімовірніше, має на увазі дар ділитися тим, що маєш: їжею, фінансами, майном. Людина із цим даром покладається на Бога, тому може щедро, у простоті, роздавати власне майно без якогось прихованого мотиву. Дар не дублює служіння *diakonia*, адже тут йдеться не про розподіл церковних ресурсів, а про жертвування власних.

Таке служіння та цей дар дуже важливі для функціонування церкви. Ми не маємо покладатися виключно на служіння *diakonia*, щоб відповідати на матеріальні потреби наших братів і сестер. Якщо Бог благословив нас фінансово, то й ми можемо стати благословенням для інших людей.

ДАР ЛІДЕРСТВА

Дослідники не мають єдності щодо того, про який конкретно дар тут йдеться.

Найпоширенішою думкою є те, що апостол Павло пише про дар *лідерства* як про *керівництво*. Тоді тут йдеться про служіння старійшин і лідерів церкви. Зрештою, Павло згадує про дияконське служіння, то чому він би пропустив *служіння старійшин*?

Однак інші дослідники вважають, що функція керівництва церквою навряд чи опинилася б так далеко вниз переліку дарів. Це служіння згадується між двома формами надання допомоги, тому інколи його вважають одним із трьох видів *соціального служіння*. У такому разі йдеться про служіння якогось члена громади, який завдяки статкам або соціальному становищу може бути в ролі захисника прав громади або її соціально вразливих членів.

ДАР МИЛОСЕРДЯ

Це єдиний випадок у Павла, коли слово *εἰλεων* вживається щодо людського, а не Божественного милосердя. *Народ Божий має бути милостивим, як і його Бог*. Найімовірніше, тут йдеться про акти милосердя загалом, а не тільки про якийсь конкретний його прояв (наприклад, про милостиню). Милосердя проявляється в турботі про когось, хто перебуває в горі або перебуває в скрутному становищі.

ВИСНОВОК

Поглянувши на перелік дарів, ми розуміємо, що не тільки пресвітери, диякони або висвячені служителі мають духовні дари. У переліку також немає поділу на дари чоловічі та жіночі. *Святий Дух обдарував усіх вірян, кожен має один або кілька дарів*.

Нарешті, звернімо увагу на те, що вчення Павла про дари в Посланні до римлян перегукується з уривками інших його послань (див. **1 Кор. 12; Еф. 4:11**). Однак як у Посланні до римлян, так і в Посланні до коринтян за уривком про дари йде уривок про любов.

Харизми — це функції членів Тіла (бо без дарів тіло паралізоване). Але саме любов визначає те, як і заради чого Тіло функціонує.

Дари без любові не відповідають своєму призначенню, тому дотримуйтеся поради апостола Павла: *Дбайте про любов, і про духовне пильнуйте... (1 Кор. 14:1)*.

way2god.today

Заїдаючи стрес контентом. Чому християнам час практикувати цифровий піст

Пастор і християнський письменник Даррен Вайтхед пояснює, чому *піст стає найнехтуванішою духовною практикою в сучасному світі, хоча саме це необхідно світові, як ніколи*.

Доктор Даррен Вайтхед, старший пастор церкви міста Нешвілл, штат Теннессі, випустив книжку *Цифровий піст: сорок днів детоксикації розуму та повернення найважливішого*, у якій заявляє про необхідність застосувати принципи посту до споживання цифрового контенту.

— Я, безумовно, прихильник того, щоб допомагати людям брати участь у

харчовому пості кілька разів на рік або з певною періодичністю, — сказав Вайтхед. — Ми, як церква, беремо піст на початку року на двадцять один день і закликаємо людей провести цей час у молитві та пості.

І хоча піст найчастіше асоціюють із відмовою від їжі, Вайтхед також закликає людей уважніше поставитися до технологій, які всіма сторонами захопили наше життя, закликаючи людей брати участь у *цифровому пості*.

— Причина, з якої я хотів провести цифровий піст, полягає в тому, що ми

часто зловживаємо їжею з тих самих причин, — сказав він. — Ми можемо намагатися *заїсти* занепокоєння, страхи, сором та інше.

За останні п'ятнадцять років у суспільстві щось сталося, і, замість того щоб компенсувати свої хвилювання їжею, тепер ми тягнемось до смартфона. Ви можете просто розблокувати свій девайс, можливо навіть не усвідомлюючи, що робите. Після цього ви прокручуєте в *Instagram* нескінченні відеоролики з котиками та забуваєте про свої переживання... як раптом минає

сорок п'ять хвилин і ви думаєте: *Що я роблю зі своїм життям, переглядаючи ці дурні відеоролики?*

Хоча це може здатися нешкідливим, Вайтхед підкреслює, що подібні дії можуть впливати як на окремих людей, так і на стосунки, зокрема на наші стосунки з Богом.

— Через це ми стаємо нездатними заспокоїтися і прислухатися до голосу Святого Духа, щоб звернути увагу на те, на що Бог хоче звернути нашу увагу, — сказав він.

inlight.news

ЧИ МОЖУТЬ ДИНОЗАВРИ СПРОСТОВУВАТИ ЕВОЛЮЦІЮ?

Динозаври незмінно викликають захоплення всіх людей — від малого до великого. Наші матеріали про динозаврів зазвичай неймовірно популярні в церквах, і ця тема неминуче підіймається під час сесій *запитань і відповідей* на презентаціях. Але чому? Зрештою, є тисячі видів інших вимерлих істот, знайдених у палеонтологічному літописі: різні молюски, комахи, риби, амфібії, рептилії та птахи. Для біблійних креаціоністів не становить проблеми відповісти на запитання, коли Бог міг створити цих істот. Наприклад, на п'ятий день тижня творіння (приблизно шість тисяч років тому) — морських і летючих істот і на шостий день — наземних тварин. Однак, коли діло доходить до динозаврів, виникає певний конфуз. Як, по-вашому, динозаври узгоджуються з Біблією? Чому ми не бачимо згадок про них у Писанні? — нам часто ставлять подібні запитання.

ДИНОЗАВРИ = МІЛЬЙОНИ РОКІВ?

Але християни, вочевидь, здебільшого не усвідомлюють, що вони ставлять собі ці запитання тільки в результаті еволюційної ідеологічної обробки. Це пояснюється дуже просто: люди здебільшого збентежені тільки тому, що динозаври незмінно ототожнюються з мільйонами років. Світський світ також зачарований динозаврами, і тому про них знято безліч художніх і документальних фільмів та написано чимало книжок, зокре-

Ще одна ахіллесова п'ята!

ма й дитячих, а музеї ефектно зображають і відтворюють їх, причому завжди в рамках еволюційної часової шкали мільйонів років. І цей нібито доказ, схоже, багатьом здається незаперечним.

Дивіться, ми знаходимо їхні кістки! Отже, вони реальні та мали б жити мільйони років тому.

Твердиня мільйонів років така непорушна, що навіть щирі християни іноді вдаються до небіблійних ідей, наприклад, кажучи, що динозаври існували в проміжку між першим і другим віршами Книги Буття. Деякі ошукані християни припустили, що Бог створив скам'янілості, щоб випробувати нашу віру, інші

Біблія, на перший погляд, нібито нічого не говорить. Наприклад, ми знаємо про існування динозаврів за знайденими скам'янілостями. Це були наземні тварини. Тож вони мали бути створені на шостий день тижня творіння разом із людиною. Вау! Це означає, що динозаври та людина були сучасниками. Але якщо ви почнете говорити про те, що динозаври жили тільки тисячі років тому одночасно з людиною, люди дивитимуться на вас, наче ви залишили свій мозок біля дверей церкви.

Еволюціоністи стверджують, що людина не могла бачити живого динозавра, тому що вони вимерли шістьдесят п'ять

ку перетворилися на птахів (дивно, що ящеротазові динозаври, а не птахотазові). Але згідно з Біблією птахи почали існувати до динозаврів, тому що вони були створені на п'ятий день (за день до наземних тварин).

ДИНОЗАВРИ = МІЛЬЙОНИ РОКІВ? УЖЕ НІ

Динозаври стали стовпом еволюції — оплотом, який, на жаль, призводить людей (особливо наших дітей) до віри в мільйони років еволюції. Однак біблійні креаціоністи активно борються за те, щоб відкривати правду про ці чудові творіння. Ситуація змінюється, й еволюційні припущення про одних із найпрекрасніших тварин, створених Богом, спростовуються.

Зауроподи, вигравіювані на латунній пластині, що прикрашає гробницю єпископа Белла

навіть стверджують, що вони є підмогою.

Однак це просто привід не думати про такі питання з біблійного погляду. Тому головна мета, з якою наша місія (*Creation Ministries International*) їздить церквами, — це допомогти вірянам зробити логічні висновки з Писання щодо тих питань, про які

мільйонів років тому. Згідно з еволюційною теорією, людина (*Homo sapiens*) — нещодавній мешканець Землі (у масштабах еволюційної часової шкали), що з'явився тільки приблизно двісті тисяч років тому. Трьохсоткратна різниця в часових масштабах. Ба більше, еволюціоністи стверджують, що деякі динозаври в кінцевому підсум-

АРХЕОЛОГІЧНІ ДОКАЗИ

Протягом багатьох років у журналі *Creation* та інших наших публікаціях ми демонструємо скульптури, картини, гобелени, вази, прикраси тощо, де люди зображували динозаврів, яких вони, напевне, бачили на власні очі, оскільки зображення неймовірно деталізовані. Наприклад, зверніть ува-

гу на латунні гравюри, що прикрашають гробницю єпископа Белла в Карлайльському соборі на півночі Англії. Він був похований там 1491 року. На них легко можна впізнати й інших істот, таких як кажан, птах, риба та навіть собака в нашій нині. Але на одній із гравюр зображено двох зауроподів, які обійнялися шиями (динозавр із довгою шиєю і хвостом). Й один із них, схоже, є шунозавром — маловідомим видом динозаврів із борозною та шипами на хвості. Примітно, що в другого немає цієї особливості. Нині є десятки прикладів, подібних до цього, знайдених у всьому світі, що було б неможливо, якщо, як стверджує еволюційна теорія, людину та динозаврів розділяють шістьдесят п'ять мільйонів років.

НАУКОВІ ДОКАЗИ: М'ЯКІ ТКАНИНИ

Уперше ми повідомили цю дивовижну новину нашим прихильникам у 1990-х роках, коли палеонтолог, доктор наук Мері Швайцер заявила, що знайшла незакам'янілі клітини крові в кістці ноги тиранозавра рекса. У той час багатьма докладалися величезні зусилля, щоб дискредитувати цю заяву та спробувати довести, що вони були чим завгодно, але тільки не клітинами крові. Як вони помилялися! Тепер ми маємо безліч інших прикладів знахідок м'яких тканин, включно зі зв'язками, м'язовою тканиною, іншими структурами клітин крові та навіть шкірою гадрозавра. Ми представили всі ці факти в журналі *Creation* і на сайті *creation.com*.

(Продовження на 12-й стор.)

Нікі Крус. Історія порятунку з пекла

— Я народився в сім'ї, яка загрузла в чаклунстві. Мій батько був священником сатани, мама була чаклункою. Батьки були глибоко занурені в шаманство та чорну магію. Коли я народився, мене підняли та присвятили сатані... помазали голову кров'ю. Я став спадкоємцем батьківської мантії. Тож над моїм життям висіло прокляття. І коли я був дитиною, мама жодного разу не поцілувала мене, і я її теж — ніколи. Я не відчув жодної ласки. Коли мені було три-чотири роки, мама сильно била мене. Багато разів я лежав непритомним у калюжі крові.

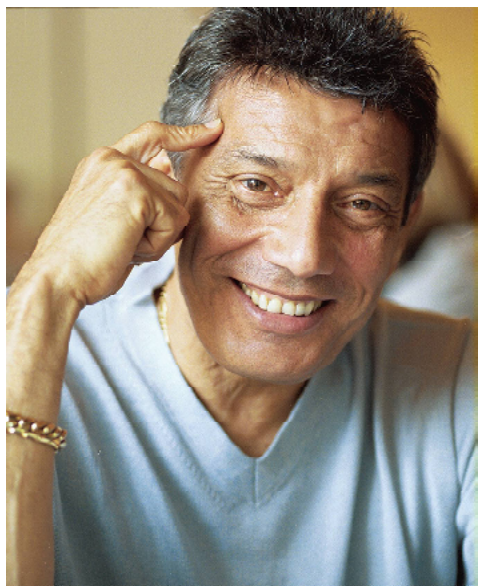
Важко повірити, що так було. А любов передається через матір і батька. І коли мені було чотири роки, я захотів убити себе. Я бачив, що мої мати й батько поклонялися сатані. Чаклуни приходили та, впадаючи в транс, просили сатану бути їхнім богом і здійснювати дива. Мій батько багато разів упродовж трьох-чотирьох днів лежав на дивані нерухомим, а його душа мандрувала, і його дух заряджався... Мене жорстоко били до восьми років. Ви розумієте, коли мати називає тебе *виродком*, *гідотою*, це боляче. Розуміючи, що вона не любить мене, я зненавдив її. Я кричав від душевного болю. Мені радше хотілося називатися недоноском, ніж її сином. Коли вона востаннє мене побила, восьмимісячного, я записався, що ніколи в житті не буду любити нікого та ніколи не заплачу.

— Виходить, пізніше банди ніби заповнила те, що не дала сім'я?

— Так, а чого ще очікувати, коли в тебе немає сім'ї? А тут сім'я тих, хто програв, хуліганів. Вони дістають силу одне від одного, піклуються одне про одного. Я не міг подбати про себе. Нью-Йорк — місто, у якому, як я добре пам'ятаю, потрібно мати очі й на потилиці. Йшлося про виживання... І потрібно поводитися за законами джунглів. А звір не знає різниці між добром і злом. Звір має вбивати, щоб вижити. Я знав, що помру дуже молодим. Але я пам'ятав голос мами, коли вона схопила мене за волосся та почала стукати моєю голо-

вою об стіну... У мене текла кров... Я намагався подивитися їй в очі, які були як вогняні кулі, щоб побачити в них щось людське, а побачив холод і ненависть. І почув: *Ти не мій син, я не люблю тебе... Іди з мого життя, я не хочу бачити тебе...*

А тут банда пропонує тобі сім'ю, безпеку, силу. Ти знаєш, що помреш моло-

дим. Але я помер, уже коли мені було вісім років, коли мати сказала, що не любить мене. То чого мені ще очікувати? Я вже був мертвий у своєму житті. Тут була сім'я, яка пропонувала мені захист у злісному оточенні. І в цій родині, вірите чи ні, були жорсткі моральні принципи. Жорсткіші, ніж іноді в християн. Бо в банді всім серцем вірять: хоч би яким злісним є оточення, тут подбають одне про одного. І цей етичний кодекс не допускає зради. Він зобов'язує до вірності, відданості та честі. Тому ти готовий померти за свого, як будь-хто з банди — за тебе. І якщо когось убивають, ти відчуваєш велику втрату. Ось чому її називають своєю сім'єю. Зрозуміло, чому своє життя в прямому сенсі віддаєш банді.

Це сім'я дикунів, але зі своїми нормами. Це щось таке, у що ти сильно віриш і коли не шкодуєш про ухвалене рішення. Це спосіб виживання.

— Але, виживаючи, ти все-таки вмирав, деградував?

— Так, але не усвідомлював цього. Була байдужість до фізичного болю... Мене могли різати, у мене могли стріляти... Я міг узяти цигарку та погасити її рукою або губами. Це було легко, тому що мама навчила мене однієї речі — жити з фізичним болем. Я мусив умертвити свої почуття та думки, щоб убивати... Суцільний холод, ти не відчуваєш нічого, абсолютно нічого. Про таких психіатри кажуть: соціопат.

— Це не була безвинна група бешкетників, що тиняються на розі біля пивного бару із сигаретами в зубах... Ви були небезпечні?

— Здійснювали багато злочинів. Бувало, з даху будинку стежиш за жертвою, як за звіром у джунглях. Він відкрито йде. З даху цілишся в його голову, натискаєш на курок і... спостерігаєш, як він, сіпнувшись, падає. Стріляєш ще... щоб напевно. Ненависть до іншої банди настільки сильна, що вночі йдемо в морг, крадемо тіло, вивозимо, розрізаємо на шматки та залишаємо на вулиці. Невинних намагалися щадити. Але одного разу хлопці були дуже п'яними та пішли на полювання за *лисицями*. Так називали дівчат. Було пізно й дуже темно. У них була укривало із собою. Вони побачили жінку та пішли за нею. Вони не знали, хто вона. Накинули на неї укривало та вдарили так, що вона знепритомніла. Затягли її на дах будинку та за чергою згвалтували. Потім один захотів подивитися, яка вона. Виявилось, це його мати. Він кинувся з даху вниз головою... убився. Ми говоримо зараз про страшні речі, їх неможливо забути.

— Ти опускався все нижче...

— Опускався в глибини пекла. Багато разів думав про самогубство. Це коли мене затримала поліція. Мене ізолювали від усіх інших ув'язнених, бо я був не-

безпечний. Я лежав і курив... коптив свій розум, філософствував: якщо я людська істота, що я роблю тут в образі звіра та чому поведуюся як звір. Якщо я звір, що я роблю в пастці в образі людському? Я не зміг знайти відповіді. Суд призначив мене на лікування до психіатра. І тоді я познайомився з доктором Гудманом. Він провозився зі мною пів року. Водив мене в багато місць, зокрема і в зоопарк, де три години представляв мене смердючим звіром. Потім він просив мене намалювати картинку цих звірів. Він відвіз мене в одну з найгірших лікарень, у дуже відому лікарню, куди поміщають людей, які звихнулися. Там мене досліджували добу. Там я побачив підлітків, подібних до мене, зовсім божевільних. Потім він повів мене до інших психіатрів у психіатричну клініку в Мангеттені. І через пів року, коли ми йшли з ним вулицею, він сказав мені прямо: *Ти холодний. Я намагався проникнути в тебе, бив тебе в груди, щоб викликати в тобі якусь відповідну емоційну реакцію. Але ти абсолютно млявий, ти дуже небезпечний.* І ще він сказав мені: *Я нічого не можу зробити для тебе, Нікі! Ти крокуєш прямо до в'язниці та до електричного стільця. Упекло. І для тебе немає надії. Ти загинув.* І це найстрашніші слова, які професійний лікар може сказати людській істоті.

— Але з милості Божої слова ці не збулися!

— Бог став моєю останньою надією, а я ніколи не цікавився Ним. Я ніколи, навіть на секунду, не замислювався про Нього та не шанував Його. Тому я був збентежений, збентежений... Коли раптом ця людина, пастор Вілкерсон, наче з неба звалилася в наш район. Поліціянти попереджали його: *Вони вб'ють вас. Це джунглі, це поле битви. Єдине, що нам залишитися, — прийти та забрати ваш труп.* Вілкерсон із великою переконатністю відповів їм: *Зі мною буде Бог! Поліціянти сказали: Сподіваємося, що Він піде з вами, тому що ми не підемо!*

(Продовження на 11-й стор.)

Нікі Крус. Історія порятунку з пекла

(Закінчення.
Початок на 10-й стор.)

У цієї людини все було шкереберть. Але його використовував Бог. Його вів Сам Бог. Коли я всім був байдужий, Бог проявив зацікавленість. Він поклав на серце цій людині велику любов, яка змусила прийти до найбільшого міста країни, Нью-Йорка, зі звісткою надії. Лише два тижні до цього мій психіатр сказав: *Нікі, ти крокуєш до електричного стільця та в пекло!* А Вілкерсон сказав: *Ні, це неправда! Є небо, є Бог. Є Ісус Христос, Який помер за твої гріхи, віддав Своє життя за тебе так само, як ти готовий віддати своє за друзів, за членів твоєї банди, хлопців і дівчат. Є Бог, Який дійсно живий Бог. Його ім'я ми пам'ятаємо. Коли хто-небудь із вас помирає — ніхто не пам'ятає вас, вас більше немає. А Ісус завжди є. Він не вмирає! І це найважливіша звістка, яку Давид Вілкерсон передав мені. А я підійшов до нього та почав його бити. Я не відпускав його. Він не легко звільнився від мене. Я кинувся на нього як дикуна.*

Я штовхав його, плював на нього й обзивав найбруднішими, найогиднішими, наймерзеннішими словами, які тільки можна знайти в нецензурній мові. Я проклинав його самого, його Бога та все на світі. Як дикий звір я стрибнув на нього, вчепився в його волосся та почав бити його головою об стіну. Так само, як моя мама... А цей тип, не звертаючи уваги на біль і кров, розбитим голосом сказав посеред шуму на вулиці в присутності трьохсот свідків: *Нікі, я не боюся. Я прийшов сюди, щоб передати тобі звістку з неба. Я прийшов, щоб сказати тобі: «Нікі, Ісус любить тебе!»* І коли він сказав мені це, я відступив. Я подивився на нього. А він сказав: *Якщо хочеш, ти можеш мене вбити. І я знаю, що ти здатний на це. Але хоча ти вб'єш мене, і розріжеш на тисячі шматків, і розкидаєш їх вулицею, пам'ятай: кожен шматок буде кричати: «Нікі, Ісус любить тебе!»* І це вбило мене. Це було як удар між очей, як удар у саме серце. Я сказав: *А цей тип упертий!*

Через два тижні я пішов послухати цю людину. Я не пішов один, а взяв із собою для охорони сімдесят хлопців, щоб слухати цього худорлявого типа. На мій превеликий подив, там уже було дві тисячі людей — дванадцять банд. Ми прийшли підготовленими. Я прийшов із зарядженим двадцятидвокаліберним пістолетом. І того вечора протягом семи хвилин, хоча я був дуже занепокоєний, абсолютно не в собі, повністю напруженим, бо прийняв наркотики, — того вечора за сім хвилин щось трапилось зі мною. Вілкерсон розповів, для чого Ісус прийшов на землю. Те, що мене дійсно зворушило, було розп'яття Ісуса Христа.

Перші хвилини здавалися мені нудними. Потім перед моїми очима постало розп'яття Ісуса Христа, постало так жваво, що мені здалося, я був присутній там і бачив, як Він помирав. І це глибоко зворушило мене. Мене вразила наполегливість Ісуса. Вірність дружбі. Він, Ісус, — друг... найкращий друг, Якого ти міг би дістати. Він не політик-шах-рай, який обіцяє багато чого, але не виконує. Він обіцяє тобі вічне життя. Він обіцяв померти за тебе — і Він виконав це. І я поважаю такого Ісуса. Це було вперше в моєму житті, коли я відчув повагу до когось. І ця повага змусила мене стати на коліна перед моїм Спасителем Ісусом Христом. Слава Ісусу!

У 1958 році банда Нікі Круса володіла вулицями Нью-Йорка. А сьогодні відоме видання *Wall Street Journal* називає його вуличним Біллі Гремом. Миротворець і євангеліст, що досягає сердець людей силою свого приголомшливого свідчення, історія якого лягла в основу фільму «Хрест і ніж».

— Нікі, коли і як у вас з'явилася мрія стати євангелістом?

— Ніколи раніше мені не було відомо значення слова *євангеліст*. До прийняття Христа у своє життя я не замислювався про майбутнє і навіть не припускав, що мене чекає попереду. Але коли я пішов вчитися в біблійну школу, Бог почав відкриватися мені. До мене прийшло усвідомлення, що для початку потрібно привести своє життя до ладу. Я

працював, час минав, і слова Біблії ставали для мене зрозумілишими. Перебування в біблійній школі стало для мене часом зцілення моєї душі. Я дістав хрещення Духом Святим, і мої стосунки з Богом стали дуже близькими. Я підкорився Його волі. Ухвалив рішення йти за Ним туди, куди він посилає мене.

Бог вклав у моє серце співчуття до людей, які втратили надію в цьому житті.

Я відчув, що можу допомогти їм — добрим і поганим, благодійникам і бандитам, наркоманам і старанним громадянам. У серці кожного є біль, який не видно на перший погляд. У моєму серці він теж колись був. Але Ісус звільнив мене. І я став інструментом у Його руках, щоб допомагати іншим дістати свободу від гріха. Моє служіння почалося на вулицях Нью-Йорка. Подібно до Давида Вілкерсона, я ходив дворами та розповідав людям про силу любові Ісуса Христа. У той час ніхто не знав про мене, адже фільм *Хрест і ніж* вийшов через багато років після мого покаяння. Я просто робив те, що мені велів Бог. І відчував, що перебуваю на своєму місці.

— Ви привели до Христа когось із вашої банди *Мау Маус*?

— Того дня, коли я покався, ще двадцять п'ять осіб із моєї банди прийняли Ісуса у своє серце.

— Чи є ви пастором помісної церкви вашого міста?

— Ні, я євангеліст. Специфіка мого служіння — постійні роз'їзди. Пастор не може дозволити собі такого задоволення, його служіння полягає в тому, щоб пасти овець. Але коли я повертаюся додому, то обов'язково відвідую богослужіння церкви *Асамблеї Бога*, членом якої є.

— Перед якими труднощами найчастіше постає євангеліст?

— По-перше, це зіткнення різних культур. Не завжди одразу виходить налагодити контакт із новими людьми. Й ось зойно його налагодити — приходить час їхати. І потім ти летиш у літаку, а в голові кадр за кадром пролітають спогади про країну, яку ти залишаєш. Щоразу емоційно складно пережити розставання з новими друзями. Але найважливіше те, що Бог дійсно працює з людськими серцями через служіння євангелізації. У цьому разі сила свідчення мого життя допомагає прийняти у своє серце Ісуса саме чоловікам. Вони слухають мою історію та розуміють, що все сказане мною — це не просто слова. Я достеменно знаю, що вони відчувають, адже й сам усе це пережив. Хоча щоразу, коли я виходжу на сцену та знаю, що маю ділитися своїм свідченням, це знову та знову роздирає мої душевні рани. Але усвідомлення того, що перемога над

собою зможе допомогти тисячам людей знайти справжнє життя та щастя перебування в Христі, допомагає мені робити те, що я роблю. У цьому й полягає духовна краса мого служіння.

— Ви не раз згадували про те, що незабаром завершуватимете свою євангелізаційну діяльність. Чи не плануєте стати пастором у своїй церкві?

— Ні, не планую. У мене є покликання євангеліста, а не пастора. Я не хочу бути там, де мене не бачить Бог, займаючи чуже місце.

— Нікі, у вас прекрасна дружина та діти! Складається враження, що ви — справжній сім'янин. Скажіть, наскільки важко поєднувати сім'ю та служіння?

— Так, я дійсно сім'янин! Ба більше, я можу з упевненістю сказати, що найбільший успіх мого життя — це сім'я. Я завжди намагався робити все, щоб створювати сімейне вогнище. Але похвалитися тим, що цей успіх — заслуга лише моїх старань, я не можу. Адже величезним і неоцінним внеском у побудову наших стосунків стала та жертвність, яку проявила моя дружина Глорія. Вона розуміла, що бути дружиною служителя — це теж служіння. І дуже часто, коли наші діти хворіли, біля їхнього ліжечка сиділа саме вона. Забирати дітей зі школи, перевіряти щоденник — багато клопотів лягли на її тендітні плечі. Але вона гідно пройшла всі випробування. І я її дуже люблю!

— Як багато часу вам вдається проводити із сім'єю?

— Коли я вдома — весь свій вільний час намагаюся проводити з родиною. А сьогодні, наприклад, моя дружина приїхала разом зі мною, а також одна з моїх чотирьох доньок, Алісія, із чоловіком і двома дітьми.

— З огляду на те, що у вас четверо дітей, можна припустити, що ви маєте непоганий досвід у їхньому вихованні. Чи виробився у вас певний принцип, яким ви завжди керувалися в поведінці з дітьми?

— Звичайно, насамперед я ставив перед собою мету дати моїм дітям те, чого в мене ніколи не було, — батька.

Нікі Крус і Давид Вілкерсон

Я молився про те, щоб Бог благословив мене досконалою батьківською любов'ю щодо моїх чад. Але, аналізуючи нині той час, коли я вирощував їх, можу сказати, що діти самі вчать нас любити. Я пам'ятаю, як кожен із них ріс із дитинства. Їхня дитяча безпосередність не раз викликала усмішку на моєму обличчі.

Наприклад, розповім вам одну кумедну історію, яка сталася зі мною, коли одного разу мені трапилось залишитися вдома з моєю донькою Ніколь. Її слабкістю із самого дитинства були солодощі, і ми з дружиною обмежували її в

споживанні цукерок і печива. Того вечора я пішов на кухню. Ніколь уже з'їла належну порцію печива, але це її не зупиняло. Я сказав, що на сьогодні досить, і поставив банку з печивом на горішню полицю кухонної шафи, а маленький ласунці наказав їти спати. Потім я удав, ніби пішов у свою кімнату, а сам приचाївся, спостерігаючи за тим, що вона зробить за моєї відсутності. За кілька хвилин Ніколь уже залізла на стілець, з нього перелізла на стіл, відкрила горішню полицю, діставши звідти банку з печивом, і тут я різко вискочив, випаливши: *Що ти робиш?!* — на що дістав негайну відповідь: *Тату, я хотіла принести тобі печиво.*

Подібні моменти, пережиті в процесі спілкування з дітьми, несуть неймовірну радість у моє життя! Вони неоціненні!

— Так, видно, що ви справді дуже дорожите кожним членом вашої родини. Дозвольте боліче запитання: нам відомо, що на початку 2009 року вбили вашого брата. Що сталося? Чи був він християнином?

— Це був той самий брат, у якого я жив у Нью-Йорку, коли пішов із дому в юнацтві. Він завжди дбав про мене, часто витягав мене з різних колотнеч. Одного разу, бувши вже євангелістом, я проповідував на одній із вулиць Нью-Йорка. Мої слова несли Гарну звістку. Потім я запропонував людям, які зібралися навколо мене, помолитися, заплочивши очі. Це було дуже небезпечно, адже в Нью-Йорку не можна втрачати пильність. Ворог будь-якої миті може завдати удару. І коли я почав молитися — відчув, як хтось раптом навалився на мене. Я подумав, що це напад бандитів. Але коли розплющив очі, побачив свого брата, який зі сльозами на очах обійняв мене. Його серце відкрилося для Ісуса того дня. І із часом він став служителем — доктором теології. Мій брат був дуже добрим, його серце завжди жадало допомогти ближньому.

Його вбивця, двадцятирічний хлопець, був у колі знайомих. Підступний злочинець сказав, що в нього закінчився бензин, і попросив мого брата, щоб той підвіз його. Замість того щоб сісти поруч із водієм, він забрався на задне сидіння і, зойно машина від'їхала, задушив добродушного водія...

— Вбивця мав щось проти християнського служіння вашого брата?

— Ні, усе набагато примітивніше. Він просто хотів вкрати машину. Нині цього хлопця спіймали, і він уже у в'язниці.

— Ви пробачили вбивці?

— Це було складно, але Бог дав мені сили. Я розумів, що несу величезну відповідальність за людей, які увірвали в Бога через моє свідчення. І якби я не пробачив цій людині, це могло б послужити хвилиною розчарування у всьому світі. Це випробування було дуже важким. Я дуже довго плакав за своїм братом, духовно ми були дуже близькі. Його смерть стала для мене сильним ударом. Але Бог зі мною, і Він дав сили мені та всій моїй родині пробачити тій людині.

— З огляду досвіду всього вашого життя чи не хотіли б ви написати книгу про прощення?

— Річ у тім, що в кожній із моїх книжок порушується животрепетне питання прощення. А в книгу *У диявола немає матері* я додаю розділ, у якому розповім про історію вбивства мого брата. Можливо, це допоможе багатьом читачам подолати бар'єри непростощення у своїх серцях.

Розмовляла Марічка ЛИСУН,
ugol.org

ЧИ МОЖУТЬ ДИНОЗАВРИ СПРОСТОВУВАТИ ЕВОЛЮЦІЮ?

(Закінчення.
Початок на 10-й стор.)

ДНК ДИНОЗАВРІВ

Ще більш приголомшливим було виявлення ДНК у клітинах кісток динозаврів, яким, як стверджується, понад шістдесят п'ять мільйонів років. ДНК — дуже нестабільна хімічна молекула, і, згідно з розрахунками, за будь-яких можливих температур та умов вона просто не може зберігатися протягом мільйонів років.

ДАТУВАННЯ ЗА ВУГЛЕЦЕМ-14

Зовсім недавно було виявлено, що всі досліджені скам'янілості динозаврів містять вуглець-14 (¹⁴C). Це так сильно спантеличило еволюційне суспільство, що вони навіть наклали цензуру на наукові результати на великій міжнародній конференції. На відміну від багатьох інших методів радіометричного датування радіовуглецевого датування використовується для визначення віку органічних зразків (а не гірських порід тощо), і вуглець-14 має дуже короткий період напіврозпаду, що становить 5730 років. Отже, було підраховано, що в жодному зі зразків, які набагато старші за шістдесят тисяч (теоретичних) років, взагалі не має бути виявлено вуглець-14. Чи може бути якийсь більш серйозний науковий доказ, що прямо спростовує догму про вік динозаврів у мільйони років?

Я згадав лише кілька фактів із загальної картини, які, сподіваюся, покажуть вам, що динозаври не є свідченням еволюції, вони є прекрасним свідченням біблійної часової шкали. Тому що через ототожнення динозаврів і мільйонів років ця інформація може вразити тих, хто ніколи не чув про

Ще одна ахіллесова п'ята!

це раніше і, що ще важливіше, може призвести до змін у житті. Джейсон В. написав: *Я виявив цей сайт [creation.com] нещодавно та дуже радий цьому, я вважаю його дуже змістовним.*

оскільки вони так подобаються дітям, я думаю, включення динозаврів до числа «пасажирів» ковчега та членів післяпотопної фауни поставить дітей на шлях до біблійного світогляду.

Тривалий час я боровся із сумнівами у своєму духовному житті, і більша частина із них спричинена теорією еволюції, динозаврами та іншими науковими питаннями...

Наш друг Ванс Нельсон робить важливий внесок у справу креаціоністів у встановленні біблійного погляду на динозаврів. Він є автором книги *Невідомі дракони (Untold Secrets of Planet Earth: Dire Dragons)*. Почувши Ванса на конференції СМІ, Шарон М. написав: *Мені дуже сподобалася презентація Ванса Нельсона про динозаврів і свідчення про драконів, вона була чудовою. Динозаври справді є «символом» еволюційних поглядів, і,*

Як же це вірно! Ми можемо наставити їх на твердий біблійний шлях, надаючи підтвердження з Біблії.

БІБЛІЙНИЙ ДОКАЗ

Можливо, ви вже знайомі з біблійною розповіддю про бегемота в **Йова 40:10–19**. Коли Бог звертався до Йова під час випробувань, Він запропонував йому звернути увагу на могутнього бегемота, якого створив разом із людиною (на шостий день творіння). Потім Бог детально описує бегемота. Він нагадує Йову, що ця тварина посідає перше місце серед справ Божих; що вона їсть траву, як віл (вегетаріанець); що її ноги як мідні труби, а кістки — як залізні пруті; що вона може

стояти в річці Йордан, водночас водний потік прямує до її рота; але реальною вказівкою на те, що це, найімовірніше, динозавр зауропод, є опис її хвоста, схожого на кедрове дерево.

Імовірно, Йов жив у районі Близького Сходу, тому Бог міг звернути увагу Йова на чудові ліванські кедрі. Це були величні дерева, з яких Соломон згодом побудував Храм. Сьогодні немає жодної наземної тварини, що має деревоподібний хвіст. Це визначення підходить тільки до великого динозавра — зауропода.

РІЗНОПЛАНОВІ ДОКАЗИ

Звичайно, було б легко спростувати один із доказів. Але, як показано вище, їх кілька. Оскільки практично всі з нас зазнали впливу пропаганди еволюції як факту, нам необхідно очистити розум від такої інформації, особливо коли вона неточна та стала ворожим бастіоном у нашому житті. Це особливо важливо, коли ми намагаємося допомогти тим, хто вірить, що еволюція — це факт.

Руйнування таких твердинь і оснащення вірян — ось головна мета СМІ. Це, по суті, біблійне застереження: *...зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, — ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові... (2 Коринтян 10:4–5).*

Дійсно, ці твердині розвалилися для Річа Д., який написав нам на ім'я: *Я можу засвідчити (і я знаю, що у вас є і інші подібні свідчення: я їх читав), що місія СМІ корисна не тільки для тих, чия віра вагається, а і для тих, хто ніколи не вірив. Я виріс, по суті, у секулярному середо-*

вищі... і просто прийняв як належне, що християнство не має логічного підґрунтя та що натуралістичні історичні розповіді, які так активно просуває більша частина популярних засобів масової інформації (а також, звісно, атаки на абсолютну точність інших історичних канонічних книжок), є просто беззаперечним фактом. Коли в годину потреби Святий Дух привів мене до СМІ, через кілька тижнів я зрозумів, наскільки помилявся.

Я не сумніваюся, що є ще багато людей, які займають мою колишню позицію, і тому маю намір присвятити частину свого життя, що залишилася, досягненню їх за допомогою добре аргументованих доказів, якими так вирізняється СМІ. Слава Богу!

УСІ ЛЮБЛЯТЬ ДИНОЗАВРІВ!

Динозаври — лише один із чудових інструментів евангелізації, за допомогою яких можна почати бесіди з безвірними, які покликаються на еволюцію як на причину відкидання християнської віри. Але я завжди був прихильником того, що евангелізація має починатися з дому. Батьки, бабусі й дідусі мають знати, що наша молодь дістає більшу частину інформації про цих захопливих істот зі світських джерел. Це неминуче, бо нас бомбардують цим постійно. І якщо із цим не боротися, можуть виникнути такі твердині, як ототожнення динозаврів із мільйонами років, що в кінцевому підсумку призводить до втрати багатьма людьми довіри до Писання. Якщо ми хочемо зберегти наші сім'ї у вірі, ми маємо всі оновити наші уми (**Римлян 12:2**), щоб правильно — по-біблійному — підходити до цієї інформації!

Гері БЕЙТС,
creation.com

Бог завжди був поруч... Місіонер, який провів сім років у полоні в терористів, розповів про те, як Бог зберігав його

Восьмидесятидев'ятирічний християнський місіонер, якого утримувало в полоні терористичне угруповання, пов'язане з Аль-Каїдою, розповів про ці випробування. Його тримали в жорстоких умовах, де він зіткнувся з екстремальною спекою та холодом, скорпіонами та цингою, повідомляє *Christian Today*.

Доктору Кену Елліотту було вже вісімдесят два роки, коли його взяли в заручники. На запитання, як людина в такому похилому віці могла вижити в таких умовах, та ще й так довго, у нього є проста відповідь: Бог.

Вони з дружиною десятиліттями служили в медичних місіях у західноафриканській країні Буркіна-Фасо та були відомі своєю відданістю справі. Вони прагнули забезпечити однаково якісне лікування кожному пацієнту, незалеж-

ХРИСТІЯНСЬКІ НОВИНИ

но від його віросповідання та кольору шкіри.

Це принесло їм шану серед більшої частини мусульман, і їх прийняли як своїх, а не як чужинців із Заходу, які намагаються нав'язати свої ідеї. Тому, коли їх викрали, місцеві жителі обох конфесій були обурені.

Джослін було звільнено через кілька тижнів. А Кен і ще один заручник, румун Джуліан Гергут, залишилися.

— Коли я зустрів його, він був бранцем уже дев'ять місяців, — розповів Кен. — Як хтось може витримувати це дев'ять місяців? — запитав я себе. У підсумку я провів там сім років і чотири місяці.

Крім загрози з боку його викрадачів і суворих умов пустелі, здоров'я Кена почало стрімко гіршати через погане харчування. Без джерела вітаміну С його ноги почали опухати, через що він не міг ходити та відчував постійний біль.

— За всю свою медичну

кар'єру я бачив тільки один випадок цинги, і це був я сам, — розповів Елліотт на з'їзді в Кесвіку у Великій Британії.

Незважаючи на його благання, викрадачі заявили, що в них немає жодних ліків, які вони могли б йому дати, і, тільки коли їхній лідер повернувся та виявив стан Кена, він нарешті отримав достатньо таблеток, щоб відновити своє здоров'я.

Викрадачі також намагалися повернути Кена в іслам, але чоловік залишався твердим у своїй вірі та не дав довгому

самотньому часу в пустелі змусити його втратити надію.

— Господь був добрий до мене. Я нізащо не збирався згانیти Його, прийнявши іслам, — сказав він в інтерв'ю журналістам. — Або навіть прикидаючись, що прийняв іслам.

Коли інтерв'юер запитав його, чи думав він коли-небудь, що Бог залишив його, Кен відповів, що зміг пройти сім років суворих умов та ізоляції з незламним духом і непохитною вірою в Бога.

— Ніколи. Ні. Він завжди був там, — сказав він.

Поки що до кінця не зрозуміло, що сприяло його звільненню, але Кен не бачить у цьому жодної таємниці:

— Ми вважаємо, що єдиною причиною, через яку нас звільнили, було те, що про це молилися кілька сотень, якщо не тисяч, людей.

inlight.news

Сорок відсотків людей на планеті не чули Євангелія. Але дев'яносто сім відсотків місіонерів їдуть у християнські країни

Такі висновки були озвучені на Четвертому лозаннському конгресі, що відбувся в Сеулі (Південна Корея), де зібралися понад п'ять тисяч християнських лідерів із двохсот двох країн, повідомляє *CBN News*.

Результати конгресу кидають виклик усім християнам: західна церква потребує відродження, а вірянам в Азії, Африці та Латинській Америці пора приготуватися заповнювати прогалину, яку колись намагалися заповнити західні християни.

Лозаннський конгрес об'єднує церкви для виконання великого доручення протягом останніх п'ятдесяти років.

На зібранні, що відбулося в Південній Кореї, було оголошено, що сорок відсотків людей у світі ще не чули Євангелія. Але, незважаючи на це, приблизно дев'яносто сім відсотків усіх християнських місіонерів вирушають до людей, які й так мають доступ до Євангелія.

Дослідження також показують, що до 2050 року віряни на Заході становитимуть лише двадцять відсотків від усіх християн, а решта — вісімдесят — будуть на Глобальному Півдні: в Азії, Африці та Латинській Америці.

З 1980 року кількість християн у більшій частині країн світу перевищила кількість християн на Заході. Унаслідок цього кількість місіонерів, яких відправляють із Заходу, стрімко скорочується, а розрив заповнюється служителями з Азії, Африки та Латинської Америки. Щоб розв'язати цю проблему, доктор Джонас Канг із Кореїської асоціації всесвітніх місій очолює новий рух *Христос над Азією, Африкою та Латинською Америкою (COALA)*. Його мета — сприяти поліцентричним місіям для ефективної евангелізації та зростання церкви.

Ось що говорить доктор Канг: — Найкращий спосіб здійснення місії — це коли місцеві жителі проповідують Євангеліє місцевим жителям. Місіонер — це не мати, яка народжує. Місіонер радше як акушер, який намагається допомогти комусь щось народити на світ.

Преподобний Хва Юнг, почесний єпископ методистської церкви в Малайзії, пояснює, що *COALA* жодним чином не припускає, що вони тепер ті хлопці, які проповідують місію вперед, і що дні Заходу минули.

Він пояснив: — Церкви на Заході мають відродитися, а церкви Глобального Півдня — дозріти.

inlight.news

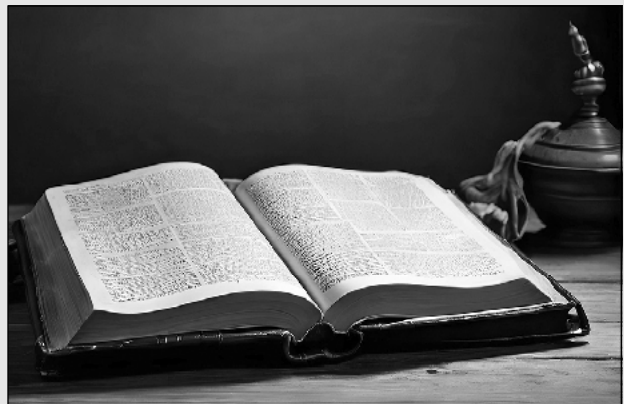
На це поширене заперечення проти буквальної віри в текст Книги Буття відповісти в певному сенсі дуже просто: *Так і є*. Доктор Джеймс Кеннеді правильно говорить про Біблію: *Це не підручник природознавства. Це не підручник із релігії. Це взагалі не підручник; це одкровення від Бога!*

Однак запитання не таке просте; ті, хто його ставить, здебільшого вважають, ніби ствердна відповідь має на увазі, що авторитет Біблії не поширюється на теми, що належать до науки. Це, звісно, алогічно. У романі, дія якого розгортається серед яблуневих садів, може описуватися падіння яблук вниз (а не вгору) відповідно до відомих фактів про гравітацію. Виклад може бути абсолютно точним у науковому плані та не бути навчальним за призначенням.

Але ж Біблія не підручник природознавства, правда?

Один із висунутих аргументів проти науковості Книги Буття покликається на лаконічність її змісту. Відколи це лаконічність прирівнюється до помилковості? Як каже один мій друг-служитель, коли люди слухають прогноз погоди, то вони впевнені в його точності та науковості, незважаючи на стислість. *Ми не чекаємо розлогих наукових пояснень і подробиць взаємодії гравітації, вологості та швидкості вітру, унаслідок якої випадають опади. Ми просто хочемо знати, чи чекати дощу. Однак ми не готові сприймати Біблію серйозно, якщо в ній немає детальних наукових роз'яснень.*

Основне призначення Біблії полягає, звичайно, у приведенні до спасіння, а не в науковому поясненні. Але ігнорувати через це явний опис походження світу в основоположній Книзі Буття було б інтелектуальною помилкою, якщо не злочином. Що, якщо ми будемо послідовні в цьому підході? Біблія ж і не підручник математики. Чи означає це, що якби в ній стверджувалося, ніби під час ділення десяти на два виходить шість, то біблійна звітка віри та спасіння залишилася б незмінною? Звичайно ні, це б усе змінило! Хіба змогли б ми тоді вірити Біблії як Слово всемогутнього Творця, Який ніколи не бреше, і довіряти свою долю у вічності біблійним настановам у духовних сферах життя? Згадаймо слова Ісуса: *Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?* (Івана 3:12).

Незважаючи на те що Біблія не призначена для вивчення історії, наведені в ній історичні відомості правдиві. Біблія стверджує, що Ісуса було розп'ято в конкретний момент реального історичного часу конкретно людиною, Понтієм Пілатом, римським намісником Юдеї. Було б украй дивно, якби хтось вважав неважливим, відбулося це насправді чи ні, тому що Біблія не підручник.

Розповідь про воскресіння Ісуса з мертвих не може бути правдою тільки з одного погляду, тобто бути правдою з християнського або релігійного погляду, і не бути водночас історичною правдою (інакше слова втрачають будь-який сенс) або бути історичною правдою та не бути водночас правдою в науковому плані.

Це ж можна застосувати до подій, описаних у Книзі Буття, наприклад до твердження про створення Єви з ребра. Як пояснює доктор теології Дуглас Келлі, Книга Буття описує цей та інші акти творіння як правдиві історичні факти. Питання про те, чи є Біблія підручником природознавства, відводить нас від по-справжньому важливих тем, що стосуються абсолютної правдивості та авторитету Святого Письма. Твердження, ніби авторитет Писання поширюється тільки на релігійні теми, позбавлене сенсу, оскільки християнське віровчення цілком присвячене реальним речам, реальному походженню, історії та долі людини та світу. Відмовляючись визнавати правдивість Біблії з наукового погляду, ми тим самим оголошуємо її такою, що не має жодного стосунку до реального світу. На жаль, саме до цього багатьох приводять компроміси з ідеями еволюціонізму та давнини світу.

Журнал *Creation* допомагає людям розібратися в тому, як Писання співвідноситься з реальністю. Ось чому наше служіння змінило життя багатьох. Що більше ви поширюєте наші статті, то більшою мірою стаєте співучасниками в проповіді Гарної звістки про спасіння.

Карл ВІЛАНД, creation.com

ЗАПИТАННЯ ПРО ЦЕРКВУ

Яке значення має Господня вечеря (християнське причастя)?

Через глибину описуваного значення, вивчення Господньої вечері є зворушливим досвідом. Під час традиційного святкування Пасхи, напередодні Своєї смерті, Ісус заснував новий важливий обряд, якого ми дотримуємося до сьогодні і який є найвищим проявом християнського поклоніння. Це символічне служіння, що здійснюється в пам'ять про смерть і воскресіння нашого Господа, а також у передчутті Його майбутнього славного повернення.

Пасха була найсвятішим святом у юдейському релігійному році. Вона була присвячена спогаду про останню кару, яка спіткала Єгипет, коли всі первістки єгиптян померли, а ізраїльтян помилювали завдяки крові ягняти, яку кожна єврейська сім'я наносила на одвірки будинків. Після того ягня було спечене та з'їдене з прісним хлібом. Бог наказав святкувати цю подію протягом усіх поколінь. Історія про це записана у **Вих. 12**.

Під час свята Ісус та учні проспівали один або кілька хвалебних псалмів (**Пс. 110–117**). Далі Він, узявши хліб, підніс подяку Богові. Зламавши та роздавши його їм, Він сказав: *Прийміть, споживайте, це — тіло Моє* (**Мт. 26:26**). Так само Він узяв чашу, зробив ковток і передав чашу їм, кажучи: *Пийте з неї всі, бо це — кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!* (**Мт. 26:27–28**). Він закінчив Вечерю співом гімну, і вони вийшли в ніч до гори Оливної. Саме там Ісус був зраджений Юдою, як і було передбачено. Наступного дня Його було розп'ято.

Згадки про Господню вечерю записані в Євангеліях (**Мт. 26:26–29; Мк. 14:17–25; Лк. 22:7–22; Ів. 13:21–30**). Також, за Божественним одкровенням, про Господню вечерю писав апостол Павло в **1 Кор. 11:23–29** (адже він не був присутній тоді у світлиці). Зверніть увагу, що Павло робить твердження, якого немає в Євангеліях: *Тому то, хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, — буде винний супроти тіла та крові Господньої! Нехай же людина випробує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є. Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є!* (**1 Кор. 11:27–29**). Ми можемо запитати: що означає негідно брати участь у Господній вечері? Це може бути нехтування істинним значенням хліба та вина — величезної ціни, заплаченої нашим Спасителем за нас. Або це може означати перетворення церемонії на мертвий і формальний ритуал і прийняття цих символів із несповіданими гріхами. З огляду на попе-

редження Павла можна сказати, що кожен християнин має вивчати себе перед тим, як їсти хліб і пити з чаші. Інша заява Павла, якої немає в Євангеліях, звучить так: *Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, — смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде* (**1 Кор. 11:26**). Це ставить тимчасове обмеження на цю церемонію — до повернення Господа.

Із цих коротких згадок ми дізнаємося, як Ісус використав два найбільш хитких елементи як символи Своєї тіла та крові, зробивши їх пам'ятниками Своєї смерті. Це були монументи не з мармуру або бронзи, але з хліба та виноградного соку. Він проголосив, що хліб був прообразом Його тіла, якому належало бути зламаним, хоча зламаних кісток не було, Його тіло було повнечене до невпізнання (**Пс. 21:12–17; Іс. 53:4–7**). Виноградний сік символізував Його кров, вказуючи на жадливу смерть, якою Він незабаром мав померти.

Він, безгрішний Божий Син, став виконавцем незліченних старозавітних пророцтв про Відкупителя (**Бут. 3:15; Пс. 21; Іс. 53** і так далі). Сказавши: *Це чиніть на спомин про Мене!* (**Лк. 22:19**), Він зазначив, що цю церемонію треба було продовжувати в майбутньому. Це також вказувало на те, що Пасха, яка вимагала смерті ягняти та вішувала прихід Агнця Божого, який забере гріхи всього світу, застаріла. Новий заповіт зайняв його місце, коли Ісус — великодній Агнець (**1 Кор. 5:7**) — був розп'ятий (**Євр. 8:8–13**). У системі жертвоприношень необхідності також більше не залишилося (**Євр. 9:25–28**).

Чому важливо відвідувати церкву?

Біблія каже, що нам треба відвідувати церкву, щоб мати змогу поклонятися Богові з іншими вірянами та вивчати Його Слово для духовного зростання (**Дії 2:42; Євр. 10:25**). Церква — це місце, де віряни можуть любити одне одного (**1 Ів. 4:12**), підбадьорювати одне одного (**Євр. 3:13**), заохочувати (**Євр. 10:24**), шанувати (**Рим. 12:10**), навчати (**Рим. 15:14**), служити одне одному (**Гал. 5:13**), співчувати (**Еф. 4:32**) і бути добрими.

Коли людина починає вірити в Ісуса Христа як свого Спасителя, вона стає членом Тіла Христового (**1 Кор. 12:27**). Для належного функціонування тіла Церкви всі його члени мають бути присутніми (**1 Кор. 12:14–20**). Так само й вірянин ніколи не зможе досягти повної духовної зрілості без допомоги та підтримання інших вірян (**1 Кор. 12:21–26**). Із цих причин відвідування церкви, членство та участь у служінні мають стати регулярними аспектами в житті вірянина. Від вірян не вимагається щотижневого відвідування церкви, але в того, хто повірив у Христа, має бути бажання поклонятися Богові, вивчати Його Слово та підтримувати дружні стосунки з іншими вірянами.

gotquestions.org

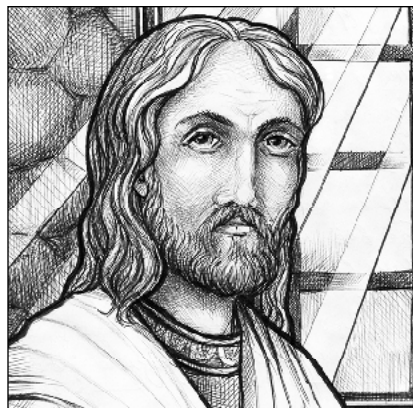
ЧИ МОЖЕ ЗРОБИТИ БОГ УСЕ?

Як християни, так і атеїсти зазвичай припускають, що якщо Бог, зображений у Біблії, існує, то Він може зробити **що завгодно**, оскільки Він представлений як всемогутній. Однак це припущення є неправильним. Біблія не стверджує, що всемогутність Бога означає, що Він може робити абсолютно все. Насправді **всемогутність** за визначенням не стосується та не може застосовуватися до того, що не піддається владі. Скептики та атеїсти поставили запитання, які, на їхню думку, зводять нанівець уявлення про всемогутність, демонструючи тим самим неіснування Бога. Наприклад: *Чи може Бог створити камінь настільки великий, що Він сам не зможе його підняти?*

Не дивлячись на той факт, що Бог сам не є фізичною істотою та що Він створив увесь фізичний Всесвіт, хоча Він є метафізичним і трансцендентним до Всесвіту, це питання є **концептуальною абсурдністю**. Це те саме, що запитати: *Чи може Бог створити круглий квадрат або чотиристоронній трикутник?* Ні, Він не може, але не з тих причин, які мають на увазі атеїсти: що Його не існує або що Він не всемогутній. Радше це тому, що питання само собою є **суперечливим і непослідовним**. Це безглузда термінологія. Замість того щоб казати, що Бог не може робити такі речі, було б більш гармонійно з реальністю сказати, що такі речі просто **не можна зробити взагалі**. Бог має нескінченну силу, але сила пов'язана лише з тим, що можна зробити, з тим, що **можливо** виконати, а не з тим, що **неможливо**! Безглуздо говорити про те, що будь-яка сила (навіть **нескінченна**) здатна робити те, що просто **неможливо** зробити. Логічні абсурди не можуть бути реалізованими, а отже, не підпадають під дію влади, навіть **безмежної** влади.

Крім того, припускати, що Бог має недолік чи обмеження в силі, якщо Він не може створити настільки ве-

ликий камінь, який Він не може підняти, означає, що Він міг би це зробити, якби Він просто мав більше влади. Але це неправда. Створити камінь, який Він Сам не може підняти, або створити трикутник із чотирма сторонами, або зробити м'яч, який одночасно білий і чорний, або створити дев'яносторічного підлітка, або зробити автомобіль, який більший всередині, ніж зовні, — пропонувати такі речі означає стверджувати логічні суперечності та абсурдності. Такі твердження взагалі ні про що не говорять. Хоча можна уявити логічні абсурди, які неможливо здійснити, вони не є вагомим аргументом проти погляду на те, що Бог має безмежну силу.

Отже, ні, концепція **всемогутності** не означає, що всемогутня істота не має обмежень. Хоча Бог **може** зробити все, що можливо, насправді Він **зробить** лише те, що є в гармонії з Його природою. Фактично Біблія точно вказує на те, чого Бог **не може** зробити. Наприклад, Біблія однозначно стверджує, що Бог не може брехати (**Числа 23:19; 1 Самуїла 15:29; 2 Тимофію 2:13; Тита 1:2**). Він є Істотою, сама сутність якої полягає в правдивості. Брехня повністю суперечить Його божественній природі.

Інша неможливість, пов'язана з Божою силою, полягає в тому, що Він не виявляє жодної упередженості

чи прихильності (**Повторення Закону 10:17; Римлян 2:11; Колоссян 3:25; 1 Петра 1:17**). Він **відкритий і справедливий** — неупереджений — до всіх Своїх створін. Можна поклястися на те, що Він буде взаємодіяти з людьми так, як Він обіцяв. Його ставлення до нас зосереджується на нашій власній поведінці, а не на нашій етнічній належності чи кольорі шкіри (**Дії 10:34–35; 1 Самуїла 16:7**).

Третім випадком, що визначає значення **всемогутнього**, є нездатність Бога пробачити людині, що не покається та не залишить гріх (**Ісуса Навина 24:19; Приповістей 28:13; Матвія 6:15; 18:35; Луки 13:3, 5**). Хоч би якими великими та чудовими є милість і прощення Бога, Він не може дарувати прощення людині, яка не шукає цього прощення, виконавши передумови прощення. Бог буквально безсилий дарувати прощення жодним іншим способом, окрім крові Ісуса та послуху Євангелію Христа (**Римлян 1:16; 2:8; 2 Солунян 1:8; 1 Петра 4:17; Івана 3:5**).

Що більше людина вивчає Біблію, досліджуючи якості та характеристики Бога, зображеного в ній, то більше вона дивується (1) натхненності Біблії, оскільки її вміле поводження з такими питаннями ставить її поза звинуваченням в успішному спростуванні, і (2) побожності перед безмежністю Бога. Жоден із чинників, розглянутих у цій статті, не впливає на реальність Божої всемогутності. Але цілком зрозуміло, що людина може жити так, що Бог не зможе прийти їй на допомогу. Вкрай важливо, щоб кожна людина визнавала потребу розуміти Його волю та пристосовувати свою поведінку до цієї волі. Вкрай важливо, щоб кожна людина уникала ставити себе в небезпечне становище, коли їй буде потрібно те, **що Бог не може зробити**.

Дейв МІЛЛЕР,
apologeticspress.org
Мал. Ігоря ОСОКІНА.

ОДИН ДЕНЬ В АРМАВІРСЬКІЙ В'ЯЗНИЦІ ІЗ ЗАСУДЖЕНИМИ

Друзі, мабуть, це була найскладніша екскурсія для мене — армавірська в'язниця неподалік від Єревана. Подивився як саму в'язницю, так і умови утримання та харчування засуджених, також зустрівся з утримуваними там людьми. Ба більше, керівництво дозволило мені поспілкуватися із засудженими до довічного ув'язнення. Багато хто перебуває в місцях позбавлення волі вже понад двадцять років. Різні люди, різний збіг обставин. Зруйновані долі та надія, що життя подарує цим людям другий шанс.

Коли ти на волі, то навіть уявити собі важко, що означає довічне ув'язнення. Ну так, ви скажете, що людина, яка вбила когось, має померти у в'язниці за свої злочини. Але ситуації бувають у житті різні. Одна людина, з якою я зустрівся, двадцять шість років тому вбила двох товаришів за службою під час армійської служби, і там була тема нестатутних взаємин. Йому було всього дев'ятнадцять. Сьогодні йому, відповідно, сорок п'ять. У в'язниці минуло майже все життя, і він тисячі разів розкався в тому, що зробив. Так, убитих не повернути, сльози матерів і дружин ніяк не компенсувати. Але чи має такий хлопець закінчити життя за ґратами — велике питання.

Треба розуміти, що завдання тюремного ув'язнення не помста, а перевиховання, якщо це можливо. І кожен випадок має розглядатися окремо. Якщо людина переосмислила свій вчинок, якщо вона вчиться та здобуває в ув'язненні освіту, захистила кандидатську та мріє повернутися назад на волю та бути чесною людиною — у неї має бути другий шанс. Я так думаю.

Ви скажете: *Це бандити, а я хороший та закон не порушую.* Дурниці! Це ви сьогодні так говорите. А завтра дорогою на роботу на своїй машині, не дай Боже, задзвонить телефон, ви відповісте і... випадково на смерть зіб'єте бабусю на пішохідному переході. Й опинитесь у в'язниці. Будете хапатися за голову: *Це помилка! Я не хотів. Це страшний сон.* Але вам це не допоможе. Коли вас у кайданках повезуть до суду, ви пояснюватимете, що ви не злочинець, а на суді проситимете пробачити вам. Але вам вліплять за законом років сім в'язниці, і почнеться для вас зовсім інше життя. Будете простягати через маленьке віконце у дверях руку за тарілкою з тюремною баландою та питати, чи немає для вас листів із дому. Потім звикнете.

Хтось у запалі гніву вбив дружину, яка зраджувала з іншим чоловіком. Інший у відчай грабував банк, збираючи гроші на операцію для батька, який помирав від раку. Кожен засуджений — це трагічна доля людини, яка не хотіла вбивати. Але це сталося.

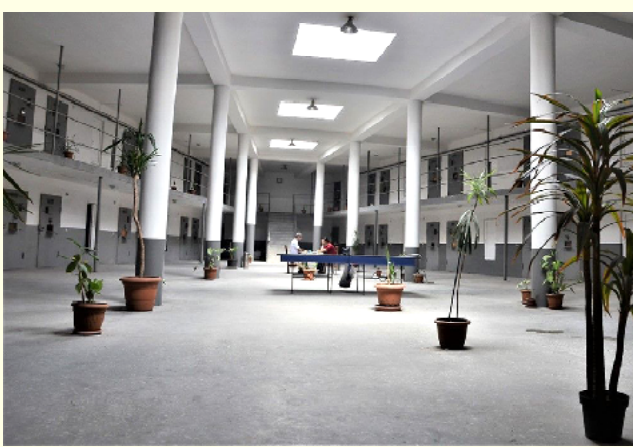

Як і будь-яка в'язниця, ця теж починається з похмурих бетонних стін із колючим дротом. У саму будівлю я входжу через адміністративний вхід. Але засуджених привозять через інші ворота, і там усе інакше: колючий дріт, озброєна охорона, собаки, що гавкають, люди, які вибігають з автозака зі скутими за спиною руками. Такі правила безпеки.

Потім іде головний вхід до в'язниці. Це межа між світом свободи та світом темряви. Тут товпляться родичі засуджених, чекаючи, коли їх запросять на побачення. Багато емоцій, сльози діточок, надія та водночас відчай в очах матерів і дружин. Вони знають, що зараз побачать своїх коханих, але також їм страшно від думки, що побачення не буде довгим, а потім знову багато місяців (або років) розлуки.

Далі за масивними залізними дверима йдуть ще одні двері, уже з решіткою. Тут ви зобов'язані залишити всі заборонені правилами речі: будь-які предмети, якими можна колоти чи різати, мобільні телефони тощо.

Після трьох ліній дверей і ґрат, після безлічі співробітників тюремної охорони та вивертання кишень і мануального огляду ви потрапляєте у відділення побачень. Виглядає воно як довгий коридор із кімнатами, у яких є і приміщення для сімейних побачень на один — три дні, що нагадують скромний готель, і просто кімнати в стилі *стіл і два стільці*. Ми до побачень із родичами ще повернемося, але ближче до кінця статті, а зараз пройдемо до справжньої в'язниці, де власне утримуються засуджені.

Після ще кількох дверей і решіток ми потрапляємо в зал із камерами на двох рівнях. Виглядає все це не так страшно, як ви могли собі уявити. Тут є зелень, тут чисто й досить комфортно. Можна помітити засуджених, які сидять у загальній залі та грають у настільні ігри. Ще можна пограти в настільний теніс.

Так трапилося, що під час моїх відвідин якраз був час обіду. *Баландер* (засуджений, який працює в госпчастині) розвозив їжу камерами, наповнюючи алюмінієві арештантські миски.

На перше був наваристий тюремний суп з овочів і картоплі, або, як його називають, баланда. На друге — картопля або макарони. А потім чай або кисіль. У цьому плані вірменським засудженим можна навіть позаздрити, якщо, звісно, порівнювати з іншими країнами колишнього Союзу.

Я попросив керівництво в'язниці дозволити мені побувати у відділенні для засуджених на довічний строк. Треба розуміти, що довічний строк дається тільки за одне — за вбивство. У кожної людини своя історія. Десять побутові сварки, що призвели до трагедії, десять чистий кримінал. Запитувати в засуджених, за що конкретно вони сидять, не прийнято. Та і яке це має значення в ситуації, коли людина сидить у неволі двадцять із гаком років і все, що сталося, було, так би мовити, в іншому житті?

Умови утримання засуджених дуже навіть хороші. Просторі камери, вікна (без незаконних решіток-віжок, що позбавляють денного світла), холодильник, телевізор і все інше.

Цілком нормальний туалет і душ у кожній камері. Усе це нагадує радше скромний готель, а не в'язницю.

Ця людина виготовляє дуже красиві речі. Вона малює ікони, ліпить із глини та відбуває довічний строк ув'язнення.

Хлопець мене теж упізнав і захотів зробити подарунок. Він виготовляє ось такі цукорниці і якраз закінчував роботу над однією з них. Поки ми ходили в'язницею, він усе закінчив і передав мені її.

Його співкамерник теж майстер на всі руки, тут ціла саморобна прядильна фабрика.

Ця людина теж засуджена до довічного строку та перебуває у в'язниці вже двадцять п'ять років. Він був зовсім молодим хлопцем (тридцятидворічним), коли все сталося. Сьогодні йому п'ятдесят шість. На волі сім'я, дочка. Дуже цікава та життєрадісна людина. Тисячу разів він переосмислив те, що сталося, і я впевнений, що він не має померти у в'язниці. Так, я розумію, що закон єдиний для всіх і суд так вирішив. Але по-людськи мені людей шкода, мені здається, що в кожного має бути право на другий шанс.

ДО ДОВІЧНОГО СТРОКУ (ВІРМЕНІЯ)

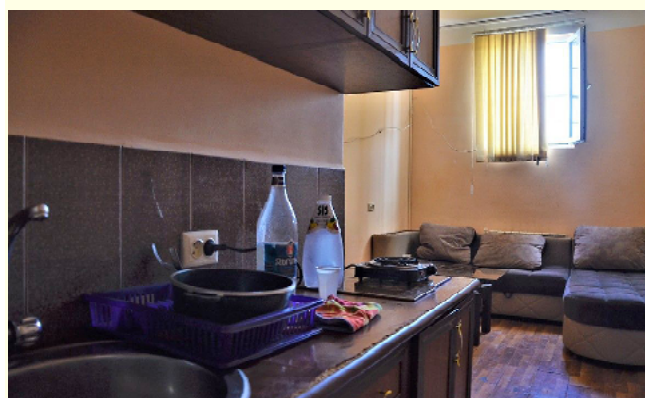
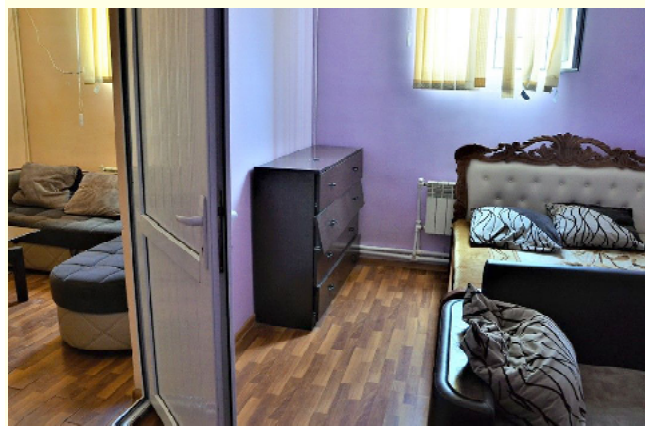
Цей хлопець — журналіст. Дуже освічена, розумна людина. І та сама історія, що перекреслила все життя.

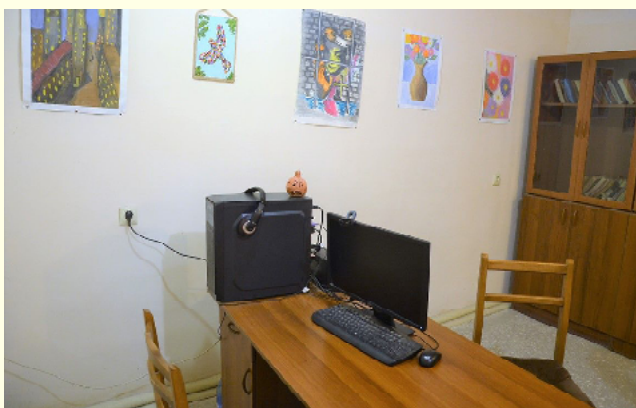
А ось цей хлопець перебуває у в'язниці вже двадцять шість років. Був засуджений до довічного строку, коли йому було всього дев'ятнадцять. Історія пов'язана з армійською службою та нестатутними взаєминами, до того ж щодо його самого. Помилка юності, можна сказати. Людина життя до пуття не побачила. У вісімнадцять років забрали в армію, а потім відразу в'язниця. Але він тримається. Активно вчиться, здобув освіту дистанційно, багато читає і сподівається, що прийде його час і доля подарує другий шанс. Усе залежить від комісії з умовно-дострокового звільнення. Будемо сподіватися.

Це кімната для сімейних побачень із дітьми. Раз на три місяці засуджені мають право на тривале побачення на один — три дні. Вони можуть усі три дні гратися з дітьми та радіти щастю знову, хоч і ненадовго, опинитися у своїй родині.

Це кімнати для сімейних побачень, що нагадують скромний готель. Тут можна перебувати з дружиною до трьох діб раз на три місяці за умови гарної поведінки та якщо не буде стягнень із боку адміністрації.

У в'язницях Вірменії також можна телефонувати раз на тиждень додому за допомогою Skype ось у таких кімнатках. Природно, що, крім Skype, там нічого не працює та доступу до вільного інтернету немає.

До речі, журналіст, згаданий вище, якраз зібрався телефонувати. Він це робить раз на тиждень. Само собою, під час дзвінка через Skype присутній співробітник в'язниці, щоб засуджені не передавали інформацію, недоступну для контролю з боку адміністрації.

Це бібліотека та невеликий зал для навчання студентів. Ви не помилилися, багато засуджених до довічного строку навчаються дистанційно в ереванських навчальних закладах, а деякі за час відсиджування встигли здобути дипломи й навіть кандидатські. Інтернету тут немає, робота тільки в офлайн. Але друкувати, працювати з необхідними програмами та видрукувати матеріали можна.

У в'язниці є кілька звичайних міських телефонів, за допомогою яких засуджені можуть телефонувати без обмежень у кількості разів на добу та скільки завгодно за часом. На стіні висять графіки дзвінків Skype та чергувань із прибирання. Усе чітко прописано.

Будь-хто охочий може записатися на навчання малювання, ліплення з глини тощо.

Є також тюремна бібліотека та комп'ютерний клас. Тут засуджені, які бажають навчитися працювати з комп'ютером, можуть кілька разів на тиждень відвідувати заняття з викладачем.

Є також клас із навчання ліплення з глини.

Усі ці картини та сувеніри зроблені самими ж засудженими.

Один із хлопців, який відбуває також тривалий строк ув'язнення, у в'язниці опанував нову професію та робить дуже гарні іграшки для дітей, кухонний посуд ручної роботи та сувеніри.

Майстерня, де він працює.

Це подарунки, які мені подарували засуджені. Усе це — ручна робота, дуже якісно та красиво. Хлопці, дякую!

Щодо прогулянок на свіжому повітрі можу сказати, що в армавірській в'язниці камерний тип утримання засуджених, тому вільно ніхто не гуляє територією в'язниці. Це не звична для країн СНД зона з бараками. Тут прогулянки проходять у таких ось відсіках із ґратами нагорі. Зате можна займатися спортом.

У в'язниці є церква, причому і хрест, і ікони, і картини в ній виготовлені самими ж засудженими.

Народ, в'язниця — це погано. Нічого радісного в житті за ґратами немає. Але знаєте, що мені сподобалося? У Вірменії засуджені утримуються в досить хороших умовах. У людей є можливість навчитися нової професії, їх не замикають в одномісних камерах без можливості почитати та подивитися телевизор, їх не принижують і не знушаються з них. Вони мають усі шанси пережити цей найважчий період у їхньому житті гідно та вийти на свободу людьми.

Олександр ЛАПШИН, facebook.com/lapshin

I. ВЖИВАННЯ СЛОВА ЗЦІЛЕННЯ В БІБЛІЇ

1. Уживання слова зцілення в Старому Заповіті

Старозавітне слово зцілення — *rapha*. У Біблії воно використовується в таких чотирьох контекстах.

А. Фізичне зцілення, відновлення організму

Еклезіяста 3:3 — ...час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати...

Числа 12:13 — І Мойсей кликав до Господа, говорячи: «Боже, **вилікуй же її!**»

Псалми 6:3 — Помилуй мене, Господи, я ж бо слабкий, **уздорю мене**, Господи, бо тремтять мої кості...

Еремія 17:14 — **Уздоров мене**, Господи, і буду вздорюваний я, спаси Ти мене, і я буду спасений, — бо Ти слава моя!

Б. Духовне одужання та зцілення душі

Псалми 40:5 — Я сказав: Господи! помилуй мене, **зціли душу мою**, бо зрішив я перед Тобою.

Еремія 3:22 — Верніться, невірні сини, **усі ваші відступства Я вилікую!**

В. Прощення гріхів

Ісаїя 19:22 — І вразить єгиптян Господь, буде бити їх та **лікувати**, і до Господа звернуться, і Він дасться їм убагати Себе, і **їх вилікує**.

2 Хронік 30:20 — І послушав Господь Єзекію, і **простив** (rapha — зцілив) народ.

Ісаїя 38:16-17 — ...**уздорю ж мене** й оживи Ти мене! Ось терпіння це вийшло мені на добро, Ти стримав від гробу гниття мою душу, бо Ти **кинув за спину Свою всі гріхи мої**...

Ісаїя 53:4-5 — Направду ж **Він немочі наші узав і наші болі поніс**, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив. А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, **Його ж ранами нас уздоровлено!**

Звідки нам відомо, що в цих віршах ідеться про духовне зцілення, а не про фізичне? Відповідь міститься в **1 Петра 2:24**: Він тілом Своім Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми **вмерли для гріхів** та для праведності жили; Його «ранами ви **вздоровилися**». Як ви бачите, Петро цитує вірш з **Ісаї 53**, пояснюючи, що наші хвороби — це не фізичні немочі, а наші гріхи.

Г. Зцілення землі

2 Хронік 7:14 — ...і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться ім'я Моє, і помянуть, і будуть шукати ім'я Моєго, і повернуть до злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й **вилікую їхній Край!**

2. Вживання слова зцілення в Новому Заповіті

А. Духовне зцілення та відродження
Матвія 13:15 — Затовстіло бо серце людей цих, тяжко чують вухами вони, і замурили очі свої, щоб коли не побачити очима й не почути вухами, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, **щоб Я їх уздорював!** (те саме мовиться в **Івана 12:40**).

Матвія 9:11-12-13 — А Він це почув та й сказав: «**Лікаря не потребують здорові, а слабкі!** Ідіть же, і навчіться, що то є: «Милости хочу, а не жертви». **Бо Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаєння**».

Б. Фізичне зцілення

Луки 5:17 — І сталося одного із днів, коли Він навчав, і сиділи фарисеї й законотелі, що походилися до всіх сіл Галілеї й Юдеї та з Єрусалиму, а сила Господня готова була **вздоровляти їх**...

Луки 13:31-32 — Тієї години підійшли дехто з фарисеїв, і сказали Йому: «Вийди собі, і піди звідси, — хоче бо Ірод убити Тебе». А Він відказав їм: «Ідіть і скажіть тому лисові: Ось демонів Я виганяю, і **чиню вздорювання**, — сьогодні та завтра, а третього дня закінчу».

В. Зцілення від одержимості

Матвія 15:22-28 — І ось жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: «Змилуйся над мною, Господи, Сину Давидів, — **демон тяжко дочку мою мучить!**» А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: «Відпусти її, бо кричить услід за нами!» А Він відповів і сказав: «Я посланий тільки до овець загинулих дому Ізраїлевого». А вона, підійшовши, уклонила Йому та й сказала: «Господи, допоможи мені!» А Він відповів і сказав: «Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам». Вона ж відказала: «Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають со столу їхніх панів». Тоді відповів і сказав їй Ісус: «Ожінко, твоя віра велика, — нехай буде тобі, як ти хочеш!» І **тієї години дочка її видужала**.

Дії 10:37-38 — Ви знаєте справу, що по всій Юдеї була й зачалась з Галілеї, після хрищення, що Іван проповідував, Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог. І ходив Він, добро чинячи **й усіх уздорюючи, кого поневолив диявол**, бо Бог був із Ним.

II. ПРИКЛАДИ ЧУДЕСНИХ ЗЦІЛЕНЬ У БІБЛІЇ

1. Приклади чудесних зцілень у Старому Заповіті:

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

БІБЛІЯ ПРО ЗЦІЛЕННЯ

- зцілення Авімелеха: **Буття 20**;
- зцілення воєначальника Неємана: **2 Царів 5**;
- хвороба та зцілення царя Єзекії: **2 Царів 20:1-11**.
- воскресіння сина вдови: **1 Царів 17:17-24**.

2. Приклади чудесних зцілень у Новому Заповіті

А. Зцілення, які здійснив Ісус Христос

Зцілення слуги сотника: Луки 7:2-10 — У одного ж сотника тяжко раб занедужав, що був дорогий йому, і вмирати вже мав. А коли про Ісуса почув, то послав віндо Нього юдейських старших, і благав Його, **щоб прийшов, і вздоровив раба його**. Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали Його й говорили: «Він достойний, щоб Ти це зробив йому. Бо він любить народ наш, та й для нас синагогу поставив». І пішов Ісус із ними. І коли недалеко від дому вже був, сотник друзів послав, щоб сказати Йому: «Не турбуйся, о Господи, бо я недостойний, щоб зайшов Ти під стріху мою. Тому то й себе не вважав я за гідного, щоб до Тебе прийти. Та промов тільки слово, — і раб мій одужає. Бо й я — людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди, — то йде він, а тому: прийди, — і приходить, а своєму рабові: зроби тее — і зробить». Почувши ж таке, Ісус здивувався йому, і, звернувшись до натовпу, що йшов слідом за Ним, промовив: «Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!» А коли посланці повернулись додому, то **знайшли, що одужав той раб!**

Воскресіння сина вдови: Луки 7:12-15 — І ось, як до брами міської наблизився Він, виносили вмерлого, одинака в своїй матері, що вдовою була. І з нею був натовп великий із міста. Як **Господь** же побачив її, то **змилисердивсь над нею**, і до неї промовив: «Не плач!» І Він підійшов, і доторкнувся до мар, носії ж зупинились. Тоді Він сказав: «**Юначе, кажу тобі: встань!**» І мертвий устав, і почав говорити. І його Він віддав його матері.

Зцілення десяти прокажених: Луки 17:11-19 — І сталося, коли Він ішов до Єрусалиму, то проходив поміж Самарією та Галілеєю. І, коли входив до одного села, перестріли Його десять мужів, слабих на проказу, що стали здалека. І голос піднесли вони та й казали: «Ісусе, Наставнику, — змилуйсь над нами!» І, побачивши їх, Він промовив до них: «Підійть і покажіться священикам!» І сталося, коли вони йшли, то **очистились**. Один же з них, як побачив, що **видужав**, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І пригав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був... Ісус же промовив у відповідь: «**Чи не десять очистилось, — а дев'ять же де? Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця?**» І сказав Він йому: «Підведи й іди: твоя віра спасла тебе!»

Б. Зцілення, які здійснили учні Ісуса Христа

Петро та Іван зцілюють кульгавого: Дії 3:1-10, 4:22 — А Петро та Іван на дев'яту годину молитви йшли разом у храм. І несено там чоловіка одного, що **кривий був з утроби своєї матері**. Його садовили щоденно в воротах храму, що Красними звалися, просити милостині від тих, хто до храму йшов. Як побачив же він, що Петро та Іван хочуть у храм увійти, став просити в них милостині. Петро ж із Іваном поглянув на нього й сказав: «Подивися на нас!» І той подивився на них, сподіваючися щось дістати від них. Та промовив Петро: «Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У ім'я Ісуса Христа Назарянина — **устань та й ходи!**» І, узавши його за правицю, він підвів його. І хвилі тієї зміцнілися ноги й суглоби його! І, зірвавшись, він **установ та й ходив**, і з ними у храм увійшов, ходячи та підскакуючи, і хвалячи Бога! Народ же весь бачив, як **ходив він та Бога хвалив**. І пізнали його, що це той, що при Красних воротах храму сидів ради милостині. І вони переповнились жахом та подивом із того, що сталося йому! <...> Бо років більш сорока мав той чоловік, що на нім відбулося це чудо **вздоровлення**.

Апостол Петро зцілює Енея: Дії 9:32-35 — І сталося, як Петро всіх обходив, то прибув до святих, що мешкали в Лідді. Знайшов же він там чоловіка одного, на ім'я Еней, що **на ліжку лежав вісім років, — він розслаблений був**. І промовив до нього Петро: «Енею, тебе вздорює Ісус Христос. Уставай, і постели собі сам!» І той зараз устав. І його оглядали усі, хто мешкав у Лідді й Сароні, які навернулись до Господа.

Апостол Павло зцілений Господом після молитви Ананії: Дії 9:17-18 — І Ананій пішов, і до дому ввійшов, і руки поклавши на нього, промовив: «Савле брате, Господь Ісус, що з'явився тобі на дорозі, якою ти йшов, послав ось мене, **щоб став ти видючий**, і наповнився Духа Святого!» І хвилі тієї відгала

з очей йому ніби луска, і **зараз видючий він став**... І, вставши, охристився...

Апостол Павло зцілює юнака, який випав із вікна: Дії 20:9-10 — Юнак же один, Евтих на ім'я, сидів на вікні. Його обгорнув міцний сон, бо задовго Павло промовляв, і він сонний хитнувся, і додолу упав із третього поверху, — і підняли його мертвого. Зійшов же Павло та до нього пригав, і, обнявши його, проказав: «Заспокойтесь, бо душа його в ньому!»

Апостол Павло зцілює кульгавого: Дії 14:8-10 — А в Лістрі сидів один чоловік, **безвладний на ноги, що кривий був з утроби своєї матері, і ніколи ходити не міг**. Він слухав, як Павло говорив, який пильно на

Мал. Ігоря ОСОКИНА

нього споглянув, і побачив, що має він **віру вздоровленим бути**, то голосом гучним промовив: «Устань просто на ноги свої!» А той скочив, і ходити почав.

Апостол Павло зцілює хворого батька Публія: Дії 28:8 — І сталося, що Публій батько лежав, слабкий на пропасницю та на червінку. До нього Павло ввійшов і помолвився, і, руки на нього поклавши, **уздорював його**.

III. ГОСПОДЬ — ЛІКАР І ЦІЛИТЕЛЬ

1. Різновиди хвороб, зцілених Господом:

- сліпота (**Марка 8:22-25; 46:52; Івана 9:1-7; Матвія 9:27-30; 20:30-34; 21:14**);
- зцілення німих (**Матвія 9:32-33; 15:30-31; Марка 9:17-27**);
- недорікуватість (**Марка 7:32-35**);
- зцілення глухих (**Марка 7:31-35**);
- гарячка (теща Петра — **Матвія 8:14-15; Марка 1:30-31**);
- кульгавість (**Матвія 15:30-31; 21:14; Луки 7:22; Дії 3:2-8; 14:8-10**);
- немочі (**Марка 3:10**);
- прокази (**Луки 5:12-13; 17:11-1; Матвія 8:2-3; Марка 1:40-43**);
- внутрішні кровотечі (**Марка 5:20; 9:20-22; Луки 8:43-48**);
- параліч, або розслабленість (**Луки 5:18-25; Матвія 8:6-13; 9:2-7; Марка 2:3-12; Івана 5:4-9; Дії 9:32-34**);
- згорбленість (**Луки 13:10-13**);
- одержимість (**Луки 8:22-36; Матвія 8:16-17, 31-32; 15:22-28; 17:14-18; Марка 1:23-26; 5:2-15**);
- сухорукість (**Матвія 12:10-13; Марка 3:1-5**);
- водянка (**Луки 14:2-4**);
- каліцтва (**Матвія 15:30-31**);
- безпліддя (Єлизавета — **Луки 1:7, 13, 18, 36; Марка 6:19-22; Матвія 21:1-2; Анна — 1 Самуїла 1:2, 17-20**);
- зцілення тих, хто був при смерті (**Марка 5:22-23, 35-42; Луки 7:2-10**);
- регенерація органів (відновлення вуха — **Луки 22:50-51**);
- воскресіння (Лазар — **Івана 11**; син вдови — **Луки 7:12-15**; дочка Яіра — **Марка 5:21-23, 35-42; Матвія 9:18-25**; учениця Тавіфа — **Дії 9:36-40**).

Луки 7:18-23 — І покликав Іван двох із учнів своїх, і послав їх до Господа з запитом: «Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?» А мужі, прийшовши до Нього, сказали: «Іван Христитель послав нас до Тебе, питаючи: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?» А саме тоді **багатьох уздорював був Він від недугів і мук, і від духів злих, і сліпим багатьом вернув зір**. І промовив Ісус їм у відповідь: «Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви бачили й чули:

«Сліпі прозрівають», криві ходять, очищуються слабі на проказу, і чують глухі, воскресяють померлі, «убогим звіщається Добра Новина». І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!»

Луки 9:10-11 — А коли повернулись апостоли, вони розповіли Йому, що зробили. І Він їх узав, та й пішов самотою на місце безлюдне, біля міста, що зветься Вїфсаїда. А як люди довідалися, то пішли вслід за Ним. І Він їх прийняв, і розповідав їм про Бога Царство, та **тих уздорював, хто потребував уздоровлення**.

Про це ж свідчать такі місця Святого Письма: **Матвія 9:35; 14:35-36; 15:30-31; Марка 1:31-34; 3:15; 6:55-56; Луки 5:17; 7:21**.

2. Господь зцілює всі недуги
Псалми 102:3 — Всі провини Твої Він прощає, **всі недуги твої вздорюляє**.

3. Господь — наш Цілитель
Господь — наш Творець. Як ніхто інший, Він знає, як лікувати нас і зцілювати від будь-якого роду хвороб і нездужань, фізичних, духовних, моральних, психічних, душевних тощо.

Повторення Закону 32:39 — Побачте тепер, що Я — Я є Той, і Бога немає крім Мене. Побиваю **й оживлюю Я**, і не врятує ніхто від Моєї руки.

Еремія 17:14 — **Уздоров мене**, Господи, і **буду вздорюваний я**, спаси Ти мене, і я буду спасений, — бо Ти слава моя!

Вихід 15:26 — І сказав Він: «Коли дійсно будеш ти слухати голосу Господа, Бога твого, і будеш робити слушне в очах Його, і будеш слухатися заповідей Його, і будеш виконувати всі постанови Його, то всю хворобу, що Я поклав був на Єгипет, не покладаю на тебе, **бо Я — Господь, Лікар твій!**»

Псалми 29:3 — Господи, Боже мій, я кликав до Тебе, — і мене вздорював Ти.

Дії 4:29-30 — І тепер споглянь, Господи, на їхні погрози, і дай Своім рабам і з повною сміливістю слово Твоє повідати, **коли руку Свою простягати-меш Ти на вздорювання, і щоб знамена та чуда чинились ім'ям Твого Святого Слугу Ісуса**.

IV. ГОСПОДНІ ВКАЗІВКИ ПРО ЗЦІЛЕННЯ

Що ж нам потрібно знати та пам'ятати про зцілення?

1. Часто наші фізичні немочі є покаранням від Господа

А. Свідчення Старого Заповіту
Числа 12:9-15 — І **запалав гнів Господній на них**, — і Він пішов, а хмара відступила з-над скинії. А ось **Маріям — прокажена**, збілівши, як сніг! І обернувся Аарон до Маріям, аж ось вона прокажена! І сказав Аарон до Мойсея: «Будь ласкав, мій пане, — не покладай ж на нас гріха, що були ми нерозумні та що прогрішилися! Нехай же не буде вона, як та мертва дитина, що, як виходить з утроби матері своєї, то зітліла половина тіла її». І Мойсей кликав до Господа, говорячи: «Боже, вилікуй же її!» І сказав Господь до Мойсея: «А коли б її батько справді плюнув на обличчя її, чи не буде вона сім день засоромлена? Вона буде замкнена сім день поза табором, а потім повернеться». І була замкнена Маріям поза табором сім день, а народ не рушив аж до повернення Маріям.

Псалми 6:2-4 — **Не карай мене, Господи, в гніві Своєму, не здавай мені кари** в Своєм пересерді! **Помилуй мене**, Господи, я ж бо **слабкий, уздорю мене**, Господи, бо тремтять мої кості, і душа моя сильно стривожена, а ти, Господи, доки?

Буття 20:17-18 — І помолвився Авраам Богові, — і **вздоровив Бог Авімелеха**, і жінку його, і невілниць його, — і почали вони знову роджати. Бо справді стримав був Господь кожну утробу Авімелехового дому через Сарру, Авраамову жінку.

Б. Свідчення Нового Заповіту

Чудовою ілюстрацією є історія зцілення чоловіка, який перебував у хворобі тридцять вісім років (**Івана 5:1-14**). Зверніть особливу увагу на **вірші 13-14**: Та не знав уздорюваний, Хто то Він, бо Ісус ухилився від народу, що був на тім місці. Після того Ісус стрів у храмі його, та й промовив до нього: «Ось видужав ти. **Не гріши ж уже більше, щоб не сталося тобі чого гіршого!**»

2. Хвороби можуть бути дані нам Господом для смирення

Приклад Апостола Павла: **2 Коринтян 12:7-10** — А щоб я через пребагато об'явлення не величався, то дано мені **в тіло коліщечко**, — посланця сатани, **щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався**. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене.

(Продовження на 17-й стор.)

(Закінчення. Початок на 16-й стор.)

І сказав Він мені: «Досить тобі Моєї благодаті, — бо сила Моя здійснюється в немочі». Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселася в мене. Тому люблю мені перебувати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний.

3. Що необхідно для зцілення

А. Віра

Віра того, хто зцілює, і того, хто потребує зцілення.

Матвія 17:14–20 — І як вони до народу прийшли, то до Нього один чоловік приступив, і навколiшки впав перед Ним, і сказав: «Господи, змилуйсь над сином моїм, що біснується у новомісяччі, і мучиться тяжко, бо почасти падає він ув огонь, і почасти в воду. Я його був привів до учнів Твоїх, — та вони не могли вздоровити його». А Ісус відповів і сказав: «О роде

хом, а іншому дари вздоровлення тим же Духом, а іншому роблення чуд, а іншому про- рокування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому вияснення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, **уділяючи кожному особно, як Він хоче.**

1 Коринтян 12:27–31 — І ви — тіло Христове, а зосібна — ви члени! А інших поставив Бог у Церкві поперше — апостолами, подруге — пророками, потрете — учителями, потім дав сили, також **дари вздоровлення**, допомоги, управління, різні мови. Чи ж усі апостоли? Чи ж усі пророки? Чи ж усі вчителі? Чи ж усі сили чудодійні? **Чи ж усі мають дари вздоровлення?** Чи ж мовами всі розмовляють? Чи ж усі вияснюють? Тож дбайте ревню про ліпші дари, а я вам покажу путь іще кращу! (цей краший шлях досягнення дарів Святого Духа — любов до Бога та ближнього, яка описана в **1 Коринтян 13**).

В. Людина, яка дістала від Бога дар зцілення, має зцілювати даром

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

БІБЛІЯ ПРО ЗЦІЛЕННЯ

невірний і розбещений, доки буду Я з вами? Доки вас Я терпітиму? Приведіть до Мене сюди його!» Потому Ісус погрозив йому, і демон вишов із нього. І видужав хлопець тієї години! Тоді підійшли учні насамоті до Ісуса й сказали: «Чому ми не могли його вигнати?» А Він їм відповів: **«Через ваше невірство».**

Луки 8:43–48 — А жінка одна, що двадцять років хворою на кровотечу була, що ніхто вздоровити не міг її, підійшовши заду, доторкнулась до краю одежі Його, — і хвилі тієї спиналась їй кровотеча. А Ісус запитав: «Хто доторкнувся до Мене?» Коли ж відмовлялися всі, то Петро відказав: «Учителю, народ коло Тебе он товпиться й тисне». Ісус же промовив: «Доторкнувся хтось до Мене, бо Я відчув силу, що вийшла з Мене». А жінка, побачивши, що вона не втїалась, трясучись, підійшла та й упала перед Ним, і призналась перед усіма людьми, чому доторкнулась до Нього, і як хвилі тієї одужала. Він же промовив до неї: «Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!»

Дії 3:16 — І через віру в Ім'я Його вздоровило Ім'я Його того, кого бачите й знаєте. І віра, що від Нього, принесла йому **вздоровлення** це перед вами всіма.

Якова 5:14–15 — **Чи хворіє хто з вас?** Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я, і **молитва віри вздоровить недужого**, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться.

Б. Покаяння в гріхах

Якова 5:16 — Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і молись один за одного, **щоб вам уздоровитись**. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!

В. Страх Господній (послух Богу і Його законам)

Страх Господній є запорукою і фізичного, і духовного здоров'я.

Приповісті 3:7–8 — Не будь мудрий у власних очах, — бійся Господа та ухилийся від злого! **Це буде ліком для тіла твого, напоєм для костей твоїх.**

Вихід 15:26 — І сказав Він: **«Коли дійсно будеш ти слухати голосу Господа, Бога твого, і будеш робити слушне в очах Його, і будеш слухатися заповідей Його, і будеш виконувати всі постанови Його, то всю хворобу, що Я поклав був на Єгипет, не покладу на тебе, бо Я — Господь, Лікар твої!»**

Псалм 106:17–20 — Нерозумні страждали за грішну дорогу свою й за свої беззаконня. Душа їхня від усякої їхньої відверталася, — і дійшли вони аж до брам смерті, і в **недолі своїй вони Господа кликали**, і Він визволяв їх від утисків їхніх, — Він послав Своє слово та їх **уздоровив, і їх урятував з їхньої хвороби!**

4. Зцілення здійснюється Богом, а не людиною

А. Бог здійснює дива та зцілення руками відданих йому людей

Дії 19:11–12 — І Бог чуда чинив **надзвичайні руками Павловими**, так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, — і **хвороби їх кидали, і духи лукаві виходили з них.**

Дії 9:34 — І промовив до нього Петро: **«Енею, тебе вздоровляє Ісус Христос. Уставай, і постели собі сам!»** І той зараз устав.

Б. Господь дає людям дари зцілення

Для того щоб християни могли служити одне одному в Тілі Христа, Господь дає їм різні духовні дари, і зокрема дар зцілення.

1 Коринтян 12:4–11 — Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий. Є й різниця між служіннями, та Господь той же Самий. Є різниця й між діями, але Бог той же Самий, що в усіх робить усе. І кожному дається виявлення Духа на користь. Одному бо Духом дається слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Ду-

Матвія 10:5–8 — Цих Дванадцятьох Ісус вислав, і їм наказав, промовляючи: «На путь до погане ходіть, і до самарянського міста не входіть, але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого. А ходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилось Царство Небесне. **Уздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів.** Ви дармо дістали, дармо й давайте».

5. Господь використовує зцілення для Своєї слави та для зміцнення віри тих, хто зцілюється, і людей, які їх оточують

А. Зцілення Енея

Дії 9:32–35 — І сталося, як Петро всіх обходив, то прибув і до святих, що мешкали в Лідді. Знайшов же він там чоловіка одного, на ім'я Еней, що на ліжку лежав вісім років, — він розслаблений був. І промовив до нього Петро: «Енею, тебе вздоровляє Ісус Христос. Уставай, і постели собі сам!» І той зараз устав. І його оглядали усі, хто мешкав у Лідді й Сароні, **які навернулись до Господа.**

Б. Зцілення сліпого

Івана 9:1–7 — А коли Він проходив, побачив чоловіка, що сліпим був з народження. І спитали Його учні Його, говорячи: Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився?» Ісус відповів: **«Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явилися на ньому.** Ми мусимо виконувати діла Того, Хто послав Мене, аж поки є день. Надходить он ніч, коли жоден нічого не зможе виконувати. Доки Я в світі, — Я Світло для світу». Промовивши це, Він сплюнув на землю, і злини грязиво зробив, і очі сліпого помазав грязивом, і до нього промовив: «Піди, умийся в ставку Сілоам» (визначає це «Посланий»). Тож пішов той і вмився, — і вернувся видючим.

В. Зцілення сирійського воєначальника Неємана

2 Царів 5:15 — І вернувся до Божого чоловіка він та весь табір його. І прийшов він, і став перед ним та й сказав: **«Оце пізнав я, що на всій землі нема Бога, а тільки в Ізраїлі!»**

6. Біблія попереджає нас, що не варто брати приклад із царя Аси, який для зцілення шукав допомоги в лікарів, але не в Бога

2 Хронік 16:12–13 — І занедужав Аса тридцятиго й дев'ятого року свого царювання на свої ноги, і хвороба його була тяжка. Та й у хворобі своїй не звертався він до Господа, але до лікарів. І спочив Аса з своїми батьками, і помер сорокового й першого року свого царювання.

Однак не варто нехтувати й лікарями, бо Господь може дати вам зцілення і через них. Пам'ятайте те, що апостоли називали Луку не просто улюбленим братом, а **улюбленим лікарем: Колосян 4:14** — Вітає вас Лука, **коханий лікар**, та Димас.

Скоро настане час, коли вже більше не буде ні хвороб, ні болю, ні смерті. Це буде час, про який в **Об'явленні 21:4** йдеться так: «...і Бог кожному сльозу з очей їхніх зітре», і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося! Це станеться, коли наш Господь Ісус вдруге прийде на землю та забере всіх вірних йому в небесний дім. Там усі, хто плаче та страждає, утішаться, як про них сказав у Своїй Нагірній проповіді Ісус Христос: **Матвія 5:4** — Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав

Біблійний дискусійний клуб, г. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/121.htm>

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ ПРАВЕДНИХ — ЗЕМНІ ЧИ НЕБЕСНІ

У сучасному християнстві є різні погляди на матеріальний достаток, успіх у суспільстві й на те, чи вважати таке становище благословенням або прокляттям. Історично багато чернечих орденів практикували суворий аскетизм і жебракування. Є і протилежне цим практикам так зване *Євангеліє процвітання*, згідно з яким вірна Богові людина зобов'язана мати достаток та успіх у всіх земних справах. Подібна різниця позицій породила і третю точку зору, згідно з якою Старий Заповіт нібито суперечить Новому, оскільки в Старому досить багато мовиться про *земне* благословення праведника, а в Новому більше про страждання, необхідність самозречення та *небесний* скарб.

Досить згадати такі тексти.

Старий Заповіт: *І Господь дасть тобі добрий приріст у плоді утроби твоєї, і в плоді худоби твоєї, і в плоді поля твого на тій землі. <...> І ти позичатимеш багатом народам, а саме й на яких умовах Бог обіцяв* головою, а не хвостом, і ти будеш тільки верхом, а не будеш долом, коли будеш слухатися заповідей Господа, Бога свого, що я сьогодні наказую тобі, щоб додержувати й виконувати... (**Повторення Закону 28:11–13**).

Новий Заповіт: ...багатому трудно ввійти в Царство Небесне. Іще вам кажу: *Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство ввійти!* (**Матвія 19:23–24**); *Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, — там буде й серце твоє!* (**Матвія 6:19–21**).

Чи справді в Новому Заповіті все змінилось? Чи, можливо, Старий Заповіт виховував не повністю духовно зрілих людей, яким до справжньої — такої, що зрікається земних благ, — праведності було далеко?

Якщо ми уважно розглянемо життя праведників у Біблії, а також те, що саме й на яких умовах Бог обіцяв Своему обраному народові, то помітимо, що річ зовсім не в суперечності між Старим і Новим Заповітами.

Як ми побачимо, навіть у Старому Заповіті далеко не завжди праведники благословенували. Навіть у найуспішніших із них були періоди страждань і найсерйозніших випробувань.

Найправедніший свого часу Йов втратив в один момент не тільки всі свої багатства, а й сім'ю, здоров'я та статус у суспільстві. Аврааму, який мав безліч худоби та слуг, було наказано принести свого сина Ісаака в жертву. Хоча цю жертву Бог замінив на тварину, але неважко здогадатися, що в той момент Авраам вважав за краще б втратити всі свої багатства, аби тільки Ісаак залишився живим. Яків дуже важко працював, заробляючи свої статки. Йосип, перед тим як стати другим після фараона в Єгипті, пройшов приниження, рабство та навіть в'язницю. Мойсей добровільно зрікся всієї слави єгипетського престолу та вважав за краще страждати з народом Божим, про що згадується і в Новому Заповіті. Давид, хоча й був помазаний на царство, але змушений був поневірятися, його життя безліч разів було в небезпеці. Не кажучи вже про пророків, багатьох з яких гнобили й навіть вбивали власні ж царі, що відступили від Бога.

Як бачимо, Іван Хреститель — пророк Нового Заповіту — був далеко не першим праведником, який замість добробуту зазнав страждань і був несправедливо страчений. Де ж ті молоко й мед, які обіцяв Бог ізраїльтянам у Старому Заповіті?

Читаючи історію народу Божого, ми бачимо, що проблема не в Богові, не в Його обіцянках, а в самому народі Божому, якому було запропоновано щось, із чим він свого часу не впорався.

Тому Богу довелося деякі обставини змінювати, і вони змінювалися поетапно ще задовго до Нового Заповіту. Розглядаючи обіцянки Бога про благословення вірних, треба розуміти: у Бога був свій план щодо народу Божого серед інших народів. Якби обраний народ виконав волю Божу, то Бог би обов'язково благословив його як цілий народ і поставив би його за приклад усім народам, і тут земні блага — *молочні ріки з медовими берегами* — також зіграли б свою роль. І справді, щось подібне ми на короткий момент бачимо за Соломона, мудрість і слава якого зацікавили навколишні народи.

Але благоденство добре для тих, хто вміє правильно ним розпоряджатися. Щоб більша та повніша чаша, то важче її тримати в руці, не розгледіти. І ми бачимо, що неодноразово ізраїльтяни не могли утримувати цю чашу, періодично відступали від Бога. Сам Соломон, який згодом впав у ідолопоклонство, — тому приклад. Тому обіцянки про земний добробут цілому народові й не могли виповнитися повністю, оскільки не було дотримано умов заповіту. У підсумку Бог, намагаючись спасти людей, забрав у ізраїльтян державність, розсіяв народ.

У цій допущеній кризі люди мали б усвідомити: не можна сподіватися на людське царство та благоденство, а потрібно сподіватися тільки на Бога.

План Всевишнього завжди найкращий, але коли люди не приймають його, то Бог ніби *вимикає* план А і вводить у дію план Б.

З Біблії ми в обох заповідях бачимо, що коли страждає весь народ, то і праведник страждає разом із ним (у цьому — символ, адже й Син Божий, бувши праведним, постраждав разом із людством). Коли прийшов Христос, ситуація з відступом у народі Божому була настільки глибока, що давати народові добробут — це означало б укріпити людей у їхньому егоїзмі, у їхній гордині. Тому Христос усіма силами наголошував, що Його Царство — не від світу цього, й учням доведеться бути гнаними та страждати.

Ми можемо лише припускати, які б благословення пережив народ Божий, якби від самого початку, із часів Старого Заповіту, люди завжди дотримувалися волі Господа. Без випробувань, звісно, однаково не обійшлося б, але багатьох марних страждань там, де люди самі собі нашкодили, точно вдалося б уникнути. Багато що було б по-іншому.

Але й в тому, як могло б бути, і в тому, як потім історично склалося, видно любов Всевишнього до людей, до кожного з нас. Це не означає, що християнам не можна бути матеріально заможними.

Але, проводячи нас через кризи, Творець пробуджує нашу совість, формує наш характер.

А людина з правильним характером, правильним ставленням до благословення (зокрема, і до земного благоденства) може сказати разом з апостолом Павлом: *Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недоволі* (**Філіп'ян 4:12**). До такого розуміння приходили в підсумку як старозавісні, так і новозавісні праведники.

А що ж ми? Згадуючи повеління Христа: *...не журіться про завтрашній день, — бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!* (**Матвія 6:34**), чи не відчуваємо ми, що такий підхід до життя суперечить усьому нашому еству?

Це питання довіри Богу. Часто нам здається, що все залежить тільки від нас. І ми будемо далекосяжні плани, забуваючи додати: *Як схоче Господь...* (**Якова 4:15**).

Гнат МЕРЕНКОВ, adventist.ua

ЗАПИТАННЯ – ВІДПОВІДЬ

Адам і Єва:
чи були вони євреями?

Коли Бог створив Адама і Єву, у них не було національності. Сучасні національності та різні народності утворилися після Всесвітнього потопу та походять від синів Ноя: Хама, Сима та Яфета. А Адам і Єва є предками не тільки євреїв, а й усіх інших народів.

У Біблії мовиться, що від Адама і Єви походять усі народи, що населяють землю. А, як відомо, у кожного народу своя назва та своя історія. Євреї, як і араби, походять від Авраама, який за національністю не був ні арабом, ні євреєм. Авраам був халдеєм і походив з Ура халдейського: **Буття 11:31** — *І взяв Терах Авраама, сина свого, і Лота, сина Гаранового, сина свого сина, і Сару, невістку свою, жінку Авраама, свого сина, та й виїшов з ними з Уру халдейського, щоб піти до краю ханаанського.*

Історія єврейського народу починається в Урі халдейському приблизно 366 року після Всесвітнього потопу, коли Бог закликав Авраама йти в Землю Обітовану. Але євреї — це не просто нащадки Авраама, а нащадки Авраама, Ісаака та Якова, який дістав від Бога ім'я Ізраїль (*Богоборець*). Сама назва *євреї* походить від слова *івері* (або *івері*), яке з давньоєврейської мови перекладається як *блукач, мандрівник*. Таким презирливим прізвиськом хананей називали Авраама під час його поневірян у Ханані: **Буття 14:13** — *І прийшов був недобиток, та й розповів єврею Аврамові, — а він жив між дубами амореянина Мамре, брата Ешколового й брата Анерового, Аврамових спільників.*

Як нація єврейський народ утворився та сформувався набагато пізніше (приблизно за 400 років) — під час життя в Єгипті: *А ти відповіси та й скажеш перед лицем Господа, Бога свого: «Мандрівний арамеянин був мій батько, і він зійшов до Єгипту, і часово замешкав там із небагатьма людьми, та й став там народом великим, сильним та численним. І чинили нам зло єгиптяни, і гнобили нас, і давали нас на роботу тяжку. І голосили ми до Господа, Бога батьків наших. І почув Господь голос наш, і побачив нашу біду, і труд наш, і утиск наш. І вивів нас Господь із Єгипту рукою сильною та раменом витягненим, і страхом великим, і ознаками та чудами»* (Повторення Закону 26:5–8).

Як розуміти слова Ісуса в Луки 14:26?

Луки 14:26 — *Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, — той не може бути учнем Моїм!*

Дехто стверджує, що Євангеліє проповідує ненависть. Але це глибока помилка. Учення Ісуса Христа — це вчення любові. Про це свідчать такі місця Святого Письма:

Матвія 5:43–44 — *Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього, і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує...*

Матвія 22:37–39 — *«Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе».*

Івана 13:34–35 — *Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою.*

Івана 15:17 — *Це Я вам заповідую, — щоб любили один одного ви!* Біблія переповнена подібними віршами. Як же тоді розуміти слова Ісуса в **Луки 14:26**? Чи означають вони заклик Ісуса до ненависті?

У жодному разі! І з'ясуємо чому.

Бог не може суперечити Самому Собі та Своїм законам. Ісус не міг закликати ненавидіти батьків, бо це б суперечило п'ятій заповіді, яка звучить так: *Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!* (**Вихід 20:12**).

Сам Ісус цитував цю заповідь у відповідь на запитання одного з юдейських начальників, який запитав Його: *Що робити мені, щоб впасти кувати вічне життя?*

Ісус же йому відказав: *«...Знаєш заповіді: «Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, шануй свого батька та матір»»* (**Луки 18:18–20**).

Але якщо Ісус не мав на увазі, що ми маємо ненавидіти своїх рідних, то що Він мав на увазі?

Ще раз уважно прочитаємо слова Ісуса: *Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, — той не може бути учнем Моїм!*

Господь говорить про те, хто може бути Його справжнім учнем. І рішення полягає не в тому, щоб зненавидіти членів своєї сім'ї та своє власне життя, а в тому, щоб поставити Ісуса першим у своєму житті. Ісус дає зрозуміти, що якщо людина не поставить Ісуса першим у своєму житті, то вона не може бути Його учнем; якщо в когось на першому місці не Христос, а його батьки, або дружина/чоловік, або діти, або свої власні інтереси та устремління, то він не може бути учнем Ісуса Христа.

Згадайте першу та другу заповіді із Закону: *Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!* і *Не роби собі кумира*. У них Бог говорить про те саме. Господь хоче бути

першим у нашому житті в усьому.

Якщо ми називаємо себе Його учнями, але, коли діло доходить до ухвалення якихось рішень, передусім думаємо про себе, або про свою сім'ю, або про своїх друзів замість того, щоб дати місце Ісусу в цій ситуації, то ми чинимо не як Його учні.

Чи можна кремувати померлих християн?

Деякі церкви сьогодні вчать, що не можна кремувати тіло, бо це суперечить християнському вченню. Такі люди стверджують, що Бог повертатиме до життя наше старе тіло та тому його не можна кремувати. Цікава логіка. Ті, хто дотримуються цього вчення, забувають про те, що у **2 Петра 3:10** мовиться: *День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять*. Земля з усім, що на ній, згорить, зокрема й людські останки. Іншими словами, Господь сам кремує все, що залишиться на землі в день Свого другого пришествя.

Зазвичай ті, хто забороняють кремувати померлих, покликаються на приклад Ісуса, адже Він не отримав нового тіла, а зовсім навпаки: коли Він воскрес, воскресло Його колишнє тіло, розп'яте на хресті.

Так, дійсно, Господь Ісус воскрес у Своєму колишньому тілі. Але, дорогі друзі, подумаймо, чому ж Господь не воскрес у новому тілі? **Відповідь очевидна. По-перше**, якби Він воскрес в іншому тілі, то люди могли б сказати, що відбулося переселення Його душі або що Його поховали, а тепер хтось видає себе за Нього, але такого, що прийшов в іншому тілі. **По-друге**, якби Ісус воскрес в іншому тілі, а Його тіло залишилося в гробниці, то ніхто б не повірив з учнів, що Він воскрес. І по-третє, якби в Ісуса після воскресіння було інше тіло, то як би Він сказав Фомі, який не вірив: *Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!* (**Івана 20:27**).

Коли ж ми воскресемо, у нас будуть нові тіла, як про це йдеться в **1 Коринтян 15:42–44**: *Так само й воскресіння мертвих: сіється в тління, — в нетління встає, сіється в неславу, — у славі встає, сіється в немочі, — у силі встає, сіється тіло звичайне, — встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне.*

Коли ж ми воскресемо, у нас будуть нові тіла, як про це йдеться в **1 Коринтян 15:42–44**: *Так само й воскресіння мертвих: сіється в тління, — в нетління встає, сіється в неславу, — у славі встає, сіється в немочі, — у силі встає, сіється тіло звичайне, — встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне.*

<http://cogmtl.net/q.htm>

УВ'ЯЗНЕНОМУ
НА ЗАМІТКУХристиянські
реабілітаційні
центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірвали в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

У К Р А Ї Н А

Київська обл., Макарієвський район. Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1д, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місць позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

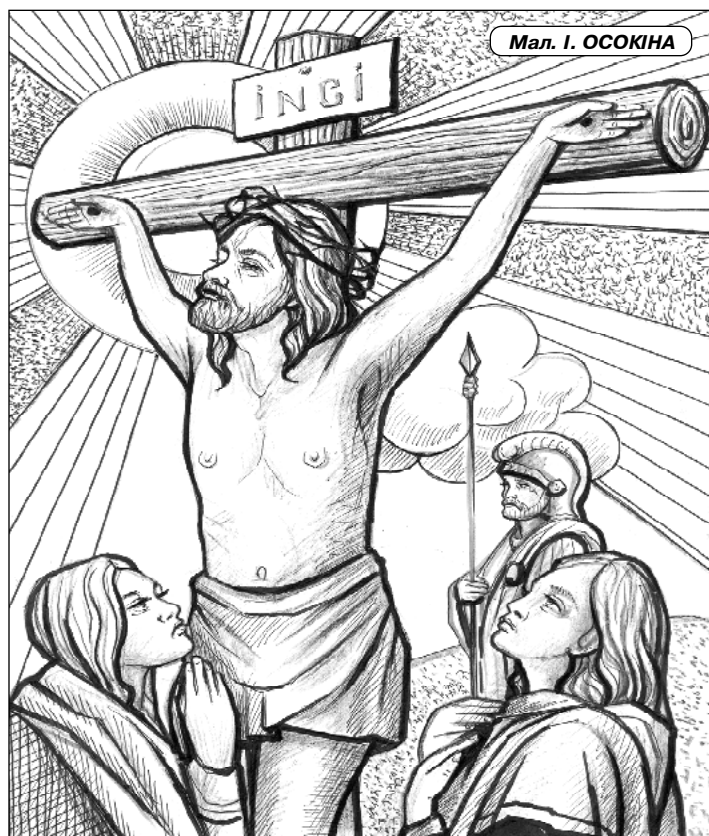
Б І Л О Р У С Ї

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозырський район, Гомельська обл., Беларусь, 247755. Телефони: *мужская реабилитация*: +375 (29) 733-7301 (Александр Аверьянов), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; *женская реабилитация*: +375 (33) 680-1919 (Вероніка Аверьянова), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: [pastor.aaa72](https://www.skype.com/name/pastor.aaa72); [pastor.travel](https://www.skype.com/name/pastor.travel)

М О Л Д О В А

ФСР «Освобождение», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: Александр Руснак; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: Юрий Григорьев; моб.: +373-778163-08.

Мал. І. ОСОКІНА

У В А Г А !

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

☐ For prison ministry ☐ For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____
Name: _____ Phone: _____
Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com
Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

ЯК ПОДОЛАТИ ЖИТТЄВІ ТРУДНОЩІ

Як часто нам би хотілося, щоб проблеми та виклики ніяк не торкалися християн? Щоб наші страждання закінчувалися в момент нашого покаяння, а далі на нас чекало Царство Боже на землі — без болю, без сліз і страждань? Але Бог чомусь задумав цей світ так, щоб ми все-таки проходили через життєві труднощі, але з Його допомогою, інакше, ніж ті люди, які не знають Бога. Про це багато мовиться в Слові Божому.

Книга приказок Соломонових вчить того, як жити в гармонії з Божим планом для світу та людини. Подивімося, що в ній мовиться про проходження життєвих труднощів?

У ЖИТТЄВИХ ТРУДНОЩАХ БЕЗБОЖНІ НЕ МАЮТЬ ОПОРИ, А ПРАВЕДНІ ЗМОЖУТЬ СПЕРТИСЯ НА СВІЙ КОРИНЬ

Не зміцніється людина безбожністю, корінь же праведних не захитається (Приповісті 12:3).

Чим відрізняється перекотиполе від дуба? Перша рослина має неглибокий корінь. Дуб пускає розгалужене коріння, яке росте глибоко в землю. Вітер вириває перекотиполе та носить його туди-сюди. А от дуби міцно стоять на своєму місці, незважаючи навіть на найсильніший вітер. Саме корінь живить і тримає дерево.

Так і праведні люди глибоко вкорінені в Богові, Його любові. Ми пам'ятаємо, у чому полягає наша надія — у вічності з Богом, і на чому вона ґрунтується — на Божих обіцянках і Його Слові. Навіть фізична смерть не ставить крапку в житті праведного. А тим більше в стражданнях Бог обіцяє усе перевернути нам на добро.

І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре (Послання до римлян 8:28).

Навіть у найсильніший шторм, коли гілки дерев нахилиються до землі та ледь не ламаються, коріння залишається непохитним.

● На що схоже ваше духовне життя — на перекотиполе чи на дуб? Коли наше життя ламається через війну, хвороби, руйнування бізнесу, згадайте, де ваш корінь.

● У чому полягає ваша надія?

У ТРУДНОЩАХ БЕЗБОЖНІ НЕ ВСТОЯТЬ, ТОДІ ЯК НА ПРАВЕДНИКІВ ЧЕКАЄ МАЙБУТНЄ

Перевернути безбожних — і вже їх нема, а дім праведних буде стояти (Приповісті 12:7).

Ще одна аналогія з Книги приказок Соломонових — будинок, який встояв. Встояв, незважаючи на сильний вітер, повінь, землетрус. Хоч би як страшно було всередині цього будинку, хоч би як будинок трясся, хоч би які звуки були ззовні, хоч би як поруч падали інші будинки, будинок встояв — а в ньому й люди. Неймовірно підбадьорення від Бога!

Ця аналогія нагадує нам слова Ісуса про будинок, побудований на камені. Цей дім теж устояв, незважаючи на життєві труднощі: І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, — та не впав, бо на камені був він заснований (Євангеліє від Матвія 7:25).

Як же це — побудувати будинок на камені?

Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені (Євангеліє від Матвія 7:24).

Праведність спирається не просто на віру, а на віру, яка втілюється в мудрих вчинках. Мудрою є та людина, яка і слухає, і виконує слова Божі, хоч би якими дивними чи незрозумілими нам ці слова здаються на перший погляд.

Пам'ятає про Ноя, який послухався Бога, хоча й не міг собі уявити потоп? Той самий потоп, який знищив усі живі істоти, крім людей і тварин, врятованих у ковчезі. Ной не просто почув слова Бога, він втілював ці слова в конкретних діях, і в результаті його дім встояв, і він дістав нове майбутнє в оновленому Богом світі.

● Які слова Божі ви знаєте, але не виконуєте?

● Чи готові ви довірити своє майбутнє Богові?

У ТРУДНОЩАХ БЕЗБОЖНИКИ ОДНАКОВО ДУМАЮТЬ ПРО ЗЛІ СПРАВИ, А ПРАВЕДНИКИ ПРИНОСЯТЬ ДОБРИЙ ПЛІД

Безбожний жадає ловити у сітку лихих, а в праведних корень приносить плоди. Пастка злого — в гріху його уст, а праведний з утиску виїде (Приповісті 12:12–13).

Одне з Божих див початку війни — це те, як швидко церква Христова оговталася від шоку та почала служити людям. Незважаючи на власний біль, християни намагалися допомагати іншим, молитися, благовістити, приймати біженців у церквах і своїх домівках.

Не те щоб християни самі мали якусь особливу силу, але надприродні можливості нам дає Дух Святий: мудрість, витривалість, надію, мужність. Саме завдяки тому, що ми маємо цей корінь, ми маємо можливість приносити плід і в добрі, і в злі часи.

Нам боляче, що безбожники живуть поруч із нами в ці важкі часи. Вони крадуть, зловживають владою, брешуть, відбирають бізнеси. І тут ідеться не про випадкову помилку, а про свідомий намір, адже нечестивий жадає вловити у сітку зла. Але варто пам'ятати: у таких людей немає майбутнього, принаймні немає вічного майбутнього з Богом. Наш Отець справедливий.

Праведні й нечестиві мають різні бажання, тому приносять різний результат.

● Який плід приносите сьогодні ви?

● Який плід ви хотіли б приносити?

Бог не обіцяє, що в нашому житті не буде труднощів або навіть справжніх трагедій, але Його Слово незмінне та тверде: завдяки Йому ми можемо вийти переможцями з будь-яких труднощів. Але це буде не наша, а Божа перемога. Завдяки Йому ми знайдемо мир у серці, впевненість у майбутньому та зможемо вірно приносити плід.

Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь — то надія його! І він буде, як дерево те, над водою посаджене, що над потоком пускає коріння своє, і не боїться, як прийде спекота, — і його листя зелене, і в році посухи не буде журитись, і не перестане приносити плоду! (Книга пророка Єремії 17:7–8).

way2god.today

ХРИСТІЯНСЬКІ НОВИНИ

Колишній бойовик угруповання Хезболла розповів про надприродну зустріч з Ісусом: Його істота сяяла як світло

Афшин Джавід, колишній член руху Хезболла, який брав участь у жорстоких насильницьких акціях і проливав кров, розповів журналістам CBN News про свою зустріч із Христом.

— Я прямував до Сполучених Штатів, щоб повертати християн в іслам, і в мене на той момент було тридцять нелегальних паспортів. Але мене заарештували та посадили до в'язниці в Малайзії.

Я був відданим мусульманином, який не тільки молився, а й читав Коран раз на десять днів від краю до краю. Тому я був дуже відданим свого часу, — сказав Джавід.

Одного разу, коли я молився, переді мною з'явилася Людина — звичайного розміру, але її істота сяяла як світло. Це світло не було звичайним світлом. Це світло несло в собі Особистість. І я знав, що ця Людина свята, і водночас розумів, що я — ні.

Незважаючи на те що я так багато молився, так багато постивав, читав Коран, добровільно працював на мінах і брав участь у повіщенні людей, намагавшись догодити Аллаху, я знав: незважаючи на те що я дотримувався всіх правил і приписів ісламу, я не справедливий і не святий. І я розумів, що єдине справедливе, що Він може зробити, — це вбити мене, — згадає він.

Але я не хотів помирати. Тому я забився в кут, буквально схопив голову руками та

почав кричати: *Пробач мені, пробач мені, пробач мені!* І я не думав, що Він пробачить мені, тому що Він справедливий. Проте я відчув дотик до своєї лівої руки, і Він сказав: *Я пробачаю тобі.*

Тієї ж миті я відчув, як тяжкість просто впала з мене. І я знав, що прощений, але я не знаю як. І буквально був збитий із пантелику.

Я сказав: *Тільки Бог може пробачити, але Ти щойно пробачив мені. Ти Бог, але ти інший Бог, ніж той, про якого я читав, не Аллах. Так хто ж Ти, що прощаєш мені?*

І Він сказав: *Я є шлях, істина й життя.*

Я подумав: *Це дуже потужно.* Це багато значить, тому що як мусульманин ви молитесь: *Покажи мені прямий шлях.* Шлях — це напрям. Істина — це мірило, а життя — це джерело.

Але Він стверджує, що є всіма трьома. Я ніколи не думав, що шлях — це Людина, істина — це Людина, і життя — це Людина, і всі вони — та сама Людина, — пояснив Джавід.

Отже, я сказав: *Я не розумію. Як тебе звати?* І він відповів: *Ісус Христос.*

І це було так, ніби хтось вирвав усі мої кістки з мого тіла. Я просто впав на землю, як шматок м'яса. І почав плакати, — розповів він CBN News.

Знаєте, це як бути дальтоніком, а потім раптом побачити кольори та зрозуміти, що

світ набагато прекрасніший, ніж ви коли-небудь думали. І якщо ви запитаете мене, що зробило світ таким безбарвним, то це ненависть, гнів, які є в серці кожного мусульманина.

Люди кажуть: *Чому ви ненавиділи євреїв?* — сказав Джавід.

Я ніколи не зустрічав євреїв. Я думав, що Гітлер був хорошою людиною, тому що робив те, що робив. Він просто не зробив справу до кінця. Я не знаю, чому я їх ненавидів.

Жоден єврей ніколи не робив мені нічого поганого. Бог не створював нас для ненависті; Він не створював нас для бажання бачити когось мертвим. Він не створював нас для таких речей. Це задуми сатани.

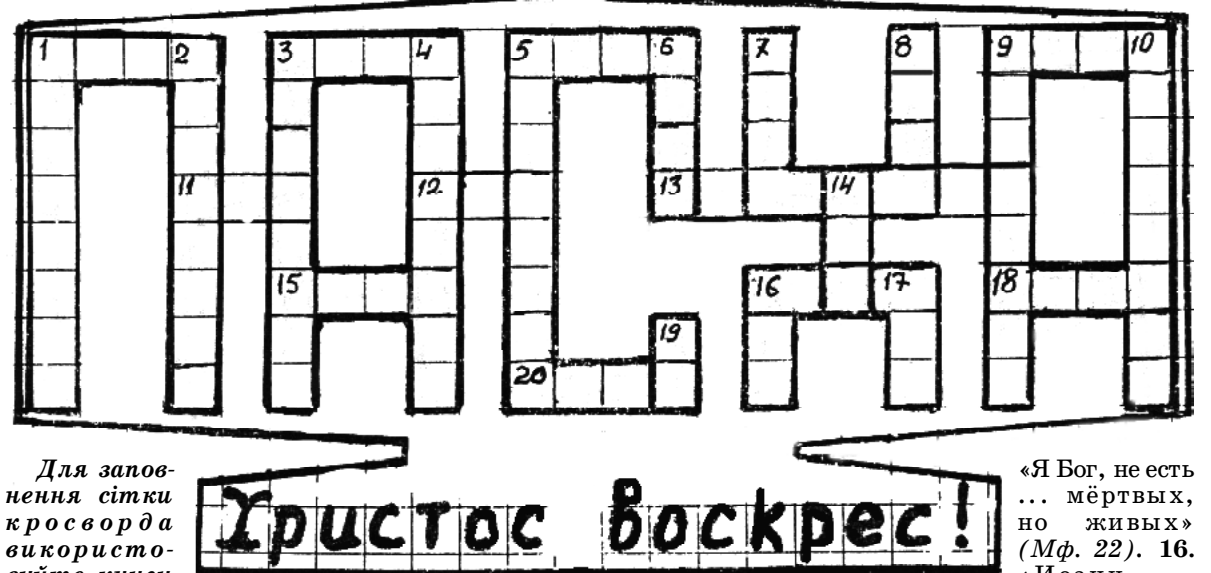
Як ви думаєте, вбивство людей, яким Бог дав цю землю, догодить Аллаху? Ісус не той бог, який святкує, коли вбивають євреїв, — пояснив він.

Наприкінці свого інтерв'ю CBN News Джавід помолівся за тих, хто перебуває з обох боків війни в Ізраїлі.

inlight.news

Християнський кросворд

Досліджуйте Писання

Для заповнення сітки кросворда використуйте книгу Нового Заповіту. Наприкінці кожного запитання вказано найменування книг Біблії та номери розділів, де можна знайти відповіді на поставлені запитання.

ПО ГОРИЗОНТАЛИ

1. Імя сына Рахавы (Мф. 1). 3. Каким инструментом (по словам Иисуса) нельзя управлять, одновременно оглядываясь назад (Лк. 9). 5. «Последний ... истребится — смерть» (1 Кор. 15). 9. «Дух ... , плоть же немощна» (Мр. 14). 11. Человек, вышедший из Содомы и этим спасший и свою семью от дождя огненного (Лк. 17). 12. « ... — вышел из твоей дочери» (Мк. 7). 13. Кого поглощают вожди слепые (Мф. 23). 15. « ... Твои сотворили меня» (Пс. 118). 16. «Возьмите ...

ПО ВЕРТИКАЛИ

1. « ... их побил градом» (Пс. 77). 2. «Считают за овец, обреченных на ... » (Рим. 8). 3. Место, куда повели Иисуса от Каиафы (Ин. 18). 4. Что книжники и фарисеи строят пророкам (Мф. 23). 5. Город, в котором проживал Филипп, ученик Иисуса (Ин. 12). 6. « ... человека не творит правды Божией» (Иак. 1). 7. Имя начальника синагоги (Лк. 8). 8. « ... мой, Господи, соблодать слова Твои» (Пс. 118). 9. Занятие женщины, спасшей соглядатаев (Иак. 2). 10. Казнь, на которую предал Пилат Иисуса (Ин. 19). 14.

«Я Бог, не есть ... мёртвых, но живых» (Мф. 22). 16. «Иоанн ...

ему» (Лк. 1). 17. «Светильник тела есть ... » (Лк. 11). 19. «Тогда Иисус отвёрз их ... к разумению Писания» (Лк. 24).

Склала Анна ГЛАЗОВА, м. Харьков.

ОТВЕТЫ НА КРОССВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛИ: 1. Вооз (Мф. 1:5). 3. Плуг (Лк. 9:62). 5. Врэг (1 Кор. 15:26). 9. Бодр (Мр. 14:38). 11. Лот (Лк. 17:29). 12. Бес (Мк. 7:29). 13. Верблюды (Мф. 23:24). 15. Руки (Пс. 118:73). 16. Иго (Мф. 11:29). 18. Иуст (Деян. 1:23). 20. Адам (1 Кор. 15:45). ПО ВЕРТИКАЛИ: 1. Виноград (Пс. 77:47). 2. Закланье (Рим. 8:36). 3. Претория (Ин. 18:28). 4. Гробницы (Мф. 23:29). 5. Вифсаиды (Ин. 12:21). 6. Гнев (Иак. 1:20). 7. Иаир (Лк. 8:41). 8. Удел (Пс. 118:57). 9. Блудница (Иак. 2:25). 10. Распятие (Ин. 19:14–16). 14. Бог (Мф. 22:32). 16. Имя (Лк. 1:63). 17. Око (Лк. 11:34). 19. Ум (Лк. 24:45).

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

Виталий ГАЛЫШКИН,
УК-161/3, отр. 6, п. Подгорный,
Житикаринский р-н, Костанайская обл.,
Казахстан, 110700

МОЛИТВА

Я никогда не знал, как преклонять колени,
Не сознавал, лишь знал,
что где-то рядом Ты,
И прозябал в беспутстве, зле и лени,
Ломая жизни светлые мечты.
Твой путь пролёт по каменной дороге,
Спасая нас, сбивал Ты ноги в кровь.
Кто был в беде, сомненьях и тревоге,
К тому Ты приходил, даря любовь.
А я, кто я, скажи мне, Искушитель?
И в свете вечности Твоей спаси мой дух!
Ведь Ты един, Ты Бог и Примиритель,
Я без Тебя и слеп, и нем, и глух.
Когда же Ты стонал от адской боли,
Неся Свой крест, оплётанный, в крови,
Я тешил плоть, забыв про силу воли,
Но Ты сказал: *Поверь мне и живи!*
А сталь гвоздей взрывала плоть и кожу,
Вбивала боль в Невинность и Любовь.
И зло в ухмылке искривляло рожу,
Когда Ты проливал за грешных кровь.
Сегодня солнце светит с небосвода,
Как и тогда в апрельский тёплый день.
Когда Ты был распят — пришла свобода,
Ты разогнал, мой Бог, весь мрак и тень.
Чрез толщу лет Ты видишь очень чётко,
Как я молюсь, Тобою пробуждён.
И не жалею я о том нисколько,
В Тебе живу, Тобою возрождён.
О чём молить Тебя, благой Создатель?
Молю Тебя о счастье всех людей,
Чтоб видел Ты, Творец и жизни Датель,
Любовь и верность преданных детей.
Чтоб капли крови, сердце омывая,
Рождали к жизни вечной в небесах,
Любовь и верность в душах возрождая,
Спасали нас в Господних чудесах.
Чтоб видет на молениях своих деток
Уверенную поступь во Христе,
Чтоб выходили пленные из клеток
В сретение с Тобой на высоте.

Мне есть за что сказать Тебе спасибо
От сердца, честно, глядя в небеса:
За то, что детский смех звенит счастливо,
За то, что утром на цветке роса.
Спасибо, Бог, что от начала века
Творишь Ты дивно, чудно жизни круг
И что в любви Ты создал человека,
За то, что мы творенье Твоих рук.
Спасибо за закаты и рассветы,
За тёплый дождь и детство босиком,
За взгляд отца и мамыны советы,
За жизнь, бурлящую кругом.
За то, что есть любовь на белом свете
И что мы можем плакать и терпеть,
За то, что нежным взглядом наши дети
Нам не дают в отчаяньи сгореть.
Спасибо, что могу дышать и видеть,
Что Ты даёшь мне путь, куда идти.
Ты отучаешь злиться, ненавидеть,
Гордиться, врать и злость в себе нести.
Спасибо, что теперь Твоё творенье
Живёт надеждой вместе быть с Тобой.
Великий Бог, дарующий прощенье,
Я во Христе теперь ребёнок Твой.
И Ты растишь меня Своей любовью,
Готова к жизни вечной в небесах,
Омыв грехи мои Своею кровью,
Храни меня в Отцовских чудесах.
Звучит моё спасибо неумело,
Ведь как-никак я просто человек.
Но сердцем в небо на молитве смело
Смотрю теперь, живя земной свой век.

Твои невидимые руки
Хранят души моей тепло.
Ты перенёс позор и муки,
Чтоб в сердце стало мне светло.
И я теперь живу Тобою,
Ты просветил мой ум от тьмы.
Стал честен я с самим собою,
Теперь с Тобою вместе мы.
Мой Иисус — скала спасенья,
Твердыня для моей души,
Обитель вечного рожденья
И радость дивная в тиши.
Уже не я, а Ты со мною

В храmine тела по земле
Идём в Твой дивный дом с Тобою:
Теперь я Твой, Ты дорог мне.
Не вижу я Тебя глазами
Пока ещё, а лишь в мольбе,
Я пред Тобою льюсь слезами
И сердцем жмусь своим к Тебе.
Не бросишь Ты меня, я знаю,
И Твоё Слово как скала:
Ведёт меня дорогой к раю,
Чтоб вечной жизнь моя была.
Когда-то на кресте Голгофы
Ты победил мои грехи
И Дух Твой дал мне эти строфы —
Тебе, мой Бог, мои стихи!

Алекс ОДУВАНЧИКОВ, Україна

КОГДА...

Когда предстану пред Божиим судом,
Какой ответ я дам, куда пойду потом?
Всё, что любил, чего желал, — мираж и тлен,
На самом деле был я взят лукавым в плен.
Я наказанье заслужил, служа врагу,
Винювен я, и ада, видно, я не избегаю...
Как тяжело по жизни было груз грехов нести,
Я шёл во тьме, но Бог благой решил меня спасти.
Он свет в душе моей зажгёт, тьму осветит,
Его десницу на плечах я ощутил...
А враг мне в уши всё шептал: *Уйди с пути,*
Ты недостойн в вечный свет и в радость
Господа войти.

Но слышал голос я Христа: *Придите все...*
Ведь Он и за меня распят на том Кресте...
Мои грехи Он оплатил, проливши кровь,
И понял я весь смысл слов: *Бог есть любовь.*
Я падал на пути к Нему — Он поднимал,
Его делами огорчал — Он всё прощал...
Теперь смотрю на мир вокруг сквозь Его свет
И знаю то, что в оный день я дам Ему ответ.
Узнайте все: хоть нелегко за Господом идти,
Но только Бог силён от ада мук спасти...
Поверьте все: лишь во Христе жизнь без конца —
Придите все в предвечный свет Отца.

Ты — Господь

Ты — Господь, Агнец Божий, Спаситель,
Всё — Тобой, от Тебя и к Тебе...
Ты — Господь, всех людей Искушитель,
На Тебя уповаю везде.
Мой Господь, предаешь в Твои руки,
За Тобою желаю идти...
Чтобы после столь долгой разлуки
В Твою радость, Господь мой, войти.

У подножья Креста

У подножья Креста все пред Богом равны.
У подножья Креста все грехи прощены.
У подножья Креста сбросим бремя грехов.
Там по воле Христа зла лишимся оков.
У подножья Креста на голгофском холме,
Отвернувшись от зла, скажем *нет* всякой тьме.
У подножья Креста на коленях стоим
И в молитвах к Христу жизнь свою передадим.
У подножья Креста начинается путь,
Что ведёт до Христа. Крест нельзя тот минуть.
У подножья Креста лишена власти смерть.
Над принявшим Христа у врага власти нет.

Станіслав ШТАНЬКО,
вул. Чапаєва, 19, РВК-56, с. Перехрестівка, Роменський р-н,
Сумська обл., Україна, 42073

Из темноты поднимется рассвет,
Наступит день, и снова этот бред:
Всё то же безразличие людей,
И поиск вновь себя среди теней...

В прогнившем мире до мозга костей,
В безумном ворохе идей
Нам никогда не обрести покой,
Идя вразрез с самим собой.

Как часто тело ссорится с душой,
Идя на поводу страстей.
Как трудно быть самим собой,
Неся по жизни груз цепей...

Вся наша жизнь — иллюзия, обман,
Которые мы сами создаём.
Мы видим свет, хотя в глазах туман,
И даже днём мы в темноте живём.

Всё потому, что миром правит бес
И этот мир нас подчинил себе.
Открыл и дал безумие и грех,
При этом утопив во тьме.

И вот во тьме мы ищем свет,
Всё больше углубляясь в темноту.
Но, понимая то, что света нет,
В иллюзиях своих идём ко дну...

И если свет в нас тьма, то какова же тьма?
На это нам не получить ответ.
Пока под тяжестью обмана и греха
Мы не рассмотрим этот
иллюзорный свет...

Я так устал, ищу покой,
Но Божий Сын мне говорит:
— Бери свой крест, иди за Мной,
Доверься Мне — и будешь жить!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ»!

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опублікувати в газеті ваші фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: **«Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для мого виправдання. Вірою я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».**

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.
3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.
4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.
5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.
6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).
7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тищинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії КВ № 19016-7806 Р від 08.06.2012; КВ № 20170-9970 ПР від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безплатно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це необхідне для суспільства видання. **Нехай благословить вас Господь!**

Номер гривневої картки ПриватБанку для добровільних пожертв від фізичних осіб: **5168745609550931**.

Для безготівкового розрахунку та перерахувань з інших банків: **ПАО КБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570.**

Номер доларової картки на ім'я Долгушина Ірина Миколаївна: **4731219122681756 (Visa card).**

Для поштових переказів: **Долгушина Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406.** Для переказів **Western Union** — **Долгушина Ірина Миколаївна**, для переказів **MoneyGram** — **Постільга Марія Ігорівна**.

Контакти зв'язку: **моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakcija.uznik@yahoo.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'ЯЗЕНЬ», а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор **Трубіцин Ігор Євгенович** (псевд. **Ігор Горік**).

Відповідальна за випуск **Ірина Долгушина**. Дизайн та верстка **Павло Володимирів**. Коректор **Олександр Бурцев**.

FactorDruk
PRINTING HOUSE

Надруковано згідно з наданим оригінал-макетом у друкарні «**Фактор-Друк**», **61030, м. Харків, вул. Сахаровська, 51.** Тираж 10 000 прим. Зам. № 1536.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

